Έτος Γ'

Τεῦχος 228ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπὸ τὰς ἐμφανίσεις τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, εἰς τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης, τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 228ον

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

«Ἡ ἱστορία ἀποκαλύπτεται μετὰ θαυμασμοῦ ἐνώπιον τοιούτων γεγονότων καὶ ὁ ἱστοριογράφος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ Ἔθνος ἀνήκουσιν ἄνδρες ἐπιτελοῦντες τοιαῦτα, περιστέλλει μετὰ δυσχερείας τὴν κατακλύζουσαν αὐτὸν συγκίνησιν, διότι τοῖς ποιηταῖς ἀπόκειται ἡ ἐξύμνησις αὐτῶν. Ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐπιστήμη σιωπᾶ, ἔρχεται νὰ ὁμιλήσῃ ἡ Τέχνη».

Ἐπ. Κυριακίδης

Ἀρκάδι, 9η Νοεμβρίου 1866.

Τοῦτο τὸ γραφικὸ φαράγγι καὶ αὐτὴ ἡ χρονολογία ἀναγκάζουν τὸν ἄνθρωπο νὰ στέκεται ἐκστατικὸς ἐπὶ 96 ὁλόκληρα χρόνια, ποὺ πέρασαν μέχρι σήμερα. Τοῦτο τὸ ὁρόσημο φώτισε ὁλάκερη τὴν οἰκουμένη, γιὰ τὴν ἀπροσμέτρητη ἀξία τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Τιμῆς τοῦ Ἕλληνος καὶ ἔκαμε ν' ἀνθίσουν γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα στοὺς καταπτοημένους λαοὺς τὰ ἰδανικὰ ποὺ ἔσπειραν στὴν παγκοσμιότητα οἱ Θερμοπῦλες, ὁ Μαραθών, ἡ Σαλαμίς, οἱ Παλαιολόγοι καὶ τὸ Ζάλογγο.

Ἀκόμα, ἐτοῦτο τὸ φαράγγι στὶς βορειοδυτικὲς κλιτῦς τοῦ ὄρους Ἴδη τῆς Μεγαλονήσου, κατέδειξε πόσο γόνιμο ἔδαφος εὗρε ὁ σπόρος τοῦ Φεραίου στὴν μετεπαναστατικὴ τοῦ 1821 Ἑλλάδα. Τὸ ἡρωικὸ καὶ μεγαλειῶδες σὲ νόημα «Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακὴ» δὲν σταμάτησε στὸν καλόγερο Σαμουὴλ καὶ στὶς τραγικὲς χορεύτριες τοῦ Ζαλόγγου, οὔτε στὸ κοσμοϊστορικὸ ἐκεῖνο ἔπος ποὺ ἄρχισε ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἀπὸ τὴν Ἅγια Λαύρα. Καὶ ὄχι μόνο δὲν σταμάτησε στὸ Κούγγι, στὸ Ζάλογγο, στὴν Ἀλαμάνα, στὰ Δερβενάκια, στὰ Ψαρά, στὴ Χίο, στὸ Μεσολόγγι καὶ στὰ τόσα καὶ τόσα ἄλλα σμαράγδια τοῦ ξεσηκωμοῦ ποὺ ὀνειρεύθηκε ὁ Ρήγας Φεραῖος, μὰ ἔμελλε νὰ βρῇ τὴν ἀποκορύφωσή του —στὴ συνέχεια τῶν ἑλληνικῶν ἀγώνων— στὸ ἐκθαμβωτικὸ ἀπὸ μεγαλεῖο καὶ δόξα καὶ τιμὴ Ἀρκάδι τοῦ 1866.

Γιορτάζουμε κάθε χρόνο τὴν τραγικὴ ἐπέτειο τοῦ «Ὁλοκαυτώματος τοῦ Ἀρκαδίου», μιὰ ἐπέτειο ποὺ κλείνει μέσα της τόση ἀπεραντωσύνη τραγικότητος, ὅση ἀκριβῶς ἀπεραντωσύνη μεγαλειώδους ψυχισμοῦ καὶ ἡρωικῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ αἰωνίου Ἕλληνος. Καὶ κάθε χρόνο καλεῖται σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, καὶ εἰδικώτερα ἡ ἀγέρωχος νέα ἑλληνικὴ γενεά, νὰ ἀποτίσῃ φόρον τιμῆς στὸ ἀδούλωτο πνεῦμα καὶ τὴν ἀδούλωτη ψυχὴ τοῦ μαρτυρικοῦ μας ξερόβραχου. Τὸ χρέος τοῦτο, ἄπειρο σὲ μέγεθος σ' ὅλη τὴν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα, ἐπιτάσσει τοῦτο μόνο: Εὐγνωμοσύνη σ' ἐκείνους ποὺ δίδαξαν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, πῶς καλύτερος εἶναι ὁ θάνατος ἀπὸ τὴ σκλαβιά.

***

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου —ἑνὸς λαμπροῦ δημιουργή-

ματος τοῦ ἑλληνισμοῦ— πού κατ' ἄλλους κτίσθηκε τὸ 641 ἀπὸ τὸν 'Ηράκλειο καὶ κατ' ἄλλους τὸν 12ον ἢ 13ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα 'Αρκάδιο, διαβάζει καὶ σήμερα σὲ ἀναμνηστικὴ ἐπιγραφὴ τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος :

Αὐτὴ ἡ φλόγα π' ἄναψε μέσα ἐδῶ στὴν κρύπτην
κι' ἀπ' ἄκρου' ς ἄκρο φώτισε τὴν δοξασμένη Κρήτην,
ἤτανε φλόγα τοῦ Θεοῦ, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν
Κρῆτες ὡλοκαυτώθησαν γιὰ τὴν 'Ελευθερίαν!

Τὴν ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἐνετείχισε στὴν πυριτιδαποθήκη τῆς μονῆς τὸ 1930 ὁ 'Επίσκοπος Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου Τιμόθεος Βενιέρης. "Ας δοῦμε ὅμως, μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἱστορικῶν καὶ μὲ τὴν ἀνεξάντλητη λαϊκὴ μοῦσα, τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ποὺ ἔφεραν στὶς παγκόσμιες δέλτους τὸ δρᾶμα τοῦ 'Αρκαδικοῦ ὁλοκαυτώματος.

'Η Κρητικὴ ἐπανάσταση γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴν ἕνωση μὲ τὴν 'Ελλάδα, φέρνει στὸ 'Αρκάδι, τὴν 3η Μαΐου 1866, τὴν πρώτη συγκέντρωση τῶν ἐπαναστατῶν. Συγκεντρώνονται χίλιοι πεντακόσιοι ἐπαναστάται ἀπὸ τὸν νομὸ Ρεθύμνου καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς πλῆθος ἀπὸ γυναικόπαιδα, ποὺ ἔφευγαν τὴν λυσσώδη μανία τῶν Τούρκων. Δεκαεξαμελὴς ἐπιτροπή, ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Γαβριὴλ Μαρινάκη, ἐποπτεύει τόσον τοὺς ἄνδρες ἐπαναστάτας ὅσον καὶ τὰ πλήθη τῶν γυναικοπαίδων.

Προκήρυξη τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ Κρήτης 'Ισμαὴλ Πασᾶ, τὴν 28η 'Απριλίου 1866, ποὺ καλοῦσε τοὺς Κρῆτες νὰ μὴ παρασύρωνται ἀπὸ τὰ ἐπαναστατικὰ μηνύματα καὶ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ εἰρηνικά των ἔργα, δὲν εὑρίσκει ἀπήχηση στὶς ψυχὲς τοῦ ἡρωικοῦ λαοῦ. Καὶ ὁ 'Ισμαὴλ στέλνει στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Ρέθυμνο, στὰ τέλη 'Ιουλίου 1866, γιὰ νὰ συλλάβουν τὴν ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ στὸ 'Αρκάδι. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης αὐτῆς ἐκστρατείας ὑπῆρξεν ἡ βεβήλωση τοῦ ναοῦ καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν εἰκόνων, μὰ σώθηκε ὁλόκληρο τὸ δυναμικὸ ἐπαναστατικὸ στοιχεῖο τοῦ νομοῦ Ρεθύμνου μὲ τὴν ἔγκαιρη ἐγκατάλειψη τῆς Μονῆς, γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἀργότερα ὁ διακαέστερος τῶν πόθων τῶν Κρητῶν: 'Η ἀποτίναξη τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ ἡ "Ενωση μὲ τὴν 'Ελλάδα.

Τὴν 24η Σεπτεμβρίου 1866 φθάνει στὴν ἐπαναστατημένη Κρήτη ὁ συνταγματάρχης τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ Π. Κορωναῖος μὲ ὀλίγους ἐθελοντάς, ὀγδόντα τυφέκια καὶ ἀνάλογα πολεμοφόδια. Μὲ βοηθὸ τὸν γενναῖο ἀνθυπολοχαγὸ 'Ιωάννη Δημακόπουλο, ὁ Κορωναῖος ἀποβιβάζεται στὸν λιμένα Μπαλὶ τοῦ Μυλοποτάμου καὶ κατευθύνεται στὸ 'Αρκάδι, πρὸς διοργάνωση τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ νομοῦ Ρεθύμνου. Τὸ ἴδιο, στὸν νομὸ Χανίων, ἐγένετο ἀπὸ τὸν Κρῆτα ταγματάρχη 'Ιωάννη Ζυμβρακάκη.

Φύσει ὀχυρωτάτη τοποθεσία τὸ φαράγγι τοῦ 'Αρκαδίου, ἐκρίθη ἀπὸ τὸν Π. Κορωναῖο ὡς κατάλληλος χῶρος πρὸς ἄμυνα κατὰ τῶν Τούρκων, λόγῳ τῆς τεραστίας δυσαναλογίας δυνάμεων ἐχθροῦ καὶ ἐπαναστατῶν. Δυστυχῶς γιὰ τοὺς "Ελληνες, ὁ Κορωναῖος ἐπρότεινε στὴν ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ τὴν ἄμυνα ὡς εἶδος κλεφτοπολέμου, πρᾶγμα ποὺ δὲν εὗρε σύμφωνους τὸν ἡγούμενο Γαβριὴλ καὶ τοὺς καπεταναίους. Στὴν πείσμονα ἀντίσταση τοῦ ἡγουμένου Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριζε νὰ δοθῆ ἡ μάχη μέχρις ἐσχάτων ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος, ὁ Κορωναῖος ἄφησε ὡς φρούραρχο τῆς Μονῆς τὸν 'Ιωάννη Δημακόπουλο καὶ ἔφυγε στὶς ἐπαρχίες πρὸς στρατολογία πολεμιστῶν.

'Από 3-7 Νοεμβρίου, οἱ Τοῦρκοι, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν μεγάλες ἀπώλειες καὶ ἥττες στὸν Μυλοπόταμο καὶ ἀλλοῦ καὶ γιὰ νὰ ἐκπορθήσουν τὴν ἄκρως ἐπικίνδυνη γι' αὐτοὺς ἑστία τοῦ 'Αρκαδίου, ἄρχισαν νὰ βαδίζουν κατὰ τοῦ ὀχυροῦ ἀπὸ ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Δώδεκα ἕως δέκα πέντε χιλιάδες τακτικοῦ στρατοῦ μὲ 28 πυροβόλα, διακόσιους ἱππεῖς καὶ σῶμα χιλίων διακοσίων 'Αλβανῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Μουσταφᾶ Ναϊλῆ Πασσᾶ, ἔβαινε κατὰ 964 ἀνθρώπων τῆς Μονῆς 'Αρκαδίου, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ διακόσιοι

πενῆντα ἀσθενεῖς· ἡ τραυματίαι καὶ οἱ τετρακόσιοι δέκα γυναικόπαιδα. Ἡ φρουρὰ συνεπῶς τοῦ ὀχυροῦ ἦτο περίπου τριακόσιοι γενναῖοι, ὑπὸ τὸν 'Ιωάννην Δημακόπουλον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑποσχεθῆ στὸν ἡγούμενο Γαβριὴλ νὰ ὑπερασπισθῆ τὸ 'Αρκάδι «μέχρι τελευταίας πνοῆς» του. Καὶ ὁ γενναῖος ἀνθυπολοχαγὸς τῶν τριάντα τριῶν ἐτῶν, ἐξεπλήρωσε πλήρως τὴν ὑπόσχεσή του...

Παραμονὲς τοῦ ὁλοκαυτώματος καὶ φθάνει στὴ Μονὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μουσταφᾶ Πασσᾶ: Νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ἡ ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ καὶ οἱ ἄνδρες ποὺ φέρουν ὅπλα, ἄλλως ὁ τουρκικὸς στρατὸς θὰ κάψη συγκρότημα καὶ ἀνθρώπους! Καὶ οἱ ἡρωικοὶ τριακόσιοι ὑπερασπισταί, διὰ στόματος τοῦ ἡγουμένου Γαβριήλ, τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Λεωνίδα τῶν Θερμοπυλῶν, ἀπαντοῦν ἐγγράφως:

«...Ἂν θέλης πασσᾶ τ' ἅρματά μας, ἔλα νὰ τὰ πάρης».

Ἂς ὑποκλιθῆ ἡ ἀνθρωπότης ἐμπρὸς στὴν περήφανη καὶ νεώτερη ἐτούτη ἔκδοση τοῦ «Μολὼν λαβὲ» τῶν Ἑλλήνων. Ἂς ὑποκλιθῆ στὴν θαυμαστὴ συνέχεια τῶν Θερμοπυλῶν, ποὺ ὅμοια καὶ ἀπαράλλαχτη πορεύθηκε στὸν τόπο μας μέχρι σήμερα καὶ θὰ συνεχίζη τὴν πορεία της ἀνὰ τοὺς αἰῶνας...

***

Τοῦτο τὸ τελεσίγραφο τοῦ Μουσταφᾶ Πασσᾶ εὗρε τὴν ἀπάντηση καὶ στὴ λαϊκὴ Κρητικὴ ψυχή, μιὰ ἀπάντηση τραγουδισμένη μὲ τοὺς στίχους:

Δὲν χάνονται οἱ Κρητικοί, ὅσους κι' ἀνὲ σκοτώσης!
Κι' ἀνὲ σκοτώσης ἑκατό, μὲ χίλιους θὰ πληρώσης!!...

Ἡ χαραυγὴ τῆς 8ης Νοεμβρίου 1866, ἡμέρα τῶν Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Γαβριήλ, φέρνει στοὺς ἡρωικοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ 'Αρκαδίου τὸ ὅραμα τῆς ἀπὸ παντοῦ πολιορκίας. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κώδωνες τοῦ Μοναστηριοῦ καλοῦν τοὺς πολιορκουμένους στὴ Θεία Λειτουργία. Νέα «τελευταία Λειτουργία» γράφεται ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς στὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ 'Αρκαδικοῦ ναοῦ τῶν 'Ισαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, νέος ὅρκος τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ἐλευθερίας δίνεται πρὸς τὸν Παντοκράτορα. Θαυμαστὴ συνέχεια τοῦ κλέους τῶν Βυζαντινῶν, μὲ ἀσύγκριτη μεγαλοπρέπεια, στ' ἀλήθεια!!

Νὰ ὁ ὁπλαρχηγὸς Μᾶρκος Λουκάκης, ποὺ πρῶτος ἄκουσε τὸν κρότο τῆς «Νίκης», παλαιοῦ βομβοβόλου, ποὺ ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνιση τῶν ἐχθρῶν στὰ ὑψώματα τοῦ 'Αρκαδίου. Τρέχει καὶ εἰδοποιεῖ τὸ ἐκκλησίασμα ὅτι ἦρθαν οἱ Τοῦρκοι, ὁπότε ἄνδρες καὶ γυναῖκες συνωθοῦνται στὰ δώματα τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος. Βλέπουν «τὴν Τουρκιὰ ποὺ ἤτανε σὰν μαμμουνιὰ» καὶ γυρίζουν στὸ ναό. Εἶναι ἡ τελευταία στιγμὴ πρὶν ἀπὸ τὸν πάντων ἀγῶνα. Ὁ ἡρωικὸς ἡγούμενος Γαβριὴλ ὑψώνει τὰ χέρια πρὸς τὸν Πλάστη καὶ φωνάζει ἀπὸ τὸν ἄμβωνα πρὸς τὸ πλῆθος: «Παιδιά μου, ἀδελφοί μου, γλυκύτερος καὶ δικαιότερος θάνατος δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ ν' ἀποθάνη κανεὶς ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος! Κατὰ τὸ Ἱερόν μας Εὐαγγέλιον θάνατος δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μετάβασις εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἂς πολεμήσωμεν λοιπὸν ἡρωικῶς!! Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!!!»

Νὰ καὶ ὁ ἀνδρεῖος φρούραρχος τῆς Μονῆς, ἀνθυπολοχαγὸς 'Ιωάννης Δημακόπουλος, ποὺ κραυγάζει στὸ ἐκκλησίασμα:

—«Θὰ πολεμήσωμεν ὡς ἄνδρες γιὰ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα, ἐδῶ, ὅπως μᾶς πολιόρκησαν οἱ Τοῦρκοι!! Εἰς τὰς θέσεις σας πολεμισταί!! Εἰς τὰς θέσεις σας, παιδιά!!

Καὶ ἀπὸ βράχο σκελετωμένο, δύστυχος κήρυκας τοῦ Μουσταφᾶ Πασσᾶ, φωνάζει στοὺς ἀνδρείους:

—«Θὰ παραδοθῆτε ἢ θὰ πολεμήσετε;»

—«Θὰ πολεμήσωμεν!!! Θὰ πολεμήσωμεν!!» ἀκούγεται βροντώδης ἡ φωνὴ τοῦ ἡγουμένου Γαβριήλ, ποὺ πνίγεται στὶς ἰαχές:

—«Θὰ πολεμήσωμεν!!!».

Πυροβολισμοὶ ἀκούγονται μέσα στὸ ναὸ καὶ στὸ προαύλιο. Πυροβολοῦν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες καπεταναῖοι, γιὰ νὰ σημειώσουν στοὺς ἔκθαμβους Τούρκους τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγῶνος...

***

Τοῦτο τὸ «σάλτο μορτάλε» τῶν πολιορκημένων, τούτη ἡ μεγάλη ἀπόφαση τῶν ἐλαχίστων ἐνάντια στὴν πλημμυρίδα τῆς Τουρκιᾶς, δὲν ἔμεινε χωρὶς ἔξαρση κι' ἀπὸ τὴν λαϊκὴ ψυχή. Ἡ κρητικὴ μοῦσα τραγούδησε καὶ τραγουδᾶ:

Τὴν Τρίτη τὸ ξημέρωμα, τσ' ὀχτὼ τοῦ Νοεμβρίου,
Ἐπρεμαζώχτηκ' ἡ Τουρκιά, στ' Ἀρκάδι γύρου-γύρου.
Καὶ ἡ Τουρκιὰ ἦτο πολλὴ —ὡς εἴκοσι χιλιάδες—
Κι' ἀπὸ μακρὰ φωνάζανε: «Προδώσετε ραγιάδες!»
Κι' οἱ Χρισθιανοὶ τῶν εἴπανε: «Καλῶς ἤρθετε ἀγάδες!
Σήμερο θὰ ἀνταλλάξωμε ἀντρίστικα τσοὶ μπάλλες!!»

Τὸ Ἀρκαδικὸ δρᾶμα ἄρχισε τὸ πρωὶ τῆς 8ης Νοεμβρίου. Τὴν πρώτη ἡμέρα, οἱ ἀπώλειες τῶν πολιορκημένων ἦσαν ἐλάχιστες, ἐνῶ ἑκατοντάδες Τούρκων ἔπεσαν στὰ κράσπεδα τῆς Μονῆς καὶ τοὺς γύρω χώρους. Ὁ ἀποδεκατισμὸς τῶν Τούρκων ἐγένετο ἀπὸ τὸν ἀνεμόμυλο τῆς Μονῆς, ὅπου καὶ οἱ πλέον ἐπίλεκτοι τῶν ἐγκλεισθέντων. Μεγάλες δυνάμεις τῶν Τούρκων κατορθώνουν ἐν τούτοις νὰ ρίξουν φωτιὰ στὸ λινάρι τῆς ἀποθήκης τοῦ ἀνεμόμυλου, πρᾶγμα ποὺ ἀναγκάζει πολλοὺς ὑπερασπιστὰς νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν πυρκαϊά. Ὁρμοῦν ἀκάθεκτοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, φονεύουν πολλοὺς ἀκόμα καὶ τελικὰ θυσιάζονται μέχρις ἑνός. Ὁ σκληρὸς ἀγώνας συνεχίζεται, οἱ Τοῦρκοι ἀποπειρῶνται ἀναρριχήσεις στὴ Μονή, νέα πυροβόλα φθάνουν στὴν κεντρικὴ πύλη καὶ τὴν κανονιοβολοῦν καὶ νέα πρόταση τοῦ Μουσταφᾶ ἀπευθύνεται πρὸς παράδοση τῶν πολιορκημένων. Ἀπορρίπτεται μὲ φρίκη καὶ αὐτὴ ἡ πρόσκληση καὶ τὸ θαῦμα τῆς ψυχῆς συνεχίζεται. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ φέρνουν πολεμοφόδια καὶ νερὸ στοὺς μαχητὰς καὶ ἡ περιοχὴ δονεῖται ἀπὸ τὸν ὁρυμαγδὸ τῶν ὅπλων, ἀπὸ τὰ βογγητὰ τῶν πληγωμένων, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα μὲ τὸ τραγούδι τῶν πολιορκημένων γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς αὐτοθυσίας, ποὺ τὸ φέρνει ὁ ἄνεμος πρὸς ὅλες τὶς μεριές...

Ἡ νύχτα τῆς πρώτης ἡμέρας βρίσκει τοὺς μαχητὰς στὶς ἐπάλξεις ἀκόμα. Μικρὴ ἀνάπαυλα δίνει τὸν καιρὸ στοὺς ἀρχηγοὺς νὰ γράψουν μηνύματα πρὸς τὸν Κορωναῖο καὶ τοὺς ντόπιους ὁπλαρχηγούς, μηνύματα ἀνεκτίμητα ποὺ χρησιμεύουν ὡς κειμήλια φιλοπατρίας καὶ ἀδάμαστου ψυχικοῦ σθένους. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ αὐτὰ κειμήλια-ἔγγραφα περιλαμβάνει:

«Εὑρισκόμεθα εἰς στενὴν πολιορκίαν ἀπὸ τὸ πρωί. Εἴμεθα δυνατοὶ καὶ δυνάμεθα νὰ ἀνθέξωμεν ὅπως πρέπει. Σᾶς παρακαλοῦμεν ὅμως νὰ μᾶς δώσετε τὴν βοήθειάν σας, τὴν ὁποίαν δὲν πιστεύομεν νὰ μᾶς ἀπαρνηθῆτε. Σᾶς περιμένομεν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός...»

.....

Προχωρεῖ ἡ νύκτα καὶ ὁ ἡγούμενος χτυπᾶ πάλι τὶς καμπάνες γιὰ προσευχή, μυσταγωγία καὶ παράκληση. Συγκεντρώνονται στὸ ναὸ μόνον γέροντες καὶ παιδιά, γιατὶ οἱ ἄλλοι ἀγρυπνοῦν στὶς ἐπάλξεις τῶν κτιρίων. Τὸ πλῆθος μεταλαμβάνει τὰ Ἄχραντα Μυστήρια ἀπὸ τὸν ἡγούμενο καὶ προτρέπεται νὰ ἔχη πίστη στὸν Θεὸ Σωτῆρα καὶ νὰ

ζητήση συγχώρηση. Τελικά, ὅλοι ἀλληλοασπάζονται καὶ ζητοῦν συγχώρηση ἀπὸ ἀλλήλους μέχρι ποὺ ξημερώνει...

'Η μάχη ξαναρχίζει καὶ ἡ πολιορκία γίνεται στενώτερη τὴν χαραυγὴ τῆς 9ης Νοεμβρίου. 'Οβίδες καταρρίπτουν τὴν δυτικὴ πύλη (κεντρική) καὶ οἱ Τοῦρκοι εἰσορμοῦν μὲ ἀλλαλαγμοὺς καὶ παρατεταμένους ἤχους ἀπὸ τὶς σάλπιγγες. 'Ο ἀγώνας τώρα διεξάγεται στῆθος μὲ στῆθος. Σπαθιά, γιαταγάνια, μαχαίρια, ντουφέκια, ρόπαλα, χρησιμοποιοῦνται μὲ πυρετό. Πτώματα καλύπτουν τὴν αὐλὴ τοῦ Μοναστηριοῦ, πολλὲς γυναῖκες ἀλλοφρονοῦν, ἄλλες ζητοῦν τὴν αὐτοκτονία. Πῶς ὅμως; 'Ιδοὺ ἡ λύση, ὅπως περιγράφεται στὸ «'Ιστορικὸν 'Αρχεῖον» τοῦ Π. Κορωναίου:

«Κοράσιον, περιφέρον μικρὸν φανὸν εἰς τὸν χαλασμόν, ἠρώτα: Ποῖος θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ λαγούμι;»

Καὶ ἦτο τὸ «λαγούμι» ἡ ὑπόνομος τοῦ Μοναστηριοῦ, ὅπου εὑρίσκετο ἡ πυριτιδαποθήκη...

Μέθη τῆς μάχης κατέχει "Ελληνας καὶ Τούρκους, ὅταν ὁ ἡγούμενος Γαβριήλ, κατὰ μία ἄποψη, πέφτει νεκρὸς ἀπὸ σφαῖρα ἐχθρικὴ ἐπάνω στὴν ταράτσα τοῦ κελλιοῦ του, ὅπου ἐμάχετο ὑπεράνθρωπα. Κατὰ ἄλλη ἄποψη ὅμως, ὁ ἡρωικὸς ἡγούμενος δὲν ἔπεσε ἀπὸ σφαῖρα Τούρκων, ἀλλὰ πυροβόλησε ἀργότερα πρῶτος τὴν πυρίτιδα στὸ «λαγοῦμι» καὶ ἔγινε ἡ φοβερὴ ἀνατίναξη. "Οπως καὶ νὰ ἔχουν τὰ πραγματικὰ περιστατικά, γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ τρομερὴ καὶ φονικώτατη ἐκείνη συμπλοκὴ σῶμα πρὸς σῶμα, μέσα στὸ κτιριακὸ συγκρότημα τῆς Μονῆς, ἔφερε τὸν ἀποδεκατισμὸ τῶν 'Ελλήνων, πολλοὶ τῶν ὁποίων συγκεντρώθηκαν στὴν πυριτιδαποθήκη μὲ σκοπὸ νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν ἀνατίναξη καὶ ὄχι ἀπὸ τουρκικὰ σπαθιὰ πλέον. "Οταν οἱ πολυάριθμες φάλαγγες τῶν Τούρκων ἐπέπεσαν κατὰ τῶν μαχητῶν 'Ελλήνων καὶ κάθε συνέχιση τοῦ ἀγῶνος ἐθεωρεῖτο ἄσκοπη, ἀφοῦ τὰ πολεμοφόδια ἐτελείωναν καὶ τὰ σπαθιὰ καὶ τὰ ρόπαλα εἶχαν θρυμματισθῆ, ὁ πολεμιστὴς Κ. Γιαμπουδάκης —κατὰ τὴν μία ἄποψη— ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει προηγουμένως τὴν ἐξουσιοδότηση τοῦ ἡγουμένου γιὰ τὴν ἀνατίναξη, ἔκραξε ἀποκαμωμένος :

—«"Οποιος θέλει τὴν τιμή του, νἄρθῃ καὶ νὰ καῆ μαζί μου!»

Τὸν ἀκολούθησαν πολλοί, ἡ ἀποθήκη ὑπερπληρώθηκε ἀπὸ πολεμιστὰς καὶ γυναικόπαιδα καὶ ὁ Γιαμπουδάκης ξαναφώναξε:

—«Θὰ δώσω φωτιὰ στὸ μπαρούτι, γιὰ νὰ μὴ πέσουμε ζωντανοὶ στῶν σκυλιῶν τὰ χέρια!! "Οσοι θέλουν νὰ βγοῦν ἔξω, νὰ βγοῦν γιὰ νὰ μὴ ἔχω τὸ κρῖμα τους!!!»

Φωνὲς πολλὲς ἀποκρίθηκαν τότε:

—«Φωτιὰ στὸ μπαρούτι!!»

Καὶ ὁ Γιαμπουδάκης πυροβόλησε μὲ τὴν πιστόλα στὸ χυμένο στὸ ἔδαφος μπαρούτι. 'Η φωτιὰ μεταδόθηκε στὰ βαρέλια, καὶ τρομακτικὴ ἔκρηξη, ποὺ ἀκούσθηκε στὰ Χανιά, συνεκλόνισε τὰ πάντα. Κατὰ τὴν ἄλλη ἄποψη, τοῦτο ἐγένετο ἀπὸ τὸν ἡγούμενο Γαβριήλ.

'Απὸ τὴν ἔκρηξη ἐκείνη ἔμειναν ζωντανοὶ ἐλάχιστοι "Ελληνες, μερικοὶ τῶν ὁποίων, ὑπὸ τὸν Δημακόπουλον, συνέχισαν νὰ μάχωνται στὸ ἡγουμενεῖο καὶ στὸ ναό. Οἱ Τοῦρκοι ἐπυρπόλησαν τὰ δύο αὐτὰ συγκροτήματα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καοῦν ζωντανοὶ καὶ οἱ τελευταῖοι μαχηταί. Τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ 'Αρκαδίου εἶχε συντελεσθῆ...

. . . . . .

Κατὰ ἐπίσημον κατάλογον τοῦ Μουσταφᾶ Πασσᾶ, ἐπέζησαν τοῦ ὁλοκαυτώματος τοῦ 'Αρκαδίου 114 ἄτομα, ἀπὸ τοὺς πολιορκημένους 964, καὶ 3-4 διέφυγαν. Οἱ νεκροὶ "Ελληνες ἀνῆλθαν στοὺς 846. 'Απὸ τοὺς αἰχμαλώτους, ἑπτὰ ἐτυφεκίσθηκαν στὸ χωριὸ Μέση καὶ οἱ λοιποὶ ἐταλαιπωρήθηκαν βάναυσα στὶς φυλακὲς Ρεθύμνου, μέχρις ὅτου ἀπέθαναν. Οἱ νεκροὶ Τοῦρκοι ἦσαν 2.000 περίπου καὶ ἰσάριθμοι τραυματίαι.

Πέντε μῆνες μετὰ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ 'Αρκαδίου, ὁ "Αγγλος δημοσιογράφος

'Ιλαρίων Σκίννερ, ποὺ ἐπεσκέφθηκε τὸ ἀπέραντο αὐτὸ νεκροταφεῖο, ἔγραψε στὸ βιβλίο του «Σκληραγωγίαι ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸ 1867»: «...'Εντὸς τῆς Μονῆς ἔκειντο πολλαὶ δεκάδες πτωμάτων ἐκτεθειμένων, ἡμιχώστων, ἠκρωτηριασμένων, κεκαυμένων...».

Μόνον τὸν 'Απρίλιο 1869, ἤτοι μετὰ τριετίαν ἀπὸ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ 'Αρκαδίδίου, ἡ τουρκικὴ διοίκηση Ρεθύμνου ἀπήτησε ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς τῶν γύρω ἀπὸ τὸ 'Αρκάδι χωριῶν νὰ μεταβοῦν καὶ νὰ ἐνταφιάσουν τοὺς νεκροὺς Χριστιανοὺς καὶ Τούρκους. 'Επειδὴ οἱ Κρῆτες ἀρνήθηκαν, ἐστάλη ἀπόσπασμα ἀπὸ ὀθωμανοὺς ζαπτιέδες (χωροφύλακες) καὶ μερικοὺς ἐντόπιους, πού, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ ἰδίου διοικητοῦ Ρεθύμνου, ἐνεταφίασε πρόχειρα τοὺς σωροὺς τῶν ἀποσυντεθειμένων πτωμάτων...

***

Τοῦτο τὸ φωτεινὸ μετέωρο, ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερία του, συνεκίνησεν ὅλες τὶς καρδιὲς καὶ ἔδωσε τὴ θαυμαστὴ συνέχεια τοῦ ἑλληνισμοῦ στὸ πνεῦμα τῆς ὑπὲρ ὅλων θυσίας. Τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ 'Αρκαδίου ἀφύπνισε τὶς κοιμισμένες ξένες συνειδήσεις καὶ ἔκαμε τεράστιο τὸ ρεῦμα τοῦ Φιλελληνισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα πλείστους ἐράνους γιὰ τὰ ἄτυχα γυναικόπαιδα τῆς Μεγαλονήσου καὶ δικαίωση τῶν ἀγώνων τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ ἀργότερα. Καί, κατὰ τὸ ἐπιγραμματικὸ δίστιχο τῆς κρητικῆς λαϊκῆς ψυχῆς,

Μὲς τὲς φλόγες ἡ Κρήτη ζωσμένη
καὶ μέσ' τὸ αἷμα βουτημένη,

ἐπέτυχε τὴν ἀποτίναξη τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴν πολυπόθητη ἕνωση μὲ τὴν μητέρα 'Ελλάδα, γιὰ νὰ συνεχίση, στοὺς γνωστοὺς μετέπειτα νεοελληνικοὺς στίβους τῶν ἀγώνων, τὴν κοινὴ λαμπρὴ πορεία τῶν 'Ελλήνων πρὸς τὴν δόξα.

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

ΒΑΣΙΚΟΝ ΜΕΣΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Μία τεραστία ἀλλαγὴ συστημάτων παρατηρεῖται τὴν τελευταίαν 50ετίαν εἰς τὸν τομέα τῆς σωφρονιστικῆς πολιτικῆς. Τὸ ποινικὸν σύστημα ὅλων τῶν κρατῶν ἔχει ὑποστῆ τοιαύτας ἀλλαγάς, ἀναλόγως τῶν σημειουμένων προόδων, ὥστε ὅλα τὰ κράτη, δι' ἀναθεωρήσεων τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, νὰ προσαρμόζωνται στὰ σημερινὰ δεδομένα. Εἶναι πολὺ μακρινὴ ἡ ἐποχή, ποὺ ὁ ἔνοχος, ὁ οἱοσδήποτε ἔνοχος καὶ παραβάτης τῶν κειμένων νόμων, ἐνεκλείετο σὲ ἀνήλια μπουντρούμια πρὸς σωφρονισμὸν καὶ ὑπεβάλλετο σὲ σωματικὲς κακώσεις. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔχει ἐγκαταλειφθῆ καὶ ἡ καταπιεστικὴ τιμωρία τοῦ ἐνόχου ἔχει ἀντικατασταθῆ μὲ τὸν σωφρονισμὸν αὐτοῦ, ὥστε ν'ἀποβῆ, μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ἐπιβαλλομένης ποινῆς, παραγωγικὸν κύτταρον τῆς κοινωνίας. Ἀποτέλεσμα τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι ἡ κατάργησις τῶν φυλακῶν-φρουρίων διὰ νέων συγχρόνων οἰκοδομημάτων, ὅπου οἱ κατάδικοι ἔχουν σχεδὸν ὅλας τὰς ἀνέσεις τους, ἀσχολοῦνται σὲ παραγωγικὲς ἐργασίες καὶ γενικὰ αἱ φυλακαὶ ἀντεκατεστάθησαν μὲ τὰ ἀναμορφωτήρια. Καὶ στὸν τομέα αὐτὸν καὶ ἡ χώρα μας δὲν ὑστέρησεν. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔχουν καταργηθῆ τὰ μεσαιωνικὰ φρούρια, ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς φυλακαί. Νέα συγχρονα κτίρια ἔχουν ἀνεγερθῆ καὶ τελευταῖον τὸ Ἀναμορφωτικὸν Κατάστημα τοῦ Κορυδαλλοῦ. Πολὺ σύντομα θὰ καταργηθοῦν καὶ αἱ φυλακαὶ Ἀβέρωφ καὶ θὰ λείψῃ ἕνα ἀκόμη σημάδι τῆς παληᾶς σωφρονιστικῆς τακτικῆς.

Σήμερα εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐφαρμόζεται τὸ σύστημα τῆς ἀναμορφώσεως τῶν ἐγκληματιῶν, τόσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς, ὅσον καὶ μετά. Εἰδικώτερα τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅπου εἰδικὲς ὑπηρεσίες παρακολουθοῦν τοὺς ἀπολυομένους καὶ βοηθοῦν αὐτοὺς διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν ὁμαλὸν κοινωνικὸν βίον. Καὶ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμοζομένης σωφρονιστικῆς τακτικῆς εἶναι ὅτι ἐλάχιστα εἶναι αἱ ὑποτροπαὶ καὶ οἱ ὑπότροποι κατάδικοι ἀποτελοῦν μικρὸν ποσοστὸν τοῦ συνόλου τῶν κρατουμένων.

Φυσικὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν μποροῦμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε ὅτι φθάσαμε σὲ μιὰ ἰδεώδη ἐφαρμογὴ τοῦ νέου σωφρονιστικοῦ συστήματος. Λείπουν ἀπὸ τὸν τόπο μας τὰ οἰκονομικὰ μέσα, ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀνέγερσι συγχρονισμένων φυλακῶν εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα, τὸν ἐφοδιασμὸ αὐτῶν μὲ τὰ ἀναγκαῖα καὶ κατάλληλα μέσα διαπαιδαγωγήσεως καὶ ἀναμορφώσεως τῶν καταδίκων, τὴν πρόσληψιν ἐπαρκοῦς σωφρονιστικοῦ προσωπικοῦ καὶ τὴν μετεκπαίδευσι τῶν ἤδη ὑπηρετούντων. Πλέον αὐτῶν καὶ ἡ ἀξίωσις τῶν κατοίκων πόλεων τινῶν νὰ μὴ μεταφερθοῦν οἱ κατάδικοι καὶ νὰ καταργηθοῦν αἱ φυλακαί, δημιουργεῖ προβλήματα εἰς τὴν πολιτείαν. Φυσικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνεγερθοῦν τέσσαρα-πέντε βασικὰ κτίρια φυλακῶν, ὅπου θὰ συνεκεντροῦτο τὸ σύνολον τῶν κρατουμένων, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὰς λεγομένας ἀγροτικὰς φυλακὰς θὰ ἐκρίνοντο ἐπαρκῆ διὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῆς ἀναμορφώσεως τῶν ἐγκληματιῶν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ περιορισθῆ ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν φυλάκων καὶ ἕνα τμῆμα τῆς Χωροφυλακῆς, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν φρούρησιν τῶν φυλακῶν, νὰ ἀπεδίδετο εἰς τὰ κύρια καθήκοντα του.

Βασικὴ ἀρχὴ τοῦ συστήματος ἀναμορφώσεως τοῦ ἐγκληματίου καὶ κυρίως τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν, εἶναι ἡ κατὰ τὸν χρόνον ἐκτίσεως τῆς ποινῆς διαπαιδαγώγησις αὐτῶν, παραγωγικὴ ἀπασχόλησις καὶ στενὴ παρακολούθησις μετὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ

ἀναμορφωτηρίου. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰδικά, τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόζεται εἰς μεγάλην κλίμακα καὶ ἔχει ἀποδώσει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Εἰδικά, διὰ τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας, ἀγόρια καὶ κορίτσια, χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀναμορφωτήρια μικρὰ ἱδρύματα, στὰ ὁποῖα τὸ προσωπικὸν αὐτῶν, εἰδικὰ κατηρτισμένον, καὶ οἱ τρόφιμοι μποροῦν νὰ ἀναπτύξουν προσωπικὲς σχέσεις καὶ φιλίες. Τὰ ἱδρύματα αὐτὰ διαθέτουν ἐργαστήρια ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐκμαθήσεως τέχνης, διαθέτουν χώρους διὰ σπὸρ ὡς καὶ αἴθουσες ψυχαγωγίας. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι «ἀνοικτὰ» καὶ οἱ κρατούμενοι εἶναι ἐλεύθεροι. Καὶ ὅμως ἐλάχιστα ἀποδράσεις σημειοῦνται, οἱ περισσότεροι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπανέρχονται μόνοι τους εἰς τὸ ἀναμορφωτήριον.

Τὸ σύστημα αὐτό, τὸ διὰ τῆς ἐργασίας καὶ ἀπασχολήσεως τῶν κρατουμένων ἀναμορφώσεως αὐτῶν, συναντᾶ διὰ τοὺς ἐνηλίκους πολλὰς δυσχερείας. Καὶ ἡ βασικώτερη εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς ἐργασίας καὶ ἡ ἀντίδρασις τῶν βρεταννικῶν συνδικάτων, τὰ ὁποῖα ἀντετάχθησαν εἰς τὴν παροχὴ ἐργασίας εἰς τοὺς κρατουμένους. Εἰδικώτερα τὰ βρεταννικὰ συνδικάτα δὲν ἐδέχθησαν οἱ κρατούμενοι τῶν φυλακῶν νὰ προσφέρουν τὴν ἐργασία τους εἰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργοστάσια μὲ μειωμένα ἡμερομίσθια. Καταβάλλεται ὅμως μιὰ προσπάθεια ὅπως, διὰ τῆς συνεργασίας τῶν ἀναμορφωτῶν τῶν κρατουμένων, τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων, αὐξηθῇ ἡ χρησιμοποίησις φυλακισμένων-ἐργατῶν εἰς ὡρισμένας βιομηχανίας, διὰ εἰδικῶν συμβολαίων. Ἐφ' ὅσον τελικὰ ἐξευρεθῇ, ὡς πιστεύεται, βάσις συνεννοήσεως καὶ λυθῇ τὸ βασικὸν αὐτὸ πρόβλημα, ἡ διὰ τῆς ἐργασίας διαπαιδαγώγησις τῶν κρατουμένων θὰ γενικευθῇ. Εἶναι χαρακτηριστικὸν νὰ ἀναφερθῇ ὅτι σήμερον βαρυποινῖται φυλακισμένοι ἔχουν προσληφθῇ ὡς ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι, μὲ πλῆρες ἡμερομίσθιον ὡς καὶ οἱ ἐλεύθεροι ἐργάται. Οἱ φυλακισμένοι αὐτοὶ ἐργάται στεγάζονται εἰς εἰδικὰ κτίρια, εἶναι σχεδὸν ἐλεύθεροι. Ἔτσι οἱ φυλακισμένοι ἐπαναφέρονται εἰς τὸν κανονικὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς καὶ πρὶν ἐκτίσουν τὴν ποινήν τους ἔχουν δημιουργήσει ὄχι μόνον ἐπαρκεῖς οἰκονομικὲς βάσεις ἀλλὰ καὶ ἔχουν ἐξασφαλίσει μίαν σταθερὴ καὶ μόνιμον ἐργασίαν τὴν ὁποίαν καὶ συνεχίζουν. Ἐπὶ πλέον διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας τους ἐνισχύουν τὴν οἰκογένειάν τους καὶ διατηροῦν τὸν δεσμὸν μετ' αὐτῆς.

Πέραν ὅμως ἀπὸ τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἐργασίας, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸν τόπον μας εἰς τὰς ἀγροτικὰς φυλακὰς διὰ καταδίκους μικρῶν ποινῶν, ἡ ἀγγλικὴ σωφρονιστικὴ ὑπηρεσία μελετᾶ τὴν ἐφαρμογὴ καὶ νέων συστημάτων. Κατ' ἀρχὴν ἔχει ἀποφασισθῇ ὅπως εἰδικευμένον προσωπικὸν τῶν φυλακῶν αὐτῶν ἀναλάβῃ τὴν παρακολούθησιν κρατουμένων καὶ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν τους, ὡς γίνεται διὰ τοὺς ἀνηλίκους. Εἰς ὡρισμένας ἐπίσης φυλακὰς ἐφαρμόζεται τὸ σύστημα τῆς ὁμαδικῆς συζητήσεως τῶν προβλημάτων τῆς φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν συζήτησιν μετέχουν φυλακισμένοι καὶ φύλακες καὶ ἐπιλύονται προσωπικὰ θέματα, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται ποιναὶ εἰς τυχὸν παρεκτρεπομένους.

Βασικὸν ἐπίσης σύστημα διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν κρατουμένων, ποὺ ἐφαρμόζεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἶναι ἡ ψυχοθεραπεία καὶ ψυχανάλυσις. Εἰδικοὶ ψυχαναλυταὶ ἐρευνοῦν τὴν ζωὴν τοῦ φυλακισμένου, πρὸ τῆς καταδίκης αὐτοῦ, καὶ ἀνακαλύπτουν τὰ βαθύτερα αἴτια ποὺ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸ ἔγκλημα. Ἐν συνεχείᾳ, μὲ πλήρη ἔκθεσι τῆς ζωῆς αὐτοῦ, παραπέμπουν τὸν φυλακισμένον εἰς τὸν εἰδικὸν ψυχοθεραπευτήν. Τὸ σύστημα αὐτὸ πιστεύεται ὅτι θὰ ἀποδώσῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἐφαρμογή του ὅμως προϋποθέτει τὴν ἐπάρκειαν προσωπικοῦ εἰς ψυχιάτρους καὶ κοινωνικοὺς λειτουργούς.

Φυσικὰ εἶναι τολμηρὸν νὰ προτείνωμεν ὅπως καὶ εἰς τὸν τόπον μας ἐφαρμοσθοῦν ἀνάλογα συστήματα. Κατ' ἀρχὴν ἐλλείπουν τὰ ἀναγκαῖα οἰκονομικὰ μέσα, διὰ τὴν δημιουργίαν ἐπαρκῶν Ἱδρυμάτων καὶ τὴν ἐπάνδρωσιν αὐτῶν. Ἐπὶ πλέον ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων εἰς ἐργοστάσια θὰ ἔχῃ σοβαρὸν ἀντίκτυπον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς ἐργασίας, ὅπου σημαντικὸς ἀριθμὸς ἐργατικῶν χειρῶν παραμένει ἄνεργος καὶ ἀναγκάζεται νὰ

μεταναστεύη πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργασίας. Θὰ ἦτο ὅμως δυνατὸν νὰ δημιουργήσωμεν προτύπους ἀγροτικὰς φυλακάς, ὅπου οἱ κρατούμενοι θὰ ἀσχολοῦνται σὲ εἰδικὲς ἀγροτικὲς ἐργασίες. Θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκπαιδεύσωμεν τοὺς κρατουμένους εἰς τὴν χρῆσιν γεωργικῶν μηχανημάτων καὶ νὰ ἐφοδιάσωμεν τὰς φυλακὰς αὐτὰς μὲ γεωργικὰ μηχανήματα, ποὺ θὰ ἐτίθεντο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν γεωργῶν τῆς περιοχῆς. Ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ ἦτο δυνατὸν εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ἀστικῶν κέντρων νὰ δημιουργήσωμεν ἐργαστήρια καὶ βιοτεχνίας πλήρους ἀποδόσεως, τὸ προϊὸν δὲ τῆς ἐργασίας τῶν φυλακισμένων νὰ διετίθετο εἰς τὴν κατανάλωσιν, δι' εἰδικῶν πρατηρίων-καταστημάτων. Θὰ ἦτο δυνατὸν ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσωμεν τοὺς καταδίκους—ὅσους θέλουν— εἰς ἐργασίας τοῦ δημοσίου, ποικίλης μορφῆς, ἀναλόγως τῆς εἰδικότητος ἑκάστου καὶ φυσικὰ νὰ καταβάλλεται εἰς αὐτοὺς ἱκανοποιητικὸν ἡμερομίσθιον. Πολλὰ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προσφέρουν οἱ κατάδικοι. Καὶ εἶναι προτιμώτερον νὰ ἐργάζωνται, παρὰ νὰ παραμένουν ἄνεργοι, μὴ δυνάμενοι νὰ χρησιμοποιήσουν ἐπωφελῶς τὸν χρόνον ποὺ διαθέτουν. Θὰ ἦτο δυνατόν, μὲ τὸ προϊὸν τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων —τμῆμα αὐτοῦ— νὰ πλουτίσωμεν τὰς φυλακὰς μὲ βιβλία, νὰ τὰς ἐφοδιάσωμεν μὲ ραδιόφωνα, μὲ κινηματογραφικὰς μηχανὰς ποὺ θὰ προβάλλωνται εἰδικὰ παιδαγωγικὰ καὶ ψυχαγωγικὰ φίλμς. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι καὶ ὁ φυλακισμένος εἶναι ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει ἀνάγκες, ὅπως ὅλοι μας. Δὲν εἶναι ὀρθόν, ἐπειδὴ ὑπέπεσεν εἰς ἕνα ἀδίκημα, νὰ τοῦ στερήσωμεν τὰ πάντα καὶ νὰ τὸν κλείσωμεν σὲ 4 τοίχους. Ἀντὶ σωφρονισμοῦ θὰ τὸν κάνωμε ἐχθρὸν τῆς κοινωνίας καὶ ἕναν ἐκ συστήματος ἀργόσχολον. Ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ἐφαρμόζει, κατὰ τὸ δυνατόν, τὰ σύγχρονα σωφρονιστικὰ συστήματα. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ τὴν ἐφοδιάσωμεν μὲ τὰ ἀπαραίτητα μέσα. Διότι ἡ θέλησις μόνον δὲν εἶναι ἀρκετὸν ἐφόδιον.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Σὲ κάποια κοσμικὴ συγκέντρωση, μιὰ κυρία ρώτησε τὸν σοφὸ ἀστρονόμο Κάμιλλον Φλαμαριόν :

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τὸ φεγγάρι ;

—Δὲν ξέρω κυρία μου.

—Ἄκουσα ὅτι ὁ Ἄρης κατοικεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους ! Εἶναι ἀλήθεια ;

—Δὲν ξέρω...

Ἡ κοσμικὴ κυρία πῆρε τότε ὕφος εἰρωνικό :

—Τότε, σὲ τί χρησιμεύει νὰ εἶναι κανεὶς σοφός ;

Καὶ ὁ σοφὸς ἀστρονόμος ἀπήντησε :

—Στὸ νὰ ἀπαντᾶ κανεὶς κ ά π ο τ ε κυρία μου, ὅτι δὲν ξέρει τίποτα !...

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

V. Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην.

Κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, «πορνεία ἐστὶν ἐξώγαμος μεῖξις ἀνδρὸς ἀγάμου ἢ ἐγγάμου μετὰ γυναικὸς μὴ ἐγγάμου (παρθένου ἢ χήρας) ἢ δῆλον τῷ ἰδίῳ σώματι πόρον ἐποιεῖτο». Δηλαδὴ πορνεία ὑφίστατο ὅταν ὑπῆρχε σεξουαλικὴ σχέσις ἑνὸς ἀνδρός, εἴτε ἀγάμου εἴτε ἐγγάμου, μὲ γυναῖκα μὴ ἔγγαμον, (τὸ «παρθένος» τοῦ ὁρισμοῦ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνύμφευτος), ἡ ὁποία ὅμως φανερὰ παρεχώρει τὸ σῶμα της διὰ σαρκικὰς ἡδονάς, λαμβάνουσα ἀμοιβάς. Ἡ πορνεία ἐθεωρεῖτο ἔργον αἰσχρὸν καὶ ἡ πόρνη ἐστερεῖτο ὡρισμένων δικαιωμάτων, ὡς ἄτιμος καὶ ἀνήθικος. Δὲν ἠδύνατο νὰ συνάψῃ ἐνοχικὰς συμβάσεις, παρὰ ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τί ἐκ διαθήκης. Τὸ μόνον δικαίωμα τὸ ὁποῖον παρείχετο εἰς τὴν πόρνην ἦτο νὰ λαμβάνῃ χρήματα, ὁσάκις ἐξεδίδετο, διότι κατὰ τοὺς Ρωμαίους νομομαθεῖς, «αἰσχρῶς ποιεῖ γυνὴ οὖσα πόρνη ἀλλ' οὐ λαμβάνει αἰσχρῶς ὅταν πόρνη ἐστί».

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν βασιλέων τῆς Ρώμης, ὅτε τὰ ἤθη ἦσαν αὐστηρά, αἱ πόρναι καὶ τὰ πορνεῖα ἦσαν ἄγνωστα. Ὅταν ὅμως ἐπὶ δημοκρατίας ἤρχισεν αὐξανομένη ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς Ρώμης καὶ ἤρχισεν αὕτη νὰ κατακτᾷ καὶ νὰ ὑποτάσῃ χώρας τὰς ὁποίας ἀπεμύζα, παραλλήλως μὲ τὴν ἰσχὺν αὐτὴν ηὔξησε καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ συνέρρευσε πλοῦτος ἄμετρος εἰς τὴν κοσμοκράτειραν. Ἤρχισε τότε μία ὁλονὲν αὐξανομένη ἔκλυσις τῶν ἠθῶν καὶ αἱ πόρναι καὶ τὰ πορνεῖα ὁλονὲν ἐπολλαπλασιάζοντο, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ ζενὶθ αὐτῶν ἐπὶ αὐτοκρατορίας καὶ ἐπὶ παρακμῆς. Αἱ πόρναι κατέστησαν πραγματικὴ πληγὴ διὰ τὴν ρωμαϊκὴν κοσμοκρατορίαν, χωρὶς μάλιστα νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὴν Ρώμην ἡ μορφὴ τοῦ ἑταιρισμοῦ, ὅπως εἶχεν ἐξελιχθῇ, καθὼς εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια εἴδομεν, εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διότι ἡ Κλαυδία, ἡ Μεσσαλίνα, ἡ Ἀκτή, ἡ δούλη τοῦ Νέρωνος, ἡ Πάνθη, ἡ παλλακὴ τοῦ Λουκίου Βέρου, παρὰ τὴν ἐκ πορνείων τῶν πλείστων προέλευσίν των, δὲν εἶχον τί τὸ κοινὸν μὲ τὰς Ἑλληνίδας ἑταίρας, ἀλλ' ἦσαν μᾶλλον παλλακαὶ καὶ εὐνοούμεναι αὐτοκρατόρων.

Τὰ πορνεῖα εἰς τὴν Ρώμην εὑρίσκοντο εἰς ἰδιαιτέρας συνοικίας, πέριξ τῶν λόφων Σαβούρου καὶ Ἐσκουλίνου καὶ περὶ τὸν Ἱππόδρομον, ἀπεκαλοῦντο δὲ «Metrices» καὶ «Scortiae». Αἱ πόρναι δὲν ἦσαν Ρωμαῖαι πολίτιδες, ἀλλ' ἀπελεύθεραι δοῦλαι καὶ ξέναι, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο ἀπὸ τὰς πτωχὰς πόλεις ἢ νήσους των εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ ἐμπορευθοῦν τὸ σῶμα των καὶ νὰ πλουτίσουν. Ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ διαμένουν εἰς τὰ πορνεῖα, ἀλλ' ἐκυκλοφόρουν καὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἐλευθέρως. Ἦσαν ὑποχρεωμέναι ὅμως, διὰ νὰ διακρίνωνται ἀπὸ τὰς ἐντίμους Ρωμαίας, νὰ ἔχουν τὴν κόμην κεκαρμένην, νὰ εἶναι δηλαδὴ σύρριζα κουρευμένες, νὰ φέρουν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν των ἕνα εἶδος μίτρας, νὰ ἔχουν βραχὺν χιτῶνα πρὸς διάκρισιν καὶ ἐπ' αὐτοῦ μαύρην τήβεννον, καθὼς οἱ ἄνδρες. Ὅπως εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶχεν ἐπιβληθῇ τὸ πορνικὸν τέλος, τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὴν Ρώμην ὁ Καλλιγούλας ἐπέβαλε φόρον εἰς τὰς πόρνας καὶ εἰς τὰ πορνεῖα.

Μὲ Edicta διαφόρων πραιτόρων, τὰ διάφορα πορνεῖα ὑπεχρεοῦντο νὰ εἶναι καθαρά, διὰ νὰ διακρίνωνται δὲ ἀπὸ τὰς ἄλλας πλησίον αὐτῶν κειμένας, εἰς τοὺς ἀνωτέρω λόφους καὶ τὸν Ἱππόδρομον, ἐλαχίστας ἐντίμους οἰκίας, τὰ διαφθορεῖα ἦσαν ὑποχρεωμένα νὰ ἔχουν ἄνωθεν μὲν εἰς τὴν ἐξώθυραν διάκοσμον μὲ φαλλοὺς καὶ ὡς ῥόπτρον εἰς τὴν θύραν πάλιν φαλλὸν ἐξ ὀρειχάλκου, τὸν ὁποῖον ἔκρουεν ὁ καταφθάνων πελάτης. Τὸ τοιοῦτον ὁμοίωμα τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, δηλαδὴ τοῦ φαλλοῦ, ἔπαιζε τότε τὸν ρόλον ποὺ εἶχαν παίξει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρὸ τεσσαρακονταετίας, τὰ κόκκινα φανάρια. Ἐπίσης, κατὰ μαρτυρίας Ρωμαίων καὶ Ἑλλήνων συγγραφέων, οἱ οἶκοι ἀνοχῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν

Ρώμην ἦσαν στολισμένοι μὲ ἀσέμνους εἰκόνας καὶ μὲ γυμνὰ ἀγάλματα εἰς προκλητικὰς στάσεις. Εἰς τὴν Πομπηίαν, ὑπὸ τὴν ἐκσκαφεῖσαν λάβαν, διεσώθησαν καὶ τὰ ἡμικεκαυμένα ἐρείπια πολλῶν πορνείων, τὰ ὁποῖα μᾶς παρέχουν καὶ σήμερον ἐναργῆ εἰκόνα αὐτῶν. Αἱ διασωθεῖσαι τοιχογραφίαι των εἶναι ἄκρως ἐνδιαφέρουσαι, ὅπως καὶ ὅλαι τῆς Πομπηίας, διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐντὸς τῶν διαφθορείων ὑπῆρχε πάντοτε βωμὸς ἀφιερωμένος εἰς τὴν θεὰν Venus, δηλαδὴ τὴν Ἀφροδίτην, τὸ μόνον λείψανον ἀκόμη ὅτι τὰ χαμαιτυπεῖα εἶχον τὴν ἀρχήν των εἰς τοὺς ἀρχαίους ναοὺς τῆς Ἀφροδίτης, ὅπου εἰς τὰ ἐντὸς ἱερὰ καὶ εἰς τὰ περιβάλλοντα αὐτὰ ἄλση ἐξεδίδοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ εἰς τὴν θεὰν αὐτὴν ἀφιερωμέναι ἱερόδουλοι.

Ἀφοῦ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ περιφέρωνται εἰς τοὺς δρόμους τῆς αἰωνίας πόλεως, πρὸς ἄγραν πελατῶν, φέρουσαι τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτῶν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν μίτραν μὲ τὴν μαύρην τήβεννον, τὴν Togas, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, καὶ νὰ κάνουν καὶ τότε τὸ σημερινὸν κοινῶς λεγόμενον «καλντιρίμι» καὶ τὸ γαλλικὸν «Trotoir», αἱ Ρωμαῖαι ἱερόδουλοι εἶχον καὶ ἕνα ἄλλο δικαίωμα. Νὰ ἐκθέτουν τὰ κάλλη των πρὸ τῶν διαφθορείων. Δηλαδὴ ἔξω ἀπὸ τὰ τοιούτου εἴδους οἰκήματα ὑπῆρχον εἰδικοὶ ὑψηλοὶ σκίμποδες, μεγάλα καὶ ὑψηλὰ σκαμνιὰ δηλαδή, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἐκάθηντο αἱ τρόφιμοι, βαμμέναι καὶ ἐψιμυθιωμέναι ὑπερβολικά, ἐκθέτουσαι τὰ κάλλη των καὶ καλοῦσαι τοὺς πελάτας μὲ κραυγάς.

Ὅταν ηὐξήθησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παρακμῆς τὰ διαφθορεῖα εἰς τὴν Ρώμην καὶ ὅταν ὁ Καλλιγούλας ἐφορολόγησε τὰς πόρνας, ἐγένετο εἰδικὴ ἀπογραφὴ αὐτῶν καὶ αἱ πόρναι κατεγράφησαν εἰς καταλόγους τηρουμένους ὑπὸ τῶν δημάρχων τῆς Ρώμης. Ἦσαν δηλαδὴ «δηλωμένες», ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν, ὅπως ἀνωτέρω εἴπομεν, πρόσωπα αἰσχρά, ἄνευ δικαιωμάτων, ἐθεωρήθη ὅτι ἦτο προσβλητικὸν διὰ τὸν δήμαρχον καὶ διὰ τοὺς δημοτικοὺς ὑπαλλήλους νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰ πορνεῖα καὶ νὰ ἀπογράφουν τὰς τροφίμους. Διὰ τοῦτο, ἅπαξ τοῦ ἔτους, αἱ τρόφιμοι τῶν διαφθορείων μετέβαινον εἰς τὸν οἶκον τοῦ δημάρχου καὶ ἀπεγράφοντο, λαμβάνουσαι, τρόπον τινά, τὴν ἄδειαν ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἡ ὁποία ἦτο διαρκείας ἑνὸς μόνον ἔτους καὶ ὑπέκειτο εἰς ἀνανέωσιν.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐπισήμων διαφθορείων, ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην καὶ τὰ πανδοχεῖα καὶ τὰ καπηλεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχον τὸν ἴδιον ἐπίσης προορισμόν. Διότι εἰς αὐτὰ ἐσύχναζον αἱ αὐλητρίδες, αἱ χορεύτριαι, αἱ μῖμοι, αἱ ἠθοποιοί, αἱ μουσικαί, πρόσωπα καὶ αὐτὰ αἰσχρὰ θεωρούμενα, αἱ ὁποῖαι ἐξεδίδοντο ἀναφανδόν. Ἐπίσης ὑπῆρχον ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ὡραιόταται τὴν μορφὴν νέαι, δοῦλαι καὶ ἀπελεύθεραι, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν παρουσίαν των ἕτερον κατὰ τὰ συμπόσιά των τοὺς πλουσίους, ὄχι μόνον διὰ τοῦ χοροῦ, τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἄσματός των, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σώματός των καὶ συνέβαινον εἰς αὐτὰ ἀκατονόμαστα ὄργια.

Ἡ παιδεραστία κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας ἐθεωρεῖτο κάτι τὸ φοβερὰ ἀτιμωτικὸν κακούργημα καὶ ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου. Βραδύτερον ὅμως τὸ ὀλέθριον αὐτὸ πάθος διεδόθη καὶ εἰς τὴν Ρώμην, ἀπὸ τοὺς Τυρρηνοὺς καὶ τοὺς Κέλτας. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας κατέστη πραγματικὴ πληγὴ εἰς τὴν Ρώμην καὶ πλεῖστοι τῶν Ρωμαίων, διαδραματίσαντες ρόλον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος των, ἦσαν καὶ πασίγνωστοι κίναιδοι ἢ παιδεραστάι.

Ἐν μέσῳ τοῦ ἀχαλινώτου αὐτοῦ ἐκφυλισμοῦ, ὠρθώθη ἡ ἀπόλυτος αὐστηρότης τῶν ἠθῶν τῆς νέας θρησκείας τοῦ Θεανθρώπου, ἡ ὁποία διεδέχθη τὴν πολυθεΐαν καὶ τὰ σκάνδαλα τῶν θεῶν τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ πανθέου. Τὰ φοβερὰ καὶ τρομερὰ ὄργια τῶν συμποσίων καὶ τὰ διαφθορεῖα, τὴν χλυδὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, διεδέχθη καὶ ἐπολέμησεν ἡ θεία θρησκεία τοῦ γλυκυτάτου Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Τὴν λαγνείαν, τὸν λαθραῖον ἔρωτα καὶ τὴν παιδεραστίαν, διεδέχθη ἡ θρησκεία τῆς πραγματικῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, ὅπως τὴν διεκήρυξεν ὁ Θεάνθρωπος, εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν του: «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου

ὡς σεαυτὸν» (Ματθαίου ΚΒ'. 39 καὶ Μάρκου ΙΒ'. 32), «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» (Λουκᾶ Ε'. 35) καὶ αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν οἰκουμένην: «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰωαν. ΙΕ'. 12). Καὶ τὴν πραγματικὴν ἀγάπην, τὴν ἀγάπην μέσα εἰς τὰς καρδίας καὶ ὄχι εἰς τὰ σώματα διεκήρυξε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι,ἂν δὲν ἔχομεν ἀγάπην,εἴμεθα χαλκοὶ κακῶς ἠχοῦντες καὶ κύμβαλα ἀλλαλάζοντα.

Καὶ ὅμως καὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ Θεανθρώπου καὶ μὲ ὅλα τὰ κηρύγματά του ὑπῆρχεν ἡ πορνεία,ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ μοιχεία.Καὶ ἀπόδειξις αὐτῶν εἶναι ὅτι ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ Εὐαγγελίου ἦτο ἕνα εἶδος ἑταίρας τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ λεγόμενά της ἀποδεικνύεται ἔχουσα καὶ κοινωνικὴν ζωὴν (Ἰωαν. Κεφ. Δ'.). Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ πρὶν ἢ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον εἶχε κοινωνικὴν ζωήν, ἐκλεκτὸν κύκλον θαυμαστῶν, πλούτη ἄφθονα καὶ ἔζη εἰς μεγάλην πολυτέλειαν. Μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ μοιχεία καὶ ἡ πορνεία εὑρίσκοντο εἰς ἡμερησίαν διάταξιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, μᾶς δίδουν δύο ἀκόμη περικοπαὶ τῶν Εὐαγγελίων,ὅπου ὁ Θεάνθρωπος διεκήρυξεν ὅτι «ἐγὼ λέγω εἰς ὑμᾶς ὅτι ὅποιος διαζευχθῇ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐκτὸς διὰ λόγον πορνείας καθιστᾶ αὐτὴν μοιχαλίδα καὶ ὅποιος ἔχει σχέσιν σαρκικὴν μὲ διεζευγμένην διαπράττει μοιχείαν. Ἐπίσης καὶ ἡ γυνὴ ἡ ὁποία θὰ διαζευχθῇ τὸν σύζυγόν της καὶ θὰ ἔχῃ σχέσεις ἢ θὰ νυμφευθῇ ἄλλον ἄνδρα εἶναι μοιχαλίς. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐκτὸς λόγου πορνείας ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι...» (Ματθαῖος Ε'. 32) καὶ «ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ...» (Μᾶρκος Ι'. 32).

Ἀλλὰ διὰ νὰ καταδείξω τὸ κῦμα τῆς διαφθορᾶς τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει, διαδοθὲν ἀπὸ τὴν ἀκόλαστον Ρώμην καὶ εἰς τὴν Ἰουδαίαν τοὺς πρώτους μετὰ τὸν Χριστὸν χρόνους, παραθέτω ὅπως ἔχει τὴν ἑξῆς περικοπήν, ἀπὸ τὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία, ἥτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὥστε γυναῖκα τινὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν» (Α' Κορ. Ε'. 1) καὶ περαιτέρω «Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται» (Α' Κορινθ. ΣΤ'. 9).

Μὰ διὰ τὴν παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν ὑπάρχουν δύο ἀκόμη χαρακτηριστικαὶ περικοπαὶ εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Καὶ ἰδοὺ αὐταί: «Διὰ τοῦτο παρέδωσεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας, αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς παρὰ φύσιν».

«Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρρενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας, ἐξενώθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι, τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτῆς ἀπολαμβάνοντες» (Ρωμαίους Α'. 26).

Ἴσως λοιπὸν νὰ μὴ ὑπάρχῃ σήμερον τόση διαφθορὰ ὅση καὶ τότε.

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν ἀσχολούμενοι μὲ τὴν διαφθορὰν καὶ τὰ διαφθορεῖα τοῦ Βυζαντίου.

(Συνεχίζεται)

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ κ. Ρουστάνιο ἀνυπόμονα μὲ ρώτησε.

—Ποιὸν ἐννοεῖτε ;

—Πιστεύω νὰ ξεύρετε τὴν ὑπόθεσι τῆς καταχρήσεως τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης τοῦ Σὰν Ρέμο.

—Ναί, τὴν γνωρίζω καλὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἔχετε τὴν γνώμη ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος ;

—Νομίζω, τοῦ εἶπα, δείχνοντας τὴ φωτογραφία τοῦ Γάλλου βιομηχάνου. Τότε ὁ κ. Ρουστάνιο σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἄρχισε νὰ συνομιλῆ μὲ κάποιον στὴ γλῶσσα του. Ὅταν τέλειωσε τὴ συνδιάλεξι, μοῦ εἶπε.

—Σᾶς περιμένει στὴ πρεσβεία μας ὁ πρῶτος γραμματεὺς κ. Πελάντο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμουν στὴν Ἀθήνα, στὴν ὁδὸν Λεωχάρους. Ὁ θυρωρὸς τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας, ποὺ εἶχεν εἰδοποιηθεῖ, μὲ περίμενε στὴν εἴσοδο.

—Ὁ ἀστυνομικὸς κ. Δουκάκης ; μὲ ρώτησε.

—Μάλιστα.

—Ὁ κ. Πελάντο σᾶς περιμένει. Προχωρώντας στὸ βάθος τοῦ μεγάρου, σταματήσαμε μπροστὰ σὲ κάποιο κλειστὸ γραφεῖο. Ὁ θυρωρὸς ἄνοιξε τὴ πόρτα καὶ μοῦ εἶπε, νὰ περάσω.

Πλάϊ σ' ἕνα πολυτελέστατο γραφεῖο στεκόταν ἕνας τριανταπεντάρης κύριος, λεπτός, ὑψηλός, μελαχροινός, μὲ κατάμαυρο μουστάκι. Ἦταν ὁ κ. Πελάντο, πρῶτος γραμματεὺς τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας.

—Καθῆστε, μοῦ εἶπε, μιλώντας ἑλληνικὰ καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα κάθισμα πλάϊ στὸ γραφεῖο του. Καὶ τώρα σᾶς ἀκούω.

Εἴπαμε πολλὰ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς καταχρήσεως τῆς Τραπέζης τοῦ Σὰν Ρέμο καὶ τοῦ ἀνέφερα τῆς ὑπόνοιες ποὺ εἶχα γιὰ τὸ Γάλλο βιομήχανο.

Στὸ μεταξὺ ὁ κ. Πελάντο σηκώθηκε καὶ πῆρε ἕνα ντοσιὲ ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη, τὸ ἄνοιξε πάνω στὸ γραφεῖο κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη. Ἦταν δελτία καταζητουμένων τῆς Ἀστυνομίας Ρώμης. Ἀνάμεσα στὰ ἔγγραφα βρῆκε αὐτὸ ποὺ ἤθελε, τὸ διάβασε καὶ μοῦ τὸ μετέφρασε ἑλληνικά. Ἦταν ἀκριβῶς τὰ ἴδια στοιχεῖα ποὺ μᾶς εἶχε δώσει ἀπὸ καιρὸ τὸ Τμῆμα τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς.

—Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζω,τοῦ εἶπα,ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου. Κάτι νεώτερο ζητῶ, καμμιὰ φωτογραφία. Τότε ὁ κ. Πελάντο χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἐζήτησε ἀπὸ τὴ γραμματέα του νὰ τοῦ φέρη ἕναν ἄλλο φάκελλο ἀπὸ τὸ διπλανὸ γραφεῖο. Ψάχνοντας τὸ καινούργιο αὐτὸ ντοσιὲ ποὺ τοῦ ἔφερε, βρίσκει ἕνα νέο ἔγγραφο τῆς Ἀστυνομίας Ρώμης, μὲ τυπωμένη τὴ φωτογραφία τοῦ καταχραστοῦ.

—Νᾶτος, αὐτὸς εἶναι ὁ Ρουστάνιο καὶ μοῦ δείχνει τὸ δελτίο ἀναζητήσεων.

Μόλις εἶδα τὴ φωτογραφία τὴν παρέβαλα μὲ κείνη ποὺ εἶχα πάρει ἀπὸ τὴ γκαρσονιέρα. Δὲν μοῦ ἔμεινε καμμιὰ πλέον ἀμφιβολία πὼς καὶ οἱ δύο ἦσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ὁ κ. Πελάντο πῆρε στὰ χέρια του τὶς δυὸ φωτογραφίες ἔκανε κι' αὐτὸς τὴ δική του σύγκρισι καὶ συμφώνησε ἀπόλυτα μαζύ μου.

—Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, μοῦ εἶπε, εἶναι ὁ ἴδιος!

—Τώρα κ. Πελάντο δὲν μένει τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ σύλληψίς του.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, θὰ περιμένετε μόνο τὴ διαταγὴ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο σας τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἄλλο τίποτε δὲν εἴχαμε νὰ ποῦμε μὲ τὸ γραμματέα τῆς πρεσβείας. Τὸν χαιρέτισα κι' ἔφυγα ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ μεγάλη μου ἐπιτυχία. Ἔφτασα μετὰ τὸ μεσημέρι στὴν ὑπηρεσία μου, ὅπου ἀκόμα μὲ περίμενε ὁ διοικητής. Ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι βεβαιώθηκα πὼς ὁ Μπερανζὲ εἶναι ὁ Ἰταλὸς καταχραστὴς Ρουστάνιο.

—Ἡ φωτογραφία του στὴν ἰταλικὴ πρεσβεία μὲ κείνη ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας εἶναι ὅμοιες.

—Τότε νὰ τὸν συλλάβουμε, μοῦ εἶπε, χαρούμενος ὁ ἀστυνόμος.

—Ὄχι ἀκόμα. Θὰ περιμένουμε τὴ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν. Μείναμε σύμφωνοι καὶ ἱκανοποιημένος μοῦ χτύπησε τὴν πλάτη ὅταν ἔφευγα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν δικτατορία στὴν Ἑλλάδα, μὲ δικτάτορα τὸν στρατηγὸ Θεόδωρο Πάγκαλο. Ἡ δικτατορία του ἐστηρίζετο στοὺς στρατιωτικοὺς καὶ σὰν στρατιωτικὸ Σῶμα ἡ Χωροφυλακὴ ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἀπὸ τὴν κατάστασι. Τότε ἀφήρεσε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τῶν Πόλεων πολλὰ δικαιώματα Ἀσφαλείας, καὶ τὴν καταδίκασε σὲ περιωρισμένο κύκλο δράσεως.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ μᾶς εἶχε φέρει σὲ δύσκολη θέσι. Ἔπρεπε νὰ βροῦμε τὸν κατάλληλο τρόπο, γιὰ νὰ πετύχουμε τὴ σύλληψι τοῦ Ἰταλοῦ καταχραστοῦ,χωρὶς νὰ ἔρθουμε σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς. Ὅπως καὶ νὰ εἶχαν τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ συνεργαστοῦμε μὲ κάποια ὑπηρεσία, γιὰ νὰ φέρουμε εἰς πέρας τὴν πολύκροτη αὐτὴ ὑπόθεσι.

Συζητήσαμε τὴν περίπτωσι μὲ τὸν ἀστυνόμο Μαρουλάκο καὶ συμφωνήσαμε νὰ συνεργαστοῦμε μὲ τὴν Εἰδικὴ Ἀσφάλεια, ποὺ ἦταν ἐξάρτημα τῆς δικῆς μας Ἀστυνομίας.

*

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 21ης Αὐγούστου 1927 ὁ ἀστυνόμος Μαρουλάκος μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του.

—Ἦρθε ἡ διαταγὴ τῆς συλλήψεως τοῦ Μπερανζὲ, μοῦ εἶπε χαρούμενος, ἐνῶ ἔπαιρνε στὸ τηλέφωνο τὸν διοικητὴ τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας.

—Ἄκου, Μανωλάκη. Θέλω νὰ μᾶς βοηθήσῃς σὲ κάποια ὑπόθεσι ποὺ τὴν ξέρεις. Ἐμειναν σύμφωνοι. Τὴν ἑπομένη, πρωὶ–πρωί, πῆγα στὴν Εἰδικὴ Ἀσφάλεια καὶ πῆρα τὸ συνάδελφό μου Παυλόπουλο, τὸν ὁποῖο εἶχε διατάξει ὁ διοικητής του νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴ σύλληψι, καὶ πήγαμε στὴν ὁδὸ Μεσσηνίας, στὴ γκαρσονιέρα μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα. Σταθήκαμε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέγαρο Σεραφείμ, καὶ εἶπα στὸν Παυλόπουλο.

—Ἐσὺ ποὺ φορεῖς τὴ στολὴ θὰ πᾶς σ'αὐτὸ τὸ γωνιακὸ σπίτι καὶ θὰ ζητήσῃς κάποιον Ρενὲ Μπερανζέ, μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐλέγχου τοῦ διαβατηρίου του. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶμε.

Ὁ Παυλόπουλος προχώρησε καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς γκαρσονιέρας. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Παρνίδης.

—Τί θέλετε ; τὸν ρώτησε.

—Ἐδῶ μένει κάποιος κ. Μπερανζέ ;

—Μάλιστα, ἐδῶ μένει, συμβαίνει τίποτε ; τοῦ εἶπε μὲ κάποια ἀνησυχία.

—Ὄχι, τὸν παρακαλῶ νὰ πᾶμε στὸ Τμῆμα, γιὰ κάποιες διατυπώσεις τοῦ διαβατηρίου του.

Μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ποὺ ἔδωσε ὁ Παυλόπουλος, ὁ Παρνίδης ἀσφαλῶς δὲν πονηρεύθηκε, καὶ φώναξε στὸ Μπερανζέ.

—Κύριε Ρενέ, σᾶς ζητοῦν.

Ὁ ξένος,ὅταν ἀντίκρυσε τὸν ἀστυφύλακα στὴν εἴσοδο,πρὸς στιγμὴν ταράχθηκε, μὰ ἀμέσως καθησύχασε, ὅταν τοῦ ἐξήγησαν τοὺς λόγους ποὺ τὸν ζητοῦσαν, γιατὶ ἦταν βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν ἤξερε ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι κάποιος ἄλλος.

Σὲ λίγο καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν λεωφόρο Γεωργίου Α' γιὰ τὴν Εἰδικὴ Ἀσφάλεια, ἡ ὁποία βρισκόταν κοντὰ στὸ λιμάνι στὴν ὁδὸν Μακρᾶς Στοᾶς, ἐνῶ ἐγὼ τοὺς παρακολουθοῦσα ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Τμῆμα, ὁ Παυλόπουλος τοὺς εἶπε νὰ περιμένουν λίγο, ἕως ὅτου ἔλθει ὁ διοικητὴς καὶ τοὺς πέρασε στὸ πλαϊνὸ γραφεῖο.

Ὅπως μπῆκαν ἀμέριμνοι, ξαφνικὰ μὲ ἀντίκρυσαν νὰ κάθουμαι σ' ἕνα γωνιακὸ γραφεῖο κι' ἔμειναν ἄναυδοι. Καὶ οἱ δυὸ μὲ κοίταζαν μὲ περιέργεια, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τί ζητοῦσε ἐκεῖ μέσα, καθισμένος σὲ γραφεῖο, ὁ βοηθὸς τοῦ μπάρμπα-Σίμου. Ὑπωπτεύθηκαν πὼς κάτι δυσάρεστο τοὺς περιμένει. Ὁ Μπερανζὲ σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα ἀποκαμωμένος,ἐνῶ ὁ Παρνίδης βημάτιζε νευρικὰ πάνω-κάτω στὸ γραφεῖο.

—Σίγουρα σᾶς φαίνεται παράξενο πὼς βρίσκομαι ἐδῶ μέσα· πιστεύω νὰ καταλάβατε πλέον τὴν ἰδιότητά μου κ. Ρουστάνιο.

Ὁ καταχραστὴς δάγκωσε τὰ χείλη του, μὰ κατάφερε ἀμέσως νὰ συγκρατηθῆ καὶ μοῦ εἶπε μ' ἕνα προσποιητὸ χαμόγελο.

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, κύριε.

—Θὰ μὲ καταλάβετε καὶ πολὺ γρήγορα, κ. Ρουστάνιο, γιατὶ τὸ ψεύτικο ὄνομα Μπερανζὲ δὲν καλύπτει τὸ πρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης τοῦ Σὰν Ρέμο.

—Ἀπατᾶσθε, μοῦ ἀπήντησε ψύχραιμα. Εἶμαι Γάλλος ὑπήκοος, εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται.

Μαζί του διεμαρτύρετο καὶ ὁ Παρνίδης, ἰσχυριζόμενος πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμύθια.

—Μὴ βιάζεσθε, κύριε Παρνίδη, θὰ ἔρθη καὶ ἡ σειρά σας· καὶ σεῖς κ. Ρουστάνιο, ἄδικα ἐπιμένετε καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως, εἶπα, ἀνοίγοντας τὸ ντοσιὲ ποὺ εἶχε φέρει ὁ γραμματεὺς τοῦ Τμήματος. Ἀκοῦστε, λοιπόν, τί λέγει γιὰ σᾶς ἡ Ἰταλικὴ Ἀστυνομία.

«Ἐρρῖκος Ρουστάνιο, γεννηθεὶς εἰς Ρώμην, ἐτῶν 32, ἀνάστημα μᾶλλον ὑψηλόν, ὀφθαλμοὶ γαλανοί. Φέρει οὐλὴν εἰς τὴν ἀριστερὰν προμετώπην, χωλαίνει ἐκ τοῦ δεξιοῦ ποδός, συνεπεία τραύματος πολέμου, διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης στὸ Σὰν Ρέμο, διωκόμενος διὰ κατάχρησιν 2 1/2 ἑκατομμυρίων λιρετῶν».

Ἀφοῦ σηκώθηκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τὸν πλησίασα καὶ τοῦ εἶπα.

—Ἀκόμα ἐπιμένετε κ. Ρουστάνιο ; Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικά σας ποὺ μᾶς δίνει ἡ Ἀστυνομία σας, εἶναι καὶ τὸ σημάδι αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖο ξεγελάσατε τὴ φίλη σας Ἀντελίνα, λέγοντας ὅτι τὸ ἔχετε ἀπὸ μονομαχία γιὰ μιὰ γυναίκα. Ἔπειτα, τὸ σύρσιμο τοῦ ποδιοῦ σας· καὶ τοῦ σηκώνω τὸ πανταλόνι, ὅπου φάνηκε τὸ πελώριο τραῦμα του. Νὰ καὶ ἡ φωτογραφία ποὺ σᾶς δείχνει ἀρκετὰ διαφορετικό, ἀπὸ ὅ,τι θέλετε νὰ παρουσιάζεσθε καὶ τέλος ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ποὺ πήρατε ἀπὸ τὴν Ρώμη, καὶ τοῦ δείχνω τὸ συναρμολογημένο γράμμα,τὸ ὁποῖον εἶχα κλέψει ἀπὸ τὴν γκαρσονιέρα του.

Πρὸς στιγμὴν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ μπορῆ ν' ἀρθρώση λέξι. Ὁ Παρνίδης, μιλώντας του γαλλικά, προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐνθαρρύνη καὶ νὰ τὸν συγκρατήση,ἀλλὰ ἐπενέβην καὶ τοῦ ἀπηγόρευσα τὴ συνομιλία. Ὁ Ρουστάνιο κατώρθωσε καὶ πάλι νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ ἐπιμένη.

(Συνεχίζεται)

* **Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ ΔΕΞΙΟΥΤΑΙ ΕΛΒΕΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ**

* **Ο ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΙΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΝ**

—Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**—

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

(Συνέχεια ὁμιλίας κ. Ἀνδρέου Μαχαίρα)

Καὶ ἴσως δὲν ἔχει σημασίαν ἐδῶ.

Σημασίαν ἔχει ὅτι ἀπὸ τὴν δραματικὴν ἐκείνην ἀναμέτρησιν νικητὴς ἐξῆλθεν ὁ **ἄνθρωπος.**

Αὐτόν, εἰς τὴν εὐγενεστέραν ἀποστολήν του, εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀλληλεγγύης, τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας, ἐτίμησεν ὁ ὑπαρχιφύλαξ Μαστοράκος.

Αὐτὸν ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς Δήλου, μετὰ ἀγωνιώδη καὶ θανάσιμον προσπάθειαν.

Τὸν συγχαίρομεν.

Καὶ βραβεύομεν μὲ τὴν ἀναγνώρισίν μας τὴν ἀρετήν.

Κύριοι,

Εἶναι γεγονὸς πλέον ὅτι ἡ ἐντατικὴ προσπάθεια πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης ἔναντι τῆς προσπαθείας διὰ τὴν ἠθικὴν ἄνοδον τοῦ ἀνθρώπου καὶ βελτίωσιν τούτου, εἶναι ἀσύμμετρος.

Καὶ νομίζω ὅτι εἶναι ἡ αἰτία τοῦ σημερινοῦ ἄγχους.

Ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει αὐτὲς τὶς ἐπιδιώξεις εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ μᾶς κάνει σκεπτικούς, ὅσον ἀφορᾶ τὴν βαθυτέραν ἀξίαν τῶν τεχνικῶν ἐπιτευγμάτων.

Διότι, ποῖον ἄραγε νόημα μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ παραβίασις τοῦ σύμπαντος ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ἡ ψυχικὴ ποιότης τῶν ἀνθρώπων δὲν ἀνεβαίνει συγχρόνως ;

Νομίζω ὅτι ἡ δεσποτεία τῆς ὕλης πιέζει σήμερα τὴν ζωήν, τὴν καθηλώνει εἰς μετριότητα καί, ἴσως, τὴν ὠθεῖ εἰς κατευθύνσεις κάθε ἄλλο παρὰ συμφώνους μὲ τὸ πραγματικὸ νόημά της.

Ἰδοὺ δὲ διατὶ κάθε πρᾶξις, ποὺ ἔρχεται νὰ σπάσῃ αὐτὸ τὸ πνιγηρὸ καθεστώς, κάθε τι ποὺ εἶναι σκίρτημα ψυχικῆς ἐξάρσεως καὶ μαρτυρία ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει νεκρωθῆ, κάθε τι ποὺ φθάνει μέχρις ἡμῶν ὡς μήνυμα διὰ τὴν ὕπαρξιν αἰσθημάτων, πρέπει νὰ προβάλλεται, νὰ γίνεται παράδειγμα, νὰ φωτίζεται ὡς ἰδέα.

Διότι ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκην ἰδεῶν.

Καὶ ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρας, τὰς πλέον ὡραίας εἶναι βεβαίως ἡ ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύη σὲ κάθε ἐμφάνισί της.

Αὐτό, ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς συνανθρώπους καὶ διὰ τὸ σύνολον, ἀποτελοῦν τὸ πιστεύω τοῦ Ροταριανοῦ.

Τὸ μεγάλο σύνθημά του.

Τὸ μεγάλο καθῆκον του.

Διὰ τοὺς Ροταριανοὺς ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι ἔννοια παθητική.

Τὴν πιστεύουν ὡς γνησίαν καὶ ἀληθινὴν μ ό ν ο ν ὅταν παρακολουθῆται ἀπὸ πράξεις.

Δὲν τὴν δέχονται ἁπλῶς. Ὀφείλουν νὰ τὴν ἀσκοῦν.

Γι' αὐτὸ χειροκροτοῦν ἀπόψε τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ Μαστοράκου. Διότι ἐναρμονίζεται πλήρως πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ Ροταριανισμοῦ.

Εἰς κρίσιμον στιγμὴν ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξέφρασεν τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ. Ἔδωσε ἀρετήν.

Τοῦ ἐκφράζομεν τὴν συγκίνησίν μας καὶ τὴν ἀγάπην μας.

Καὶ παρακαλοῦμεν τὸν σεμνὸν γέροντα πατέρα του, τὸν ἀγνὸν Ἕλληνα οἰκογενειάρχην, τὸν ἀγρότην τῆς σκληρᾶς γῆς τῆς ὑπερηφάνου Λακωνίας, ποὺ ἔχομεν ἀπόψε κοντά μας, νὰ δεχθῇ καὶ αὐτὸς τὰ συγχαρητήριά μας, διότι τοιαύτας ἀρχὰς ἐνέπνευσεν εἰς τὸν υἱόν του, καὶ νὰ τὸν βεβαιώσωμεν ὅτι αἱ πρὸς τοῦτον ἀπονεμόμεναι τιμαὶ ἀνήκουν καὶ εἰς αὐτὸν κατὰ μέγα μέρος.

Παρακαλῶ τὸν Κύριον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Ροταριανὸν Συνάδελφον, καθὼς καὶ τοὺς λοιποὺς παρισταμένους, ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὅπως δεχθοῦν ἐπίσης τὰ συγχαρητήριά μας.

Διότι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀξίου μέλους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀνταναλκᾶ καὶ λαμπρύνει ὁλόκληρον τὸ Σῶμα. Θὰ ὁμολογήσωμεν δέ, κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην συνεστίασιν, ὅτι οἱ Ροταριανοὶ αἰσθάνονται ψυχικὸν δεσμὸν μὲ τὴν Ἀστυνομίαν. Διότι ὁ ρόλος της εἰς τὴν κοινωνικὴν πρόοδον εἶναι μέγας. Δὲν εἶναι μόνον ὄργανα τῆς τάξεως οἱ ἀστυνομικοί. Εἶναι κοινωνικοὶ λειτουργοὶ μοχθοῦντες μὲ θαυμαστὸν ζῆλον καὶ πολλὰς θυσίας διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὴν ἄνοδον τοῦ ἠθικοῦ του ἐπιπέδου, διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ συνόλου.

Μὲ αὐτὴν δὲ τὴν ἀναγνώρισιν διαδηλοῦμεν τὴν χαράν μας καὶ αἰσθανόμεθα τιμὴν διότι ἀπόψε εὑρίσκονται μαζί μας.

Κύριοι Γενικοὶ Γραμματεῖς, Κύριε Πρόεδρε τῆς Ἀκαδημίας, Κύριε Δήμαρχε, Κύριε Διευθυντὰ τῆς Ἀστυνομίας, Κύριοι,

Αἰσθανόμεθα ἀμέτρητον χαρὰν ὅτι τιμώμεθα ἀπόψε διὰ τῆς παρουσίας σας, ἀλλὰ περισσότερον εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ βλέπωμεν ὅτι ἡ Πολιτεία, τὸ Ἀνώτατον Πνευματικὸν ἵδρυμα τῆς χώρας, ὁ Δῆμος καὶ ἡ κοινωνία προσέτρεξαν μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν νὰ τιμήσουν μίαν ψυχικὴν ἔξαρσιν, μίαν ἡρωϊκὴν πρᾶξιν.

Ὑπαρχιφύλαξ Ἀνδρέα Μαστορᾶκο, ἀλτρουϊστὴ καὶ γενναῖε!

Σοῦ ἀπονέμομεν περγαμηνὴν ἀναγνωρίσεως τοῦ ἡρωϊσμοῦ σου καὶ σοῦ ἐπιδίδομεν τὸ παρὸν ἔπαθλον, ὡς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης τῆς κοινωνίας διὰ τὸν ἄθλον σου τῆς διασώσεως συνανθρώπου σου μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου. Σὲ τιμῶμεν καὶ σὲ συγχαίρομεν».

Μετὰ τὸν κ. Μαχαίραν, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Καραμπέτσος, ὁμιλῶν ἀπὸ μικροφώνου καὶ ὡς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς μέλος τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι Γενικοὶ Γραμματεῖς Ὑπουργείων Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Δημοσίων Ἔργων, Κύριε Πρόεδρε τῆς Ἀκαδημίας, Κύριε Δήμαρχε, Συνάδελφε Ροταριανὲ Πρόεδρε, Κύριοι,

Αἰσθάνομαι ἰδιαιτέρως εὐτυχὴς καὶ συγκινημένος, διότι παρίσταμαι εἰς τὴν σεμνὴν πανηγυρικήν, πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος κ. Ἀνδρέου Μαστοράκου, συνεστίασιν ὑπὸ διττὴν ἰδιότητα. Τὴν ἰδιότητα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ τὴν τοῦ Ροταριανοῦ.

Ὡς ἀστυνομικὸς ὅλως ἰδιαιτέραν αἰσθάνομαι ὑπερηφάνειαν, διότι μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συγκαταλέγεται ὁ κ. Μαστοράκος τοῦ ὁποίου ἡ διακεκριμένη πρᾶξις τιμᾶται, κατὰ τὴν σημερινὴν σεμνὴν συγκέντρωσιν. Ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας ὅπως καὶ δημοσίᾳ τὸν ἐπαινέσω καὶ τὸν συγχαρῶ, διότι μὲ τὴν εὐψυχίαν τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν καὶ τὸν ἀλτρουϊσμόν του ἔσωσεν, ἀπὸ βέβαιον πνιγμόν, συνάνθρωπόν του καὶ μάλιστα ἀλλοεθνῆ ἐπισκέπτην τῆς Χώρας μας. Ἀκόμη διότι ἐπέδειξεν πλήρη συνέπειαν πρὸς τὰς ὡραίας παραδόσεις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, χάρις εἰς τὰς ὁποίας διετηρήθησαν εἰς ὑψηλὴν στάθμην μεταξὺ τῶν Ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, τὰ αἰσθήματα ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης καὶ φιλαλληλίας καθὼς

καὶ ἕνα ἰδιαιτέρως ὑψηλὸν φρόνημα καὶ ἱπποτικὸν πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπροικίσθη τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, ὑπὸ τῶν θεμελιωτῶν αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου παρέσχεν ἀφορμὴν εὐμενῶν σχολίων καὶ ἐκδηλώσεων, ὅπως ἰδιαιτέρως ἡ σεμνὴ τελετὴ τῆς ἐσπέρας αὐτῆς, διὰ τῶν ὁποίων πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τιμᾶται, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει.

Ὡς Ροταριανὸς σεμνύνομαι, διότι ὁ Ὅμιλος εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκω καίτοι διὰ τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν μελῶν του ὡς μονάδων λαμβανομένων πρωτοστατεῖ εἰς ἔργα ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης καὶ κοινωνικῆς εὐποιίας, διὰ τὰ ὁποῖα, μὲ περισσὴν φροντίδα, ἀποφεύγει τὰς τυμπανοκρουσίας καὶ μάλιστα, μὲ ἐπιμέλειαν, τὰ καλύπτει μὲ τὸν πέπλον τῆς ἐναρέτου σιγῆς, ἀντιθέτως μὲ ἰδιαίτερον ζῆλον ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἐπισήμανσιν, ἀναγνώρισιν καὶ ἔξαρσιν διακεκριμένων πράξεων κοινωνικῆς σημασίας, μὴ ὀφειλομένων εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ τούτου τοῦ Ὁμίλου ἢ μελῶν του, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρετὴν προσώπων τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτόν.

Εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος μὲ τὰς ἐκδηλώσεις του, ὅπως ἡ σημερινή, ἐπιδιώκει ἐκτὸς τοῦ δημοσίου ἐπαίνου τῶν διακεκριμένων πράξεων καὶ τῶν φορέων των, νὰ ὑποδαυλίσῃ τὸν ἀγαθοποιὸν ζῆλον καὶ τὴν εὐγενῆ ἅμιλλαν τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας πρὸς πολλαπλασιασμόν, τῶν ἀξίων ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως πράξεων καὶ ἐπιτευγμάτων, μὲ ἔντονον φιλάνθρωπον καὶ κοινωνικὸν χαρακτῆρα.

Αἰσθάνομαι ἰδιαιτέρως εὐτυχής, διότι ὁ παρασχὼν τὴν ἀφορμὴν τῆς παρούσης σεμνῆς τελετῆς εἶναι ὁ ἀστυνομικὸς Μαστοράκος, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του, κατὰ τὸ παρελθόν, ὁμοίαν ἀξιέπαινον πρᾶξιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλωτε ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας, διὰ τῆς προαγωγῆς του εἰς τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον κατέχει. Τοιουτοτρόπως παρεσχέθη εὐκαιρία ὅπως ὑπογραμμισθῇ, ἐπὶ παρουσίᾳ ἰδιαιτέρως ἐκλεκτῆς μερίδος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἐκ μέρους τοῦ φιλτάτου Ροταριανοῦ κ. Α. Μαχαίρα, Προέδρου τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν, ἡ εὐγενὴς πρᾶξις τοῦ τιμωμένου καὶ ταυτοχρόνως τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἐπιθυμῶ νὰ παράσχω, κατὰ τὴν σεμνὴν αὐτὴν συνεστίασιν, τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι δὲν θὰ λείψουν ἀπὸ τοῦ νὰ παρέχουν, διαρκῶς, δείγματα ἀφοσιώσεώς των εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ ὑπηρετεῖν τὸν λαὸν μὲ σκοπὸν τὴν διασφάλισιν συντόμου, εὐρύθμου καὶ πολιτισμένης διαβιώσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου».

Τέλος ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Τσουκαλᾶς, γνωστὸς δικανικὸς ρήτωρ, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι Γενικοὶ Γραμματεῖς, Κύριε Πρόεδρε τῆς Ἀκαδημίας, Κύριε Διευθυντά, Κύριε Πρόεδρε, Κύριοι Ροταριανοί,

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος μὲ τιμᾶ διὰ μιᾶς τόσον εὐγενοῦς προσκλήσεως. Εἶχα πάντοτε βαθὺ τὸ συναίσθημα τῆς σημασίας καὶ τοῦ ρόλου τὸν ὁποῖον παίζει εἰς τὴν κοινωνίαν ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς φιλαλληλίας, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον εἰς μίαν ἐποχήν, διατί νὰ τὸ κρύψωμεν, πτώσεως καὶ ἴσως καταπτώσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, ἀποτελεῖ μίαν φωτεινὴν σελίδα εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν τόπον μας.

Ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ ἀποτελεῖ μίαν ἔμπρακτον ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Ρόταρυ καὶ εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ συγκαλέσουν τὴν συνεστίασιν αὐτήν, διὰ νὰ βραβευθῇ μία τόσον μεγάλη, τόσον εὐγενής, τόσον ἀνθρωπίνη πρᾶξις.

Ὡς Δήμαρχος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν συμβαίνει πάρα πολὺ συχνὰ νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος κατὰ συνθήκην νὰ ἐκφράζω τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν συνδημοτῶν μου. Εἶμαι ὅμως ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἐκφράζω σήμερα τὰ θερμὰ συγχαρη-

τήρια καὶ τὴν βαθεῖαν συγκίνησίν μου πρὸς τὸν ὑπαρχιφύλακα Μαστοράκον, διὰ τὴν ὡραίαν καὶ μεγάλην πρᾶξιν του, διερμηνεύων, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, τὰ αἰσθήματα ὁλοκλήρου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ.

Θὰ ἀπετέλει ὅμως παράλειψιν ἐὰν δὲν ὑπεγράμμιζα τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν τῆς τελευταίας περικοπῆς τῆς προσφωνήσεως τοῦ ἀξιοτίμου κ. Προέδρου τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν. Ὁ ὑπαρχιφύλαξ Μαστοράκος ἐπετέλεσεν, ὅπως μὲ τόσην σεμνότητα καὶ μὲ τόσην μετριοφροσύνην ἐλέχθη, τὸ καθῆκον του, καὶ τὸ ἐπετέλεσε διότι ἔζησε καὶ ἀνεπτύχθη καὶ ἐδιδάχθη καὶ ἐγαλουχήθη μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας. Ὡς ἁπλοῦς πολίτης, ἀλλὰ καὶ σήμερα μετὰ τρισήμισυ ἐτῶν ἄσκησιν

Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν κ. Ἀδὰμ Ἀδαμόπουλος, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Μαχαίρας μετὰ τοῦ τιμηθέντος ὑπαρχιφύλακος κ. Μαστοράκου καὶ τοῦ πατρὸς τούτου, μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεστιάσεως.

τῶν δημαρχειακῶν καθηκόντων μου καὶ συνεργαζόμενος στενώτατα μὲ τὴν Ἀστυνομίαν Ἀθηνῶν, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐξάρω καὶ νὰ τονίσω ὅτι ἡ Ἀστυνομία μας εὑρίσκεται κάτι περισσότερον ἀπὸ τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ εὑρίσκεται. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τονίσω—τὸ ξέρουμε ἄλλωστε ὅλοι—ὅτι ἡ ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὑρπηρετοῦν εἰς τὸ εὐγενέστατον τοῦτο Σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐτάχθη εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀποστολὴν νὰ ὑπερασπίση τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τόπου μας μὲ τόσον πολιτισμὸν καὶ μὲ τόσην εὐπρέπειαν, εἶμαι λέγω ὑποχρεωμένος νὰ τονίσω ὅτι παραδείγματα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας ὑπάρχουν ἄπειρα. Δὲν ἐλαττώνει κατὰ τίποτε ἡ διαπίστωσις αὐτὴ τὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ πρᾶξιν τοῦ κ. Μαστοράκου.

Θὰ ἀπετέλει ὅμως, ἐπαναλαμβάνω, παράλειψιν ἐὰν δὲν ὑπεσημειοῦτο καὶ ἐὰν

δὲν ἐπανελάμβανα διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι εἰς τὰς διαπιστώσεις αὐτὰς διὰ τὴν Ἀστυνομίαν μας διερμηνεύω καὶ πάλιν, εἶμαι βέβαιος, τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ.

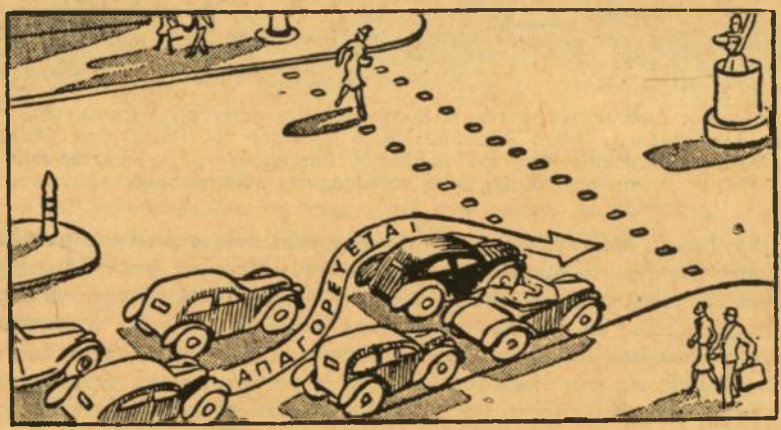
Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν θερμότατα διὰ τὴν τιμητικὴν πρόσκλησιν καὶ ἀπευθύνω θερμότατα καὶ εἰλικρινῆ τὰ συγχαρητήρια μου πρὸς τὸν κ. Μαστοράκον, εὐχόμενος τὸ παράδειγμά του νὰ εὑρίσκη πάντοτε μιμητάς».

Στὶς 22.30' περίπου πῆρε τέλος ἡ πανηγυρικὴ συνεστίασις τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν, ποὺ θέλησε νὰ βραβεύση δημοσίᾳ ἕνα ἀστυνομικὸν ὁ ὁποῖος, παρέχοντας δείγματα αὐτοθυσίας καὶ μεγάλης πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, μᾶς ἔκανε ὅλους νὰ πιστεύουμε ὅτι, παρὰ τὴ σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐπικρατεῖ, δὲν ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν οἱ φωτεινοὶ ἥλιοι, ποὺ διαλύοντας γιὰ λίγο τὰ σύννεφα, μᾶς δίνουν δυνάμεις γιὰ τὴν πορεία μας στὸ δύσβατο μονοπάτι τῆς ζωῆς.

Συγχαίροντες ἐγκάρδια τὸν ὑπαρχιφύλακα κ. Μαστοράκο, γιὰ τὴν ἀνθρωπιστική του αὐτὴ πρᾶξι, ἀλλὰ καὶ τὸν γέροντα πατέρα του, γιὰ τὸ ὅτι ἀνέθρεψε ἕνα τέτοιο παιδί, εὐχαριστοῦμε θερμότατα τὸν Ροταριανὸ Ὅμιλο Ἀθηνῶν, γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ ἔκανε στὸ Σῶμα μας καὶ θέλουμε νὰ τοὺς διαβεβαιώσουμε πὼς οἱ ἀστυνομικοί, ὅπως στὸ παρελθὸν ἔτσι καὶ σήμερα ἔτσι καὶ στὸ μέλλον, θὰ συνεχίσουν νὰ παρέχουν τοὺς ἑαυτούς των στὴν ὑπηρεσία τῶν πολιτῶν.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν σᾶς σταματήσῃ ὁ ἀστυφύλαξ ἢ τὸ φωτεινὸ σῆμα, δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε μέσα στὰ ἄλλα σταματημένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνησι. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται καὶ προκαλεῖ συχνὰ δυστυχήματα.

ΜΙΑ ΣΕΜΝΗ ΤΕΛΕΤΗ ΣΤΟ ΔΕΡΒΕΝΙ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

...Φόρο βαρὺ αἵματος καὶ συμφορᾶς ἐπλήρωσε τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος στὴν ἐγκληματικὴ μανία τοῦ προδοτικοῦ κομμουνισμοῦ.

Σὲ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς κάποιος τάφος, ἕνας τύμβος ἢ ἕνα ἀπέριττο μνημεῖο θυμίζει στὸν περαστικὸ ὅτι ἐτοῦτος ὁ φτωχὸς καὶ ἀνεμοδαρμένος τόπος ἐδοκιμάσθηκε σκληρὰ ἀπὸ τὴν κόκκινη λαίλαπα τοῦ μίσους καὶ ἀπειλήθηκε μὲ ἀφανισμὸ ἀπὸ τὶς ὀρδὲς τῶν μισελλήνων πρακτόρων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ.

Ἕνας τάφος... Καὶ γύρω του περιφέρονται μαυροντυμένες γυναῖκες, ὀρφανὰ παιδάκια, χαροκαμμένες ὑπάρξεις, γράφοντας τὸν ἐπίλογο μιᾶς ἐφιαλτικῆς ἐποχῆς, ποὺ τὴν παρέδωσεν ἡ Ἱστορία στὴν κοινὴ ἀγανάκτηση...

Αἷμα, θρῆνοι, δάκρυα, καταστροφὲς, ἐρείπια... Αὐτὴ εἶναι ἡ περίληψη τῶν πεπραγμένων ἑνὸς Κόμματος ποὺ ἔδρασε κάποτε στὴν Ἑλλάδα σὰν προκεχωρημένο φυλάκιο τῶν πιὸ μισητῶν ἐχθρῶν της καὶ ποὺ ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν Ἑλληνικό...

Ἔκαμε ἄπειρα ἐγκλήματα τὸ Κ.Κ.Ε. στὴ χώρα μας... Ἀλλά, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ τρομερὰ στὴ θηριωδία, ἀπαίσια στὴν ἐκτέλεση, ποὺ ὑποβιβάζουν τὸν ἀνθρωπισμό μας κάτω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ ποὺ ὅμοιά τους δὲν ὑπάρχουν στὴν πανανθρώπινη ἱστορία τῶν λαῶν τῆς Γῆς...

Ἐγκλήματα ἀποκρουστικά, δίχως κίνητρο, δίχως σκοπιμότητα, ποὺ τὰ ἐσχεδίασαν ἀποβράσματα τοῦ ὑποκόσμου καὶ τὰ ἐξετέλεσαν κακοποιὰ χέρια ποὺ ἡδονίζονται νὰ χύνουν αἷμα καὶ ἀφήνουν ἄναρθρες κραυγὲς στὴ θέα ἑνὸς ἀθῴου ποὺ ἀργοπεθαίνει σπαράζοντας.

Ἕνα τέτοιο ἔγκλημα, ἀδίστακτο, ἀπάνθρωπο, φοβερὸ καὶ ἀποκρουστικὸ ἔλαβε χώραν τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1944, κάπου κοντὰ στὸ Δερβένι Κορινθίας.

Μιὰ ἀμαξοστοιχία ποὺ πήγαινε στὴν Πάτρα μὲ 40 νέους ἀστυφύλακες σταμάτησε ἀπὸ μιὰ πολυάριθμη δύναμη ἐλασιτῶν, ποὺ κατάφεραν νὰ ἐκτροχιάσουν τὸ τραῖνο, προκειμένου νὰ συλλάβουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν ἄνανδρα τοὺς νέους ἀστυφύλακες, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν προλάβει νὰ ἐκτελέσουν ἀστυνομικὰ καθήκοντα, γιατὶ μόλις εἶχαν βγῆ ἀπ' τὴ Σχολή.

Οἱ ἀστυφύλακες ἀμύνθηκαν, ἀλλὰ τελικὰ ὑπέκυψαν μπροστὰ στὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῶν ἐγκληματιῶν.

Ἔτσι, συνελήφθηκαν γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου τους.

Ἐπειδή, ὅμως, ἔξ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν βαρειὰ τραυματισθῆ κατὰ τὴν συμπλοκὴ καὶ ἔφερναν ἐμπόδιο στὰ σχέδια τῶν ἐρυθρῶν κακοποιῶν, ἐκτελέσθηκαν ἀδίστακτα σ' ἕνα μονοπάτι καὶ ἀφέθηκαν ἐκεῖ τὰ κορμιά τους γιὰ νὰ τὰ φᾶν τὰ ὄρνεα.

Λίγο ἀργότερα μερικοὶ χωρικοὶ ἐμάζεψαν τὰ μαρτυρικὰ κορμιὰ τῶν ἡρώων αὐτῶν τοῦ καθήκοντος καὶ τὰ ἔθαψαν πρόχειρα σὲ μιὰ βουνοπλαγιά.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, τὴ συντριβὴ καὶ διάλυση τῶν κομμουνιστικῶν συμμοριῶν, ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἔθαψε τὰ ὀστᾶ τῶν μαρτύρων ἀστυνομικῶν στὸ Νεκροταφεῖον Δερβενίου, ἀφοῦ ἐτέλεσε πάνδημον κηδείαν.

Τελευταίως τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα μὲ ἔρανον τῶν ὑπαλλήλων του ἀνήγειρεν ἐκεῖ κι' ἕνα βωμό, εἰς μνήμην τῆς θυσίας των.

Αὐτοῦ τοῦ βωμοῦ τ' ἀποκαλυπτήρια ἔγιναν τὴν περασμένη Κυριακή, 11 Νοεμβρίου, ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Ἀπόστολον Καθάρειον, ἐν μέσῳ εὐλαβικῆς κατανύξεως τῶν παρισταμένων.

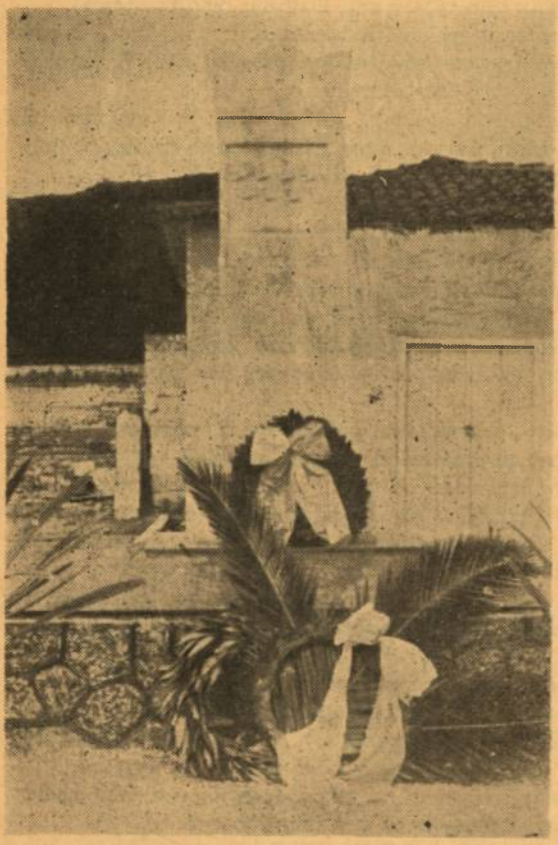
...Ἔτυχε ν' ἀποσταλοῦμε κι' ἐμεῖς μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ ἀπεστάλησαν ὡς ἀντιπροσωπεία στὸ Δερβένι. Καὶ χρεωστοῦμε εὐγνωμοσύνη στὸν Κον Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ποὺ μᾶς συμπεριέλαβε μεταξὺ τῶν ἀστυνο-

μικῶν, ποὺ παρηκολούθησαν τὴν σεμνὴ ἐκείνη ἐπιμνημόσυνον δέησιν. Γιατὶ ζήσαμε ἐκλεκτὲς στιγμὲς εὐλαβείας καὶ κατανύξεως ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τὶς ξεχάσουμε...

...Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου φθάσαμε ἐκεῖ καὶ ἐμείναμε κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ μαγευτικὸ τοπίο ποὺ ἀντικρύσαμε.

Τὸ Δερβένι εἶναι μιὰ γραφική, πεντακάθαρη κωμόπολη, ποὺ συνδυάζει βουνὸ καὶ θάλασσα καὶ εἶναι κυκλωμένη ἀπὸ γαλήνη καὶ ὁμορφιά, καθὼς βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ βουνὰ Κόκκινος Πετρίτης καὶ Γκούρα καὶ πλάϊ στὸν Κορινθιακὸ κόλπο.

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γεωργικὲς περιοχὲς τῆς χώρας μας καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἄριστο τουριστικὸ θέρετρο καὶ ἕνα πολυσύχναστο συγκοινωνιακὸ κόμβο.

Τὸ ἐν Δερβενίῳ Ἡρῷον τῶν ὑπὸ τῶ κομμουνιστῶν ἐκτελεσθέντων ἀστυνομικῶν.

Ἡ ἀμμουδιά του, καθὼς πλαισιώνεται ἀπὸ πανύψηλα δένδρα, θυμίζει Κέρκυρα καὶ ἔχει μιὰ γοητεία δική της, ποὺ προσελκύει κάθε χρόνο χιλιάδες ἐπισκέπτες.

Ἕνα ποταμάκι, ὁ Ζαχωλίτης, διασχίζει τὸ χωριό, ἀνεβάζοντας περισσότερο τὴ γραφικότητά του.

Πιὸ 'κεῖ βρίσκεται καὶ ἡ Αἰγείρα, τὸ ἀρχαῖον βασίλειον τοῦ Παλαιοκάστρου μὲ τὸ ὀνομαστὸ κυκλικό του θέατρο...

...Αὐτὸ τὸ εὐλογημένο χωριουδάκι ἐπισκεφθήκαμε συγκινημένοι, κι' ὕστερα σταθήκαμε μπροστὰ στὸ βωμό.

Εἶναι κτισμένος στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ Δερβενίου, ποὺ βρίσκεται στὸ 141ον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν Πάτρα, ἀνάμεσα στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο καὶ στὸ ὑπὸ ἀνέγερση Γυμνάσιο.

...Σταθήκαμε εὐλαβικὰ νὰ ἀποτίσουμε φόρον τιμῆς στοὺς μάρτυρες συναδέλφους μας... Καὶ ξαφνικά, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε κυκλωμένοι ἀπ' τὴ γαλήνη τοῦ τοπίου κι' ἐνῷ τὰ πρῶτα σκοτάδια εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν σὰν ἀραχνοΰφαντο πέπλο πάνω στὴν γῆ, νομίσαμε ὅτι ἀκούσαμε σφύριγμα τραίνου... Κι' εἴδαμε τὰ εὐλογημένα παιδιὰ τῆς 'Αστυνομίας νὰ ταξιδεύουν χαμογελαστὰ πρὸς τὴ Διεύθυνση τῶν Πατρῶν... Γαλήνη ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπό τους... Νὰ μάντευαν ἄρά γε ὅτι λίγο πιὸ κεῖ καραδοκοῦσεν ὁ χάροντας;... Κι' ὁ κόκκινος χάροντας, ὁ αἱμοδιψὴς καὶ αἱμοβόρος, ἔφτασε... Ξαφνικὸ φρενάρισμα ἀκούστηκε, βαγονιῶν συγκρούσεις κι' ὕστερα κλαγγὲς ὅπλων καὶ βρισιές... βρωμεροὶ ξεπετάχτηκαν οἱ βρυκόλακες...

Καὶ πῆραν τοὺς συναδέλφους μας καὶ τοὺς ὡδήγησαν στὸ θάνατο... Γιατί; ποιὸ νἆναι ἄρά γε τὸ ἔγκλημά τους;

Καὶ πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται. Καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου ζητεῖ ἐπὶ πίνακι.

'Αλλὰ ὁ 'Ιωάννης δὲν πέθανε. Οἱ δίκαιοι, ὄχι, δὲν πεθαίνουν... Ζοῦν καὶ βασιλεύουν στὶς καρδιές μας, σὰν γλυκειὰ ἀνάμνηση, σὰν σύμβολα ἑνὸς ὡραίου κόσμου, σὰν ἐπιταγὴ πρὸς ὅλους μας : νὰ μὴν ἀφήσωμε νὰ πάῃ χαμένη ἡ θυσία τους...

*

...Ξημέρωσε κι' ἡ ἄλλη μέρα... Κυριακή...

Συννεφιασμένη ἦταν αὐτὴ ἡ Κυριακή... Λὲς καὶ ἔστελνε κι' αὐτὴ τὰ δάκρυά της νὰ ποτίσουν τὸ χῶμα ποὺ φιλοξενοῦσε τοὺς συναδέλφους μας...

"Ωρα 10... Τὰ πάντα ἕτοιμα...

Σεμνὴ καὶ πατριωτικὴ ἡ διακόσμηση τοῦ χώρου... Σημαῖες, θυρεοί, ἄνθη κι' ἐθνόσημα... "Ολα καλοβαλμένα γύρω... "Ετοιμα νὰ δεχτοῦν τοὺς ἱερεῖς ποὺ θὰ τελοῦσαν τὴν ἐπιμνημόσυνη δέηση...

Μικρόφωνα, μεγάφωνα, κινηματογραφικὲς μηχανὲς καὶ μαγνητόφωνα... "Ολα ἀνέμεναν τὴ μεγάλη στιγμή...

Σὲ λίγο ἔφθασεν ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας... 'Ο συνάδελφος κ. Μπουκουβάλας τοὺς παρέταξε μπροστὰ στὸ βωμό. Κι' ὕστερα συντεταγμένους καὶ μὲ τυμπανισμὸ τοὺς ὡδήγησε στὴν ἐκκλησία.

Οἱ Διευθυνταὶ Α' κ.κ. Καθάρειος 'Απόστολος καὶ Χανδρινὸς Δημοσθένης ἔδωσαν τὶς τελευταῖες ὁδηγίες, ἔκαμαν τὴ συμπληρωματικὲς ὑποδείξεις τους καὶ μετέβησαν πεζῇ στὸ Ναό, μαζὶ μὲ τὸν Διευθυντὴ Β' κ. Τουζένη Κωνσταντῖνον.

'Ησυχία ἐπεκράτησε ὕστερα... Τίποτε δὲν ἀκούγονταν στὸν ἱερὸ ἐκεῖνο χῶρο...

"Ενα σμῆνος γλάρων γυρόφερνε ψηλὰ στὸν οὐρανό, σὰν νὰ ἀπέδιδαν τιμὲς στοὺς ἀθανάτους νεκρούς...

Λίγα λεπτὰ κράτησεν αὐτό... Γιατί, λίγο ὕστερα, ἀκούστηκε τὸ ἐμβατήριον τῆς Φιλαρμονικῆς ποὺ ἐρχόταν συντεταγμένη ἀπὸ τὸ Ναό.

Σὲ δέκα λεπτὰ ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ χῶρος εἶχεν ἀσφυκτικὰ κατακλυσθῇ ἀπὸ ἕνα σωρὸ κόσμο κάθε τάξεως, κάθε ἡλικίας καὶ κάθε ἐπαγγέλματος.

'Ανάμεσά τους ὁ δραστήριος Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Δερβενίων κ. Παλαιολόγος Κουσουλός, καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν πέριξ Κοινοτήτων τοῦ τέως Δήμου Εὐρωστίνης.

'Επίσης ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Κορίνθου 'Αντισυνταγματάρχης κ. Θεόδωρος Καρασοῦλος, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Ξυλοκάστρου κ. Μπρούσαλης καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σταθμοῦ Δερβενίου κ. Εὐθύμιος Παπαζαχαρίου.

'Ανοίγουμε ἐδῶ μιὰ παρένθεση, γιὰ νὰ ὑπογραμμίσουμε τὴν τάξη ποὺ ἐπεκράτησε, χάρις εἰς τὰ εὐγενικὰ καὶ πολιτισμένα ὄργανα τῆς φίλης Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, τὰ ὁποῖα καὶ μᾶς παρεῖχαν κάθε διευκόλυνση. Πλῆθος κόσμου εἶχε συγκεντρωθῇ.

Οἱ Διευθυνταὶ τῶν σχολείων κ.κ. Γεώργιος Δασίτης καὶ Κωνσταντῖνος Παπασπυρόπουλος, ὁ Εἰρηνοδίκης κ. Γεώργιος Μεταξᾶς, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑγειονομικοῦ Σταθμοῦ κ. Φίλιππος Γιαννούλης, ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αγροτικῆς Τραπέζης Δερβενακίου κ. "Οθων Γρηγοριάδης, ὁ 'Εφέτης κ. Χρῖστος Καθάρειος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δημοσίου Ταμείου κ. Παναγιώτης Νικολατᾶτος, ὁ Διευθυντὴς 'Εφορίας κ. 'Ιωάννης Γραμμουσιᾶνος, ὁ 'Αγρονόμος κ. Γεώργιος Σπανός, ὁ Διευθυντὴς Τ.Τ.Τ. κ. Χρῖστος Καΐτσας, ὁ ἰατρὸς κ. Γρηγόριος Πανταζόπουλος, ὁ Τελώνης κ. 'Αθανάσιος 'Αθανασόπουλος, ὁ φαρμακοποιὸς κ. 'Αλέξανδρος Παπασπυρόπουλος, οἱ δικηγόροι κ.κ. 'Ανδρέας Σακελλαρόπουλος, Χρῖστος Σπανορρήγας καὶ 'Ιωάννης Μπρίνιας, οἱ Καθηγηταὶ κ.κ. 'Ιωάννης 'Αναστασόπουλος καὶ Θ. Πανταζοπούλου, οἱ Δημοδιδάσκαλοι: κ. Σωτήριος Σιετῆς, κα, Σμαράγδα Πανταζοπούλου καὶ κα Θεανὼ Σιετῆ, ὁ ἔφεδρος 'Αξιωματικὸς κ. 'Ανδρέας Κουτρούλης καὶ ἄλλοι.

Σὲ λίγο ἤρθαν οἱ ἱερεῖς αἰδεσιμώτατοι κ.κ. Κωνσταντῖνος Κουσουρῆς, Γεώργιος Μποϊλές, Γεώργιος Κανελλάκης καὶ 'Απόστολος Κατσαρὸς καὶ ἄρχισεν ἡ ἐπιμνημό-

συνη δέηση. Κατάνυξη. Εὐλάβεια. Οἱ καρδιὲς ὅλες ὑψωμένες πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, κοντὰ στὸν Ὁποῖον εὑρίσκονται οἱ ψυχὲς τῶν δολοφονηθέντων ἀστυνομικῶν...

Ὅλοι προσηύχοντο, μαζὶ μὲ τοὺς ἱερεῖς... «Ὅπως ὁ Κύριος τάξῃ τὰς ψυχὰς Αὐτῶν ἐν σκηναῖς δικαίων...».

Μετὰ τὴν δέησιν ἡ Φιλαρμονικὴ ἐπαιάνισε μιὰ γλυκειὰ μελωδία νεκρώσιμη.

Κι' ὕστερα ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. 'Απόστολος Καθάρειος πλησίασε στὸ μικρόφωνο καί, καταφανῶς συγκεκινημένος, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Μετὰ τὴν μνημόσυνον δέησιν τῆς ἐκκλησίας, ὅπου πάντες ἀπὸ βάθους ψυχῆς ηὐχήθημεν εἰς τὸν Πανάγαθον, ἵνα, τάξῃ τὰς ψυχὰς τῶν 'Ηρωικῶν Νεκρῶν μας,

Κάτοικοι τοῦ Δερβενίου παρακολουθοῦν μὲ συγκίνησιν τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων.

ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, συνήλθομεν ἐνταῦθα εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ διὰ νὰ ἀποτίσωμεν εἰσέτι φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτούς.

Νεαροὶ βλαστοὶ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, παιδιὰ καὶ αὐτὰ τοῦ λαοῦ τῆς ὑπαίθρου, φέροντες τὴν τιμίαν στολὴν τοῦ Ἕλληνος 'Αστυνομικοῦ, ἐδολοφονήθησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον, τραυματίαι ὄντες, παρὰ πᾶσαν ἠθικὴν καὶ παρὰ πάντα ἀνθρωπισμόν. Διὰ τὰ θύματα αὐτὰ ποὺ ἔδωσαν τὴν ζωήν των εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντός των, τελοῦμεν σήμερον τὴν σεμνὴν πατριωτικὴν ταύτην τελετήν, τῶν ἀποκαλυπτηρίων 'Ηρώου, εἰς αἰωνίαν μνήμην των.

'Ο 'Απρίλιος τοῦ 1941 εὑρίσκει τὴν πατρίδα μας ὑπὸ ξένην κατοχήν. Οἱ κομμουνισταὶ ἐκτελοῦντες τυφλῶς τὰ σχέδια τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἐδημιούργησαν τὸ ἐθνικὸν ἀπελευθερωτικὸν μέτωπον, τὸ ΕΑΜ ὅπως ἀπεκαλεῖτο, ὀργάνωσιν δῆθεν ἀπελευθερωτικήν, εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως στρατιωτικὴν μαχητικὴν ὀργάνωσιν, διοικουμένην ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας. Αὕτη

ἐξωπλίζετο καὶ ἐλάμβανε τὰς ἐντολὰς ἔξωθεν μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τήν, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, κατάληψιν τῆς Ἀρχῆς πρὸς ἐπικράτησιν τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας καὶ τὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος μας εἰς τὸν ρωσικὸν κομμουνισμόν.

Τὰ καμουφλαρισμένα πατριωτικὰ καὶ ἀπελευθερωτικὰ συνθήματα τοῦ ΕΑΜ κατ' ἀρχὰς παρέσυραν πολλοὺς ἐθνικόφρονας πολίτας, οἱ ὁποῖοι μὴ γνωρίζοντες τοὺς σκοποὺς του προσεχώρησαν εἰς αὐτὸ διὰ νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος μας.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, μόλις ἐξεδηλώθη τὸ ΕΑΜ, μὲ τὰ συνθήματά του κατ' ἀρχὰς καὶ βραδύτερον μὲ τὰς πράξεις του, ἀντελήφθησαν ἐγκαίρως ὑπὸ τίνων διοικεῖτο ἡ ὀργάνωσις αὕτη καὶ τίνας προδοτικοὺς σκοποὺς εἶχεν. Οἱ ἀστυνομικοὶ κατετόπιζαν τοὺς ἐθνικόφρονας πολίτας ἐπισημαίνοντες ἰδιαιτέρως τὸν ἀπειλούμενον διὰ τὴν πατρίδα μας σοβαρώτατον κίνδυνον.

Οἱ κομμουνισταὶ πεισθέντες ἀκραδάντως ὅτι ἐκυριάρχουν καὶ ἤδη ἔβαινον πρὸς τὴν ἐξουσίαν, ἤρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν πρόγραμμα ἐξοντώσεως τῶν στρατιωτικῶν, ἀστυνομικῶν, κληρικῶν καὶ ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ἀπέβαλον πλέον τὴν μάσκαν τῶν ἀπελευθερωτῶν καὶ ἀπεκαλύφθησαν αἱ πραγματικαὶ ἐθνοκτόνοι προθέσεις των.

Φωτιά, αἷμα, πόνο καὶ ἀγωνία θανάτου, ἐσκόρπιζαν στὸ πέρασμά τους, οἱ κομμουνιστικὲς ὀρδὲς καὶ τρόμος εἶχε καταλάβει τοὺς νομιμόφρονας πολίτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Αἱ πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀξίαι κατεπατήθησαν ἀπὸ τοὺς ξενοδούλους κομμουνιστάς.

Ἀντιμέτωποι στὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ ὀλέθρου, στάθησαν ἀκλόνητοι μαζὺ μὲ τοὺς ἐθνικόφρονας πολίτας καὶ τὰ ὄργανα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα συμφώνως πρὸς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων των ἐνεργῶς πλέον ἀνθίσταντο καὶ ἐματαίωνον τὰς προδοτικὰς ἐπιδιώξεις τῶν κομμουνιστῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἐπέσυρον ἐξ ὁλοκλήρου τὸ μῖσος αὐτῶν ἐναντίον των.

Δολοφονίαι ἀστυνομικῶν κατ' ἀρχὰς μεμονωμέναι ἐξεδηλώθησαν καὶ βραδύτερον πλεῖσται ὠργανωμέναι ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν ἔλαβον χώραν ἐναντίον ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ὑπαίθρου, τῶν πόλεων καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς πρωτευούσης.

Εἰς πολλὰς ἑκατόμβας ἀνέρχονται οἱ νεκροὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, θύματα τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας. Ἅπαντες ἐτήρησαν πιστῶς τὸν ὅρκον τὸν ὁποῖον ἔδωσαν καὶ ἔπεσαν ἡρωικῶς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντός των.

Μέσα στὴν χορείαν τῶν ἡρωικῶν τούτων νεκρῶν ἀνήκουν καὶ οἱ σήμερον τιμώμενοι ἡρωικοὶ νεκροὶ τῆς Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς.

Τὸν Ἀπρίλιον 1944, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, 42 ἀστυνομικοί, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἄρτι ἐξελθόντες τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, μετέβαινον σιδηροδρομικῶς εἰς Πάτρας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκεῖσε ἀστυνομικῆς δυνάμεως, μαζί τους ἐταξίδευεν καὶ εἷς Χωροφύλαξ. Οἱ κομμουνισταὶ πληροφορηθέντες ἐγκαίρως τὴν ἀναχώρησιν ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἀμαξοστοιχίας μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς ἐξοντώσουν. Πράγματι πολυάριθμοι κομμουνιστοσυμμορῖται, ἀφοῦ ἀπεσυνέδεσαν μερικὰς σιδηροτροχιὰς μικρᾶς γεφύρας χειμάρρου τῆς περιφερείας Πεταλοῦς, προεκάλεσαν ἐκτροχίασιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, εὐθὺς δὲ ἀμέσως ἤρχισαν διὰ βαρέων ὅπλων ἐξ ἐπικαίρων σημείων νὰ βάλλωσι καταιγιστικῶς ἐναντίον τῶν ἀνυπόπτων ἐπιβατῶν. Οἱ ἀστυνομικοί, καίτοι αἰφνιδιάσθησαν, ἀπήντησαν ἀμέσως εἰς τὰ πυρὰ καὶ ἠμύνθησαν σθεναρῶς, τραυματισθέντες ἀρκετοὶ ἐξ αὐτῶν, πλὴν ὅμως ὑπέκυψαν τελικῶς εἰς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἐπιτεθέντων καὶ τὴν συντριπτικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ὁπλισμοῦ των.

Ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοί, τραυματίαι καὶ μή, συνελήφθησαν καὶ ὡδηγήθησαν

πεζῇ εἰς Ζάχολην, ὅπου καὶ παρέμειναν ἐπί τινας ἡμέρας,προπηλακιζόμενοι καὶ βασανιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν. Ἀκολούθως ἐδόθη ἡ ἐντολὴ ὑπὸ τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας νὰ προωθηθῶσιν εἰς περιοχὴν Καλαβρύτων.

Ἐκ τῶν συλληφθέντων ἀστυνομικῶν οἱ Ἀρχιφύλακες Μουτζουρὸς Σπυρίδων, Παπαδημητρόπουλος Νικόλαος,Δημακόπουλος Παῦλος,ὁ Ἀστυφύλαξ Σιδέρης Γεώργιος, ὁ Χωροφύλαξ Ἀγγελόπουλος Θεόδωρος καὶ ὁ Ἀστυφύλαξ Σταματόπουλος Γρηγόριος γεννηθεὶς ἐν Δερβενίῳ εἶχον τραυματισθῆ κατὰ τὴν συμπλοκὴν μετὰ τῶν κομμουνιστῶν καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀκολουθήσουν πεζῇ τὴν φάλαγγα δι' ὃ καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπὶ τόπου ἐκτέλεσίς των.

Ἕνα πρωϊνὸ μία ὁμὰς συμμοριτῶν παρέλαβε τοὺς ἀνωτέρω καὶ τοὺς ἐξετέλεσεν ἀπανθρώπως,ὡς κοινοὺς ἐγκληματίας,διὰ πολυβολισμῶν εἰς μίαν ἐρημικὴν χαράδραν τῆς περιφερείας Ζαχόλης καὶ τοὺς ἐγκατέλειψεν ἀτάφους, βορὰ τῶν κυνῶν καὶ ὀρνέων.

Ἡ ἀπέχθεια τῶν ἐθνικοφρόνων κατοίκων πρὸς τὸ συντελεσθὲν κακούργημα, παρὰ τὸν φόβον νὰ κατηγορηθῶσι ὡς φασίσται καὶ ἀντιδραστικοί, ὡδήγησε τὰ βήματα μερικῶν πατριωτῶν χωρικῶν, εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς, ἵνα ἐνταφιάσωσι προχείρως τοὺς ἐκτελεσθέντας.

Κατὰ Μάρτιον 1945,ὁπόταν ἀπεκατεστάθη ἡ νόμιμος τάξις ἐν τῷ Κράτει καὶ οἱ κομμουνιστοσυμμορῖται διελύοντο, ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, εἰς ἣν συμμετέσχεν καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, κατῆλθεν ἐνταῦθα, ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἐκταφὴν των καὶ ἐτέλεσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἰωάννου πάνδημον κηδείαν, εἰς ἣν συμμετέσχον ὅλοι οἱ κάτοικοι Δερβενίου καὶ τῶν πέριξ χωρίων.

Βραδύτερον τὰ ὀστᾶ τῶν θυμάτων τοῦ καθήκοντος, ἄλλα μὲν παρελήφθησαν παρὰ τῶν οἰκείων των καὶ τὰ ἄλλα ἐναπετέθησαν εἰς τὸ τελευταίως ἀνεγερθὲν μερίμνῃ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κοινὸν Μαυσωλεῖον,τῶν ἐν τῇ περιοχῇ Καλαβρύτων ὁμαδικῶς σφαγιασθέντων ὑπολοίπων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

Ἤδη σήμερον,τιμῶντες τὴν μνήμην τῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος, δολοφονηθέντων ἐν τῇ περιοχῇ Δερβενίου συναδέλφων μας, προσήλθομεν μὲ ἀνέκφραστον συγκίνησιν ἐνταῦθα, ὅπως, μὲ τὴν καθολικὴν συμπαράστασιν τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, ἀποκαλύψωμεν τὸ ἀνεγερθὲν δι' ἐράνου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος Ἡρῷον, τὸ ὁποῖον ἐσαεὶ θὰ συμβολίζῃ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὴν ὑπὲρ πατρίδος ὑπερτάτην θυσίαν τῶν ἐκτελεσθέντων ἀστυνομικῶν καὶ θὰ ἐκφράζῃ ἐπίσης αἰώνιον στῖγμα κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας.

Εἴμεθα εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τῶν ἱερῶν σκιῶν τῶν ὑπὲρ πατρίδος ἡρωικῶς πεσόντων καὶ ἀπανθρώπως σφαγιασθέντων συναδέλφων μας.Ἡ θυσία των θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ὑποθήκη τῆς συνεχοῦς καὶ ἀμειλίκτου καταπολεμήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπεργάζεται τὸν ὁλοσχερῆ ὄλεθρον τῆς πατρίδος μας καὶ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Τὸ καλλιμάρμαρον τοῦτο Ἡρῷον, ἀνεγερθὲν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο Σχολείων τοῦ Δερβενίου, θὰ εἶναι ὁ φάρος καταυγασμοῦ ἐθνικῶν ἰδεωδῶν καὶ ἐκδηλώσεως πατριωτικῶν πράξεων πρὸς τὴν σημερινὴν καὶ ἐπερχομένην νεότητα καί, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα παρόμοια πατριωτικὰ σύμβολα,θὰ διδάσκῃ ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἐξαιρέσει βεβαίως τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν ἐφιαλτῶν εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε, ἀντάξιοι τῶν ἡρωικῶν προγόνων των.

Ἡρωικοὶ καὶ τιμημένοι νεκροί! Ἐπέσατε ὑπὲρ πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἡ θυσία σας καὶ ἡ θυσία τῶν πολλῶν ἄλλων συναδέλφων σας δὲν ἀπέβη ἐπὶ ματαίῳ. Μᾶς ἀφήσατε ἱερὰν παρακαταθήκην. Σεβόμενοι τὴν μνήμην σας ὁρκιζόμεθα, ὅτι θὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν προδοτῶν τῆς πατρίδος μας καὶ θὰ τοὺς κτυπῶμεν ἀλύπητα ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῶμεν καὶ ὁπουδήποτε αὐτοὶ εὑρίσκωνται.

Κύριε Πρόεδρε τῆς Κοινότητος. Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀποκα-

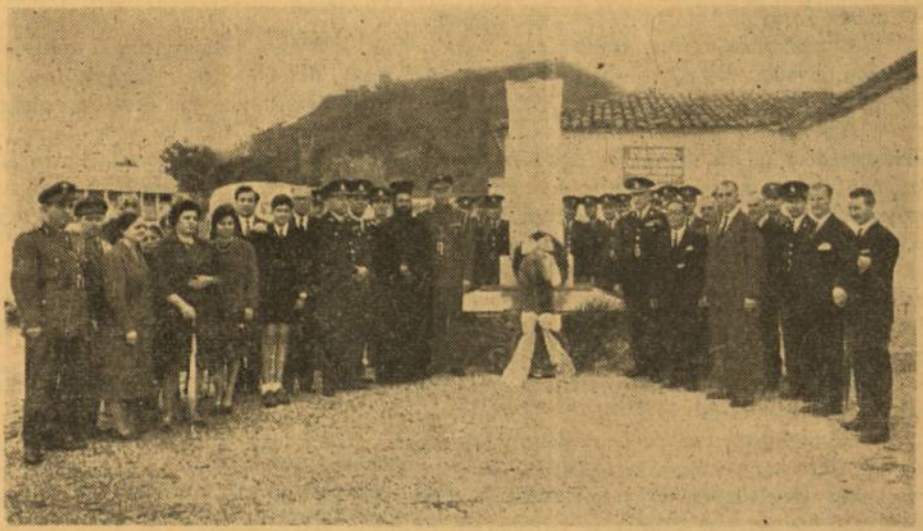
λύπτει καὶ παραδίδει δι' ἐμοῦ σήμερον τὴν ἀναθηματικὴν ταύτην στήλην, εἰς ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν εἰς τὴν Κοινότητα Δερβενίου, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως διαφυλαχθῇ ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη διὰ τοὺς νεωτέρους, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ ὑπομιμνήσκῃ πάντοτε τὴν ὑπερτάτην ὑπὲρ πατρίδος θυσίαν τῶν τιμωμένων νεκρῶν μας.

'Εξ ὀνόματος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, καταθέτω, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου βωμοῦ, στέφανον δάφνης, ὡς ἐλάχιστον δεῖγμα τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος θυσιασθέντας συναδέλφους μας».

Ὕστερα ὁ κ. Καθάρειος ἀπεκάλυψε τὸν Βωμὸν τῶν δολοφονηθέντων ἀστυνομικῶν καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἐνῷ, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς, ἐτηρεῖτο ἑνὸς λεπτοῦ σιγὴ εἰς μνήμην των.

Μεθ' ὃ ἀνεκρούσθη ὁ 'Εθνικὸς Ὕμνος.

'Εν συνεχείᾳ ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Δερβενίου κ. Παλαιολόγος Κουσουλὸς ἀπηύθυνε τὸν ἑξῆς χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς Νεκρούς:

Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ οἱ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι, μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς τῶν ἀποκαλυπτηρίων.

«Οἱ κάτοικοι ὄχι μόνον τοῦ Δερβενίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων γειτονικῶν χωρίων τοῦ τέως δήμου Εὐρωστίνης, συμμετέχουν μὲ συγκίνησιν καὶ πραγματικὸ ψυχικὸ πόνο, εἰς τὰ ὑπὸ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων τελούμενα ἀποκαλυπτήρια τοῦ 'Ηρῴου, τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων καὶ ἀγρίως ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ μας ἀνδρῶν της.

'Η σημερινὴ ἡμέρα ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην ὅλων μας τὶς ζοφερὲς ἡμέρες τῆς στυγνῆς κατοχῆς ποὺ τὰ ἀπαίσια ἐγκλήματα, ἐνίων ἑλληνοφώνων καὶ ξενοκινήτων κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἀμαύρωσαν τὴν ἔνδοξον ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ συνάμα ἐπανέφερον, τὴν ἀνδρείαν, τὸν ἀπαράμιλλον ἡρωισμὸν καὶ τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα τῶν ἀνδρῶν τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, ἐν αἷς καὶ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, γιὰ τὰ ὁποῖα εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ ἡ 'Ελλὰς θὰ εἶναι γιὰ πάντα εὐγνώμων.

Τὸ ἐθνικὸν τοῦτο Μνημεῖον θὰ μείνῃ ἐσαεὶ δίδαγμα εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πατρίδα καθήκοντος, καὶ γιὰ

τὸ λόγο αὐτὸ ἡ κοινότης Δερβενίου εὐχαριστεῖ ἀπείρως τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων καὶ ὑπόσχεται νὰ διαφυλάξῃ τοῦτο.

Τιμημένοι νεκροί!

'Ως ἐκπρόσωπος τῆς κοινότητος Δερβενίου καὶ τῶν ἄλλων κοινοτήτων τῆς περιφερείας, καταθέτω τὸ δάφνινο αὐτὸ στεφάνι εἰς ἔνδειξιν ἐλαχίστου φόρου τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Αἰωνία σας ἡ μνήμη».

Τέλος, πλησίασε στὸ μικρόφωνο ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Κορίνθου, 'Αντισυνταγματάρχης κ. Θεόδωρος Καρασοῦλος, καὶ μὲ φωνὴ παλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Δὲν εἶχεν ἀκόμη στεγνώσει τὸ αἷμα τῶν ἡρώων,οἱ ὁποῖοι ὑπερήσπισαν τὰς ἐθνικὰς πύλας εἰς τὸν ἑλληνικὸν βορρᾶν καὶ ἡ τέφρα ἔκαιεν εἰσέτι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς συμφορᾶς τοῦ 1940, ὅταν ἡ βαρβαρικὴ ἰδεολογία τοῦ ἐγκλήματος ἡ ὁποία ὡς λάβα καυτὴ ἐξεχύθη ἀπὸ τὰς σιβηρικὰς στέππας,ἤνοιξε τὰς φλέβας τοῦ Ἔθνους καὶ τὸ ἔσυρεν ἀσπαΐρον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

'Η φρικαλέα ἐκείνη φλεβοτομία, ἡ ἀπάνθρωπος ἐκείνη ἰδεολογία τοῦ κομμουνιστικοῦ μίσους, ποὺ ὡς σύνθημα εἶχε τὸν ἀφανισμόν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ μακρὰν τῆς σφαγῆς τὰ ἡρωικὰ Σώματα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Χωροφυλακῆς.

'Απεναντίας οἱ μητραλοῖαι καὶ πατροκτόνοι, οἱ ὁποῖοι ἔβαψαν τοὺς μαστοὺς τῶν μητέρων μὲ τὰ αἵματα τῶν βρεφῶν, ἐσταύρωσαν τὸν Παπα-Γιώργην Σκρέκαν ὡς Ναζωραῖον καὶ ἡ ἰταμὴ δρᾶσις των κατήσχυνε τὴν ἥβην τῶν παρθένων, ὡς κύριον στόχον εἶχον τὰ Σώματα 'Ασφαλείας, τὴν ἀλκὴν δηλαδὴ τοῦ Ἔθνους,ἡ ὁποία ἄδραξε τὰ ὅπλα διὰ νὰ περισώσῃ τὴν τιμήν του.

Προσφορὰ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος εἶναι καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν γενναίων αὐτῶν ἀνδρῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, οἱ ὁποῖοι μὲ μεστὴν τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ ἰδανικὸν νὰ ταχθοῦν φρουροὶ τῆς Πατρίδος, ἔπεσαν θύματα δολίας παγίδος πρὶν ἢ προλάβουν νὰ ἐκπληρώσουν τὸ ἰδανικὸν τῆς τιμίας ἀποστολῆς των.

Δίπλα των ὁ ἄνδρας τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ὡς σύμβολον ἀδελφότητος καὶ κοινῆς πίστεως.

Εἰς τὸν ἀπέριττον τοῦτον βωμόν, τὸ ἱερὸν τέμενος καὶ τὸ ἀκατάλυτον σύμβολον τῆς θυσίας, ἡ Βασιλικὴ Χωροφυλακὴ καταθέτει ὀλίγα φύλλα δάφνης ἀπὸ τὴν στοργικὴν Κορινθιακὴν γῆν, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης. Διότι οἱ νεκροὶ αὐτοὶ ἐξελθόντες τῶν ἐπάλξεων τῆς θυσίας διέβησαν τῆς ἀθανασίας τὰ προπύλαια».

...'Η βροχὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἐδυνάμωσε... Παρὰ ταῦτα κανεὶς δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἔμειναν ὅλοι ἐκεῖ, γιὰ νὰ ὑπογραμμίσουν μὲ τὴν παρουσία τους τὴ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ στὴν συγκινητικὴ αὐτὴν ἐκδήλωση εἰς μνήμην τῶν μαρτύρων τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τελετῆς ἡ μουσικὴ τῆς 'Αστυνομίας ἔπαιξε θούρια καὶ πατριωτικὰ ἐμβατήρια, κλείνοντας ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα.

Φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖ εἴχαμε κλείσει μέσα στὶς καρδιές μας τὴν ἀνάμνηση τῆς θυσίας τῶν συναδέλφων μας, σὰν ἕνα φυλακτὸ πίστεως καὶ ὁδηγὸ στὴ ζωή μας.

Αἰωνία ἂς μείνῃ ἡ μνήμη Τους.

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ — ΑΥΣΤΡΙΑ — ΓΕΡΜΑΝΙΑ — ΓΑΛΛΙΑ ΕΛΒΕΤΙΑ — ΙΤΑΛΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΙΩΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ συγκοινωνία γίνεται μὲ τὶς περίφημες γόνδολες. Ἀπὸ τὰ μικρὰ καταστήματα, ποὺ εἶναι πάμπολλα, ἀγοράσαμε ἕνα σωρὸ ἐνθύμια. Τὰ 2.149 μικρὰ λιθόστρωτα στενὰ δρομάκια, ποὺ ἑνώνουν τὶς 249 μικρὲς πλατεῖες, ἀποτελοῦν ἕνα πραγματικὸ λαβύρινθο, ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ προχωρήσῃς χωρὶς ὁδηγό. Περνοῦμε τὴν ἑλληνικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ πηγαίνουμε στὴν ξακουσμένη πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ποὺ εἶναι καὶ τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Ἐδῶ θαυμάζουμε τὴν παγκοσμίου φήμης ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Κτίσθηκε σὲ σχῆμα ἑλληνικοῦ σταυροῦ μὲ 5 θόλους. Γύρω στὴν πλατεῖα εἶναι τὰ ἀνάκτορα καί, παραπλεύρως τῆς ἐκκλησίας, τὸ Δουκικὸ ἀνάκτορο, ποὺ ἑνώνεται μὲ τὶς περίφημες μεσαιωνικὲς φυλακές, μὲ τὴν διαβόητη γέφυρα τῶν στεναγμῶν. Στὴν πλατεῖα, σκιάζουν τὸν ἥλιο, χιλιάδες περιστέρια, ποὺ τρέχουν στὰ χέρια τῶν ἐπισκεπτῶν γιὰ νὰ πάρουν σπόρους. Εἶχε νυχτώσει ὅταν πήραμε τὸ μικρὸ βαποράκι στὸ μεγάλο κανάλι γιὰ τὴν πλατεῖα Ρόμα. Τὸ θέαμα εἶναι μαγευτικό. Ζοῦμε ἕνα ὄνειρο.

19-7-1962. Τὸ πρωὶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἀρρώστησε ξαφνικὰ ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου γι' αὐτὸ καὶ πήραμε τὴν ἀπόφασι νὰ παραμείνουμε ἀκόμη μία ἡμέρα στὴν Πάδοβα. Ἔτσι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πᾶμε πάλι στὴ Βενετία καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν μαγευτικὴ μουσικὴ ἀπὸ τὶς ὀρχῆστρες τῶν κέντρων τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ποὺ σκορποῦν γλυκοὺς ρυθμούς.

20-7-1962. Στὶς 6 τὸ πρωὶ ἀφήσαμε τὴ Πάδοβα. Μετὰ δύο ὥρων διαδρομὴ φθάσαμε στὴν Φεράρα. Συνεχίζοντας τὴν διαδρομή μας στὶς 9 μπήκαμε στὴ Μπολώνια. Ἡ Μπολώνια κυκλοῦται ἀπὸ ἀρχαῖο τεῖχος, σὲ ἔκτασι 8 χιλιομέτρων. Στὸ κέντρο της βρίσκεται ἡ ὡραία πλατεῖα Ματζιόρε. Ἡ πόλις ἔχει πολλὲς στοές. Ἀφήνοντας τὴν Μπολώνια, ἡ διαδρομή μας τώρα συνεχίζεται στὰ Ἀπέννινα βουνά, σ' ἕνα στενὸ δρόμο γεμᾶτο στροφὲς καὶ καμπύλες, μέσα ἀπὸ πυκνὴ βλάστησι ἀγριοδένδρων, ποὺ παρουσιάζουν ἕνα θέαμα μαγευτικό. Ἀπὸ τὴ ψηλότερη κορυφὴ ντὲ-φούντα ἀπολαύσαμε τὴ μαγεία τοῦ τοπίου, σὲ μιὰ ἔκτασι ποὺ τὸ μάτι δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ. Στὴν Φλωρεντία φτάσαμε στὴ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι. Ἡ Φλωρεντία, γιὰ τοὺς δασοσκεπεῖς λόφους της, τὶς πολυτελεῖς ἐπαύλεις, τοὺς παλαιοὺς πύργους, τὰ μογαστήρια, τὶς φυσικὲς καλλονὲς καὶ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυρούς, ὀνομάζεται «ἡ ὡραία». Ἐπίσης ὠνομάσθηκε «Ἀθῆναι» τῆς Ἰταλίας, γιατὶ ὑπῆρξεν ἡ βάσις τοῦ νεώτερου ἰταλικοῦ πολιτισμοῦ.

Καμμιὰ πόλις τῆς Ἰταλίας δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ τόσα ἀξιοθέατα, ὅσα ἡ Φλωρεντία. Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καὶ μεγαλοπρεπέστερες ἐκκλησίες τῆς Ἰταλίας εἶναι ἡ μητρόπολις τῆς Φλωρεντίας, ποὺ ἔχει θαυμάσιο θόλο μὲ τοιχογραφίες καὶ ὑελογραφίες. Ἡ Φλωρεντία ἔχει ὀνομαστὰ ἀνάκτορα, ὅπως τὸ Παλάτσο Βέκιο, ποὺ δεσπόζει σ' ὁλόκληρη τὴν πόλι, μὲ τὶς πολεμίστρες του καὶ τὸ πανύψηλο πύργο του, ὕψους 94 μ. Αὐτὰ τὰ λίγα γιὰ τὴν κοσμοξακουσμένη Φλωρεντία, ποὺ μᾶς ἄφησε τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις.

Μετὰ ἀπὸ 1.30' ὥρας διαδρομὴ σταματήσαμε γιὰ φαγητὸ στὴν Πίζα. Ἡ Πίζα εἶναι μιὰ μικρὴ πόλις τῆς Ἰταλίας. Εἶναι γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ συγκεντρώνει χιλιάδες ἐπισκέπτες. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωσι εἶναι ἡ μαρμάρινη μητρόπολις, θαυμάσιο δεῖγμα ρωμανικοῦ ρυθμοῦ, καὶ ὁ περίφημος κε-

κλιμμένος πύργος, τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ποὺ ἄρχισε νὰ κτίζεται τὸ 1174 καὶ τελείωσε δύο αἰῶνες ἀργότερα. Ὕστερα ἀπὸ δύο ὧρες, φύγαμε ἀπὸ τὴν Πίζα γιὰ τὴ Ρώμη. Δεξιά μας βλέπουμε τὴ νῆσο Ἄλφα, ποὺ ἐξωρίσθηκε τὴν πρώτη φορὰ ὁ Μέγας Ναπολέων. Τὰ μεσάνυχτα μπήκαμε στὴ Ρώμη καὶ τακτοποιηθήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο.

21-7-1962. Τὸ πρωὶ μεταφερθήκαμε σὲ ἄλλο ξενοδοχεῖο, ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὸ κέντρο τῆς πόλεως. Ἡ Ρώμη ἁπλώνεται σὲ μιὰ τεράστια ἔκτασι καὶ διακρίνεται στὴ νέα πόλι, μὲ τὰ ὡραῖα σύγχρονα κτίρια καὶ τὶς πολυτελεῖς ἐπαύλεις καὶ στὴν παλιὰ πόλι, μὲ τὰ μεγάλα σκοῦρα μέγαρά της. Ἡ Ρώμη ἢ ὅπως λέγεται ἡ κεφαλὴ τοῦ κόσμου, κέντρον τοῦ κόσμου, αἰωνία πόλις, εἶναι ἡ ἐνδοξότερη μετὰ τὴν Ἀθήνα. Εἶναι κέντρο τοῦ καθολικισμοῦ, ἕδρα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ πρωτεύουσα σήμερα τοῦ Ἰταλικοῦ κράτους. Εἶναι κτισμένη στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Τίβερη. Βρίσκεται ἐπὶ ἑπτὰ λόφων, γι' αὐτὸ ὀνομάζεται ἑπτάλοφος. Γύρω ὑπάρχουν περίφημα προάστια, ποὺ προσελκύουν ἑκατοντάδες χιλιάδες ξένους ἐπισκέπτες. Σήμερα στὴ Ρώμη κυκλοφοροῦν 500.000 αὐτοκίνητα, τὰ περισσότερα ἰταλικῆς κατασκευῆς. Ἡ πόλις παρουσιάζει τὴ μεγαλύτερη τουριστικὴ κίνησι στὸν κόσμο. Στὸ κέντρο της βλέπουμε τὰ ἀνάκτορα, ἕνα πελώριο κτιριακὸ συγκρότημα, ποὺ σήμερα χρησιμοποιεῖται γιὰ κατοικία τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Κοντὰ ἐδῶ, εἶναι καὶ ἡ περίφημη πλατεῖα Βενετίας. Σ' αὐτὴ ὑπάρχει τὸ μέγαρο «Παλάτσο Βενέτσια», ποὺ ἀπὸ τὸν ἐξώστη του ὁ Μουσολίνι ἀνήγγειλε τὸ πρωὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 τὴν ἐπίθεσί του κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ἀπόγευμα ἦλθε στὸ ξενοδοχεῖο μας ἕνας φίλος τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ κ. Τζοβάνι Σκόρτσια. Ἕνας περίφημος ἄνθρωπος μὲ μεγάλη καρδιά, γεμᾶτος εὐγένεια καὶ ψυχικὴ καλωσύνη, ποὺ πρόθυμα ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς ξεναγίσῃ στὴν πόλι. Σ' αὐτὸν ὀφείλουμε πολλὰ κατὰ τὴν παραμονή μας στὴν Ρώμη, γι' αὐτὸ καὶ ἐκφράζουμε τὶς εὐχαριστίες μας. Ἡ Ρώμη εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ χάσιμο. Τὸ ἀπόγευμα ἐπισκεπτόμαστε τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου, σχήματος Βασιλικῆς. Στὸ προαύλιο, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ κίονες, ὑπάρχει τεράστιο ἄγαλμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι καὶ μπροστὰ στὴν εἴσοδο ὅμοια ἀγάλματα τῶν Ἀποστόλου Πέτρου καὶ Παύλου. Στὴν κορυφὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἐκκλησίας εἶναι οἱ εἰκόνες ὅλων τῶν Παππῶν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας μὲ ἀρχηγὸ αὐτῶν τὸν Ἀπόστολο Πέτρο. Στὸ βάθος τοῦ ναοῦ εἶναι ὁ τάφος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνῃ πρὸς τὴ δύσι, ὅταν πήραμε τὴν ἱστορικὴ Ἀππία ὁδὸ γιὰ νὰ πᾶμε στὸ ὄμορφο χωριουδάκι Τιβόλι. Περνοῦμε ἕνα μικρὸ λοφῖσκο, ὅπου βρίσκεται ἡ θερινὴ κατοικία τοῦ Πάππα. Στὶς 8.45' τὸ βράδυ φθάσαμε στὸ χωριὸ Τιβόλι καὶ ἐπισκεφθήκαμε τὴν βίλλα Ντὲ Ἔστε μὲ τοὺς θαυμαστοὺς κήπους της. Ἡ εἴσοδος εἶναι 400 λιρέττες. Ὅποιος πέρασε ἀπὸ τὴν Ρώμη καὶ δὲν ἐπισκέφθηκε τὴ βίλλα αὐτὴ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι δὲν εἶδε τίποτα. Ἕνα σωρὸ ἀγάλματα στολίζουν τὸν κῆπο, ποὺ τρέχει νερὸ ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ σώματος, ἀμέτρητοι τεχνικοὶ καταρράκτες, πανύψηλα συντριβάνια καὶ πλέον ἀπὸ χίλιες βρύσες μέσα σὲ πυκνὰ δέντρα, ποὺ κάνουν τὸ μέρος μαγευτικὸ καὶ τὴ θέα φαντασμαγορική.

Ἐνθουσιασμένοι ἀργὰ τὸ βράδυ γυρίζουμε στὴ Ρώμη. Τὸ τραγούδι καὶ τὸ κέφι εἶναι ἄνευ προηγουμένου καὶ κάνει μερικοὺς νὰ χορεύουν μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ἔτσι τελείωσε ἡ πρώτη μέρα στὴ Ρώμη.

22-7-1962. Σήμερα εἶναι Κυριακή. Μετὰ τὸ πρωινό μας, ποὺ τὸ πήραμε στὸ ξενοδοχεῖο, πήγαμε στὸ Βατικανό. Τὸ Βατικανὸ εἶναι ἕνα μικρὸ ἀνεξάρτητο κρατίδιο μὲ ἀρχηγὸ τὸν Πάππα καὶ ἕδρα τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας. Ὁ Νέρων εἶχε ἐδῶ Ἱππόδρομο, ὅπου ρίχνανε τροφὴ στὰ θηρία τοὺς χριστιανοὺς καὶ κατὰ τὴν παράδοσι βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος. Στὸν ἴδιο χῶρο, στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου τοῦ

Βατικανοῦ, εἶναι κτισμένη ἡ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἶναι ἡ μεγαλύτερη χριστιανικὴ ἐκκλησία τοῦ κόσμου καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα μνημεῖα τῆς χριστιανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἡ ἐκκλησία ἔχει ὕψος 119 μέτρα, μῆκος 187 καὶ πλάτος 25. Στὸ κέντρο της ὑπάρχει ὁ τάφος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Τὸ Βατικανὸ περιέχει πολλοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς τῆς ἀρχαίας, μεσαιωνικῆς καὶ νεώτερης τέχνης. Στὶς ἀπέραντες αἴθουσες τῆς πινακοθήκης του ἔχουν συγκεντρωθῆ ἄπειρα ἔργα μεγάλων ζωγράφων τῆς ἀναγεννήσεως. Στὸ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο βρίσκονται τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Λαοκόοντος, κλπ., στὸ δὲ μουσεῖο Κεραμόντε, μὲ τὸν ἀτελείωτο διάδρομό του, ὑπάρχουν 3.700 ἀγάλματα. Μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, χωρὶς ν' ἀπέχη ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ὅτι ὁλόκληρη ἡ Ρώμη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο μουσεῖο ἀριστουργημάτων καὶ πάσης φύσεως μνημείων.

Εἶναι ἀδύνατη ἡ περιγραφὴ τῆς Ρώμης, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἤθελε ὁλοκλήρους τόμους. Ἀναφέραμε τὰ σπουδαιότερα, γιὰ μιὰ γενικὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ γνῶσι. Τὸ βράδυ περπατήσαμε στὸ φημισμένο δρόμο, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τῆς Βενετίας καὶ συγκεντρώνει ὅλο τὸν καλλιτεχνικὸ καὶ ἀριστοκρατικὸ κόσμο τῆς Ρώμης. Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα στὴ Ρώμη. Ὅλοι μαζὶ ἀργὰ τὸ βράδυ πήγαμε στὴν πλατεῖα Ναβὸν καὶ εἴδαμε τὴν περίφημη κρήνη Τρέβι, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα «Κρήνη τῶν ποταμῶν», μὲ τὸ γλυπτὸ σύμπλεγμα τοῦ Τρίτωνος.

23-7-1962. Πρωὶ-πρωὶ ἀφήνουμε τὴ Ρώμη. Τὸ πούλμαν τρέχει σὰν δαιμονισμένο πάνω στὴν ἄσφαλτο. Στὴ Νεάπολι φθάσαμε στὴν 1 μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ ἐγκατασταθήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο «Στρένα», ποὺ βρίσκεται στὴν πλατεῖα Γαριβάλδη. Στὸ ἀνατολικὸ μέρος τῆς πόλεως, σὲ ἀπόστασι 8 χιλιομέτρων, δεσπόζει τὸ ἡφαίστειο τοῦ Βεζουβίου καὶ ὑπάρχουν γραφικώτατα προάστια. Κάναμε τὸν περίπατό μας μέσα στὸν ἐθνικὸ κῆπο, μὲ τὸ θαυμάσιο ἐνυδρεῖο καὶ τὰ πάμπολλα ἀγάλματα ὀνομαστῶν καλλιτεχνῶν. Θαυμάσαμε τὸν μητροπολιτικὸ ναὸ μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ ἐπισκοπικὴ ἕδρα καὶ τὰ πλούσια παρεκκλήσια, ποὺ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ περιέχει θήκη μὲ τὸ αἷμα τοῦ πολιούχου τῆς πόλης Ἁγίου Ἰανουαρίου. Ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κτίρια τῆς Νεαπόλεως, εἶναι τὸ ἀνάκτορο στὴ πλατεῖα δημοψηφίσματος. Ἡ Νεάπολις φημίζεται γιὰ τὴν εὐθυμία, τὸ φιλέορτο καὶ τὸ φιλόμουσο τῶν κατοίκων. Εἶναι ἡ θορυβωδεστέρα πόλις τοῦ κόσμου καὶ ἡ περισσότερον παρουσιάζουσα τοπικὸ χρῶμα. Ἕνα σωρὸ πλανοδίους πωλητάς, σαλτιμπάγκους, τραγουδιστάς, ἐπαίτας, συναντᾶς σὲ κάθε βῆμα σου, ἐνῶ στὶς λαϊκὲς συνοικίες, ποὺ χαρακτηριστικό τους γνώρισμα εἶναι ἡ ἀκαθαρσία, παρουσιάζεται δημοσίᾳ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ στοὺς δρόμους, ἀκόμα καὶ τὰ ἁπλωμένα ἀσπρόρρουχα ποὺ κάνουν στοές. Εἶναι κάτι ποὺ δὲν περνᾶ ἀπαρατήρητο.

Ἀπέναντι στὴ Νεάπολι εἶναι τὸ Κάπρι, ἕνα βραχῶδες νησάκι στολισμένο μὲ πολυτελεῖς βίλλες καὶ πολὺ πράσινο, σὰν θεατρίνα μπογιατισμένη, ποὺ προβάλλεται κάθε στιγμὴ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς στὴ διεθνῆ σκηνή. Τίποτα ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἔχουν νὰ ζηλέψουν τὰ σμαραγδένια ἑλληνικὰ νησάκια μὲ τὶς δαντελλένιες ἀκρογιαλές τους.

24-7-1962. Σήμερα τὸ πρόγραμμα προβλέπει ἐπίσκεψι στὴν Πομπηία. Στὶς 9 τὸ πρωὶ ξεκινήσαμε. Στὶς 9.20' μπήκαμε στὸ Σορένο. Τοῦτο εἶναι γεμᾶτο ὁμορφιὰ ἀπερίγραπτη μὲ τὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα καὶ κέντρα του. Ὁ δρόμος πρὸς τὸ Ἀμάλφι, εἶναι κάτι ποὺ προκαλεῖ τὸ δέος καὶ τὸ θαυμασμὸ καὶ ἐντυπωσιάζει τὸν ἐπισκέπτη. Στενὸς μὲ πολλὲς στροφές, κυριολεκτικὰ σκαρφαλωμένος πάνω σὲ πανύψηλα βράχια ποὺ καταλήγουν σὲ ἀπότομους γκρεμούς. Σὲ πιάνει ἴλιγγος καὶ φόβος καθὼς κοιτᾶς κάτω, στὸ βάθος τοῦ ἀπότομου βράχου, τὴ θάλασσα. Τὰ μικρὰ σπιτάκια, ἁπλωμένα στὸ καταπράσινο βραχῶδες βουνό, μοιάζουν σὰν κοπάδια ἀπὸ πρόβατα, ἐνῶ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ φαντάζει, καρφωμένο σὰν ἀετοφωλιά, τὸ ὡραιότερο καὶ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου, ποὺ ἦταν πρῶτα ἡ μονὴ τοῦ Ἀμαλφιτανῶν. Ἄξιον προ-

σοχῆς ἐδῶ εἶναι ἡ μητρόπολις τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ποὺ μέσα σὲ μιὰ κρύπτη της φυλάσσεται τὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ποὺ μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ἡ διαδρομή μας εἶναι τὸ ἴδιο μαγευτικὴ μέχρι τὸ Σαλέρνο, ποὺ ὁ βυθὸς τοῦ κόλπου του παρουσιάζει φαντασμαγορικὸ θέαμα καὶ κρατᾶ στὸ βάθος του ἀρίστης ποιότητος κοράλλια. Ἀπὸ δῶ καὶ ἐμπρὸς ὁ δρόμος εἶναι ἴσιος καὶ καλὸς μέχρις τὴν Πομπηία, ποὺ φθάσαμε στὴ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι. Σὲ λίγο μπήκαμε κατόπιν εἰσιτηρίου στὴν νεκρὴ πόλι τῆς χλιδῆς καὶ τῆς διαφθορᾶς ἄλλοτε, ποὺ τὴν μετέβαλε σὲ στάχτη ἡ πυρωμένη λάβα τοῦ Βεζουβίου. Ὁ Βεζούβιος ὀρθώνεται ἀπέναντί μας περήφανος γιὰ τὸ κατόρθωμά του, καπνίζει ἥσυχος, ἀλλὰ ἕτοιμος νὰ ξεχύση τοὺς κρουνοὺς τῆς λάβας καὶ νὰ καταστρέψη τὰ πάντα στὸ ξύπνημά του, μοιάζει σὰν θεριὸ ποὺ χορτασμένο κρύβει τὴν ἀγριότητά του. Ἡ Πομπηία κατεστράφη τελειωτικὰ στὶς 23 Αὐγούστου τοῦ 79 μ.Χ., ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τοῦ ὑπερκειμένου σὲ αὐτὴ περιφήμου ἡφαιστείου τοῦ Βεζουβίου, ποὺ ἡ διάπυρος λάβα του καὶ τὰ μαζὶ μὲ αὐτὰ παρασυρόμενα ὑλικὰ ἔθαψαν κάτω ἀπὸ παχὺ στρῶμα τὴν πόλι. Περνοῦμε μέσα ἀπὸ ἐκκλησιές, ἀρχοντικὰ σπίτια, γεμᾶτα τοιχογραφίες, ποὺ ἄλλες μαρτυροῦν πολυτέλεια καὶ ἄλλες διαφθορά. Ἀφήσαμε τὴ νεκρὴ πόλι μὲ τὸ τραγικὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες. Στὴ Νεάπολι φθάσαμε τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες καὶ γυρίσαμε μόνοι μας μέσα σ' αὐτὴ θαυμάζοντες τὰ ἀξιοθέατα.

25-7-1962. Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς μας στὸ ἐξωτερικό. Δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε πόσο γρήγορα πέρασε τόσος καιρός. Νομίζουμε ὅτι ζήσαμε ἕνα ὄμορφο ὄνειρο. Ἕνα ὄνειρο γλυκό, ποὺ δὲν θὰ θέλαμε ποτὲ νὰ τελειώση. Στὶς 7.30′ τὸ πρωὶ ἀφήσαμε τὴ Νεάπολι μὲ τὴ ξένοιαστη ζωή, τοὺς μποέμηδες τύπους καὶ τοὺς τραγουδιστὰς τῆς ταραντέλλας. Μετὰ ἀπὸ λίγα χιλιόμετρα διαδρομή, μέσα ἀπὸ θερισμένα χωράφια, ἀρχίζουμε νὰ διασχίζουμε τὴν ὀρεινὴ περιοχὴ τοῦ ὄρους Τερμίνιε. Περνοῦμε ἀπὸ ὡραῖες πόλεις, ὅπως τὸ Ἀβελῖνο καὶ τοὺς γραφικοὺς ποταμοὺς Γκαλόρε καὶ Καραπέλε. Τὴν 12.15′ φθάνουμε στὴν πόλι Φότζια. Ἀξιόλογη ἐδῶ εἶναι ἡ μητρόπολις τοῦ ΙΒ′ αἰῶνος, μὲ σπουδαῖες τοιχογραφίες καὶ διακοσμήσεις. Ἡ διαδρομὴ συνεχίζεται, μέσα ἀπὸ ἐκτάσεις μὲ ἐλιές, καὶ κατὰ τὴν 1.50′ ὥρα μετὰ τὸ μεσημέρι ἀντικρύζουμε τὴ θάλασσα, ποὺ μᾶς συντροφεύει μέχρι τὴν πόλι Μπάρι, ποὺ ἔχει ἀξιόλογα ἱστορικὰ μνημεῖα. Γιὰ φαγητὸ καθίσαμε κοντὰ στὴν πλατεῖα καὶ μετὰ περιωδεύσαμε γιὰ λίγο τὴν πόλι μὲ τὶς ὡραῖες πλατεῖες, τὶς λεωφόρους καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια. Δὲν καθόμαστε πολὺ καὶ συνεχίζουμε τὴν διαδρομή μας. Στὶς 5.30′ τὸ ἀπόγευμα φθάσαμε στὸ Πρίντεζι. Τὸ Πρίντεζι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα λιμάνια τῆς Ἰταλίας μὲ μεγάλη κίνησι πλοίων στὴν Ἀδριατικὴ καὶ στὴν Μεσόγειο. Τὸ βράδυ στὶς 9.30 μπήκαμε στὸ πολυτελέστατο φέρυ – μπόουτ «Ἀππία» καὶ τακτοποιηθήκαμε στὶς καμπίνες μας. Ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος. Τὸ πρωῒ μᾶς ξύπνισαν κάτι μικρὲς ἡλιακτῖδες, ποὺ ξεπήδησαν μέσα ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ φιλιστρίνι καὶ μᾶς φίλησαν γλυκὰ στὸ πρόσωπο. Ἦταν τὸ πρῶτο καλημέρισμα στὴν ἀγαπημένη μας πατρίδα.

26-7-1962. Πρωί, ὥρα 7.30′. Μπροστά μας ἡ Κέρκυρα, τὸ ὄμορφο νησὶ μὲ τὶς ἀπαράμιλλες ὀμορφιὲς καὶ χάρες. Ἀνεβαίνουμε στὸ κατάστρωμα καὶ ἡ ψυχή μας γεμίζει χαρὰ καὶ ἀνακούφισι. Στὶς 10.30′ πατήσαμε τὰ ἅγια χώματα τῆς πατρίδος μας. Ὁ τελωνειακὸς ἔλεγχος τελείωσε σύντομα καὶ φεύγουμε γρήγορα διασχίζοντας πανύψηλα κακοτράχαλα βουνὰ γεμᾶτα πέτρες, ποὺ ἀποτελοῦν κτυπητὴ ἀντίθεσι στὴν ὀργιώδη βλάστησι τῶν βουνῶν ποὺ στὸ ἐξωτερικὸ περάσαμε. Τὸ μεσημέρι μπήκαμε στὰ Γιάννενα καὶ στὰ ἑλληνικὰ πλέον ἑστιατόρια τῆς πλατείας χορτάσαμε μὲ τὰ φαγητὰ τοῦ τόπου μας. Ἀπέναντι ἡ γραφικὴ λίμνη, ποὺ μέσα σ' αὐτὴ ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς ἔπνιξε τὴ κυρὰ–Φροσύνη. Ἐδῶ ἐπισκεφθήκαμε τὸ σπήλαιο, μὲ τοὺς περίφημους σταλακτῖτες καὶ σταλαγμῖτες, ποὺ χιλιάδες χρόνια ἐργάστηκε ἡ φύσις γιὰ νὰ δώση σ' αὐτοὺς τόση ὀμορφιὰ καὶ νὰ σχηματίση ἀφάνταστες μορφὲς

ἀνθρώπων καὶ ἀντικειμένων. Μερικοὶ σταλακτῖτες ὅταν τοὺς κτυπᾶς μὲ τὸ χέρι σου ἀφήνουν μιὰ γλυκειὰ μελωδία,ποὺ γεμίζει ὅλο τὸ ὑπόγειο αὐτὸ μυθικὸ ἀνάκτορο. Καθίσαμε κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πλάτανο γιὰ λίγο στὸ μικρὸ χωριό. Οἱ κάτοικοι μᾶς πρόσφεραν καρέκλες, καὶ μὲ τὰ ροζιασμένα χέρια τους ἀπὸ τὸ μεροδούλι, γεμᾶτοι καλωσύνη μᾶς ἔφεραν κρύο νερὸ νὰ δροσιστοῦμε. Μιὰ καλωσύνη καὶ εὐγένεια, ποὺ δὲν εἴδαμε πουθενὰ σὲ τόσο κόσμο ποὺ γυρίσαμε. Μιὰ καλωσύνη ποὺ ἀξίζει ἕνα κόσμο ὁλόκληρο. Μιὰ καλωσύνη ποὺ μᾶς φέρνει δάκρυα στὰ μάτια, μᾶς γεμίζει ὑπερηφάνεια, ποὺ μᾶς ἔρχεται νὰ τοὺς ἀγκαλιάσουμε ὅλους καὶ νὰ τοὺς φιλήσουμε. Δὲν ἀργοῦμε πολὺ ἐδῶ, γιατὶ ἡ διαδρομή μας εἶναι μεγάλη. Στὶς 4.15′ τὸ ἀπόγευμα περνοῦμε ἀπὸ τὴν Ἄρτα, μέσα ἀπὸ ἕνα κάμπο λεμονοπορτοκαλιές, καὶ βλέπουμε τὸ ξακουστὸ τραγουδισμένο γεφύρι της.'Ακολουθοῦμε τὸ παραλιακὸ δρόμο ποὺ τὸν γεμίζει δροσιὰ ἡ θαλασσινὴ αὔρα, μπουκωμένη ἀπὸ τὴν μοσκοβολιὰ τοῦ θυμαριοῦ. Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ ὅταν μπήκαμε στὴν 'Αμφιλοχία.'Ο οὐρανός, σκεπασμένος μὲ ἕνα ρόδινο χρῶμα, καθρεπτίζεται στὴν καταγάλανη θάλασσα, ποὺ τόσα μυστικὰ κρύβει στὰ βάθη τῆς ἀπεραντωσύνης της. 'Αέρας δὲν φυσοῦσε καὶ μιὰ ἀπόλυτη γαλήνη ἁπλώνεται παντοῦ. Μόνο μερικὰ τζιτζίκια, ξέγνοιαστοι τραγουδιστάι, ἔδιναν μὲ τὸ μονότονο τραγούδι τους μιὰ ξεχωριστὴ νότα τῆς ζωῆς. Περάσαμε ἀπὸ τὸ 'Αντίρριο στὸ Ρίο, βαθειὰ τὰ μεσάνυχτα,καὶ φθάσαμε μὲ κέφι καὶ τραγούδια στὴ γεμάτη ὁμορφιὲς 'Αθήνα, τὸ γλυκοχάραμα. 'Εδῶ τελείωσε ἡ ἐκδρομή μας, ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ ἐπαγωγική. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ σβύσουν ἀπὸ τὴν ψυχή μας αὐτὰ ποὺ εἴδαμε,θαυμάσαμε καὶ ἀπολαύσαμε, γιατὶ μᾶς ἄφησαν γλυκειὲς ἀναμνήσεις, ποὺ νοσταλγικὰ θὰ ζοῦμε ὅσο τὰ χρόνια περνοῦν. Ὅλα αὐτὰ πρῶτα ἦταν ἕνα ὄνειρο, ποὺ ζωντάνευε στὸν κόσμο τῆς φαντασίας μας. Τώρα ἔγιναν μιὰ ζωντανὴ πραγματικότης, ποὺ μᾶς γεμίζει γλυκειὰ νοσταλγία.

Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΙΙΙ. Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ

β) Μερικοὶ ἀξιόλογοι πρόλογοι.

...Στὸ προηγούμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» εἴχαμε λεπτομερῶς ἀναπτύξει τοὺς κανόνες ποὺ πρέπει νὰ τηροῦνται κατὰ τὴν σύνταξη τοῦ προλόγου μιᾶς ἐκθέσεως. Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὁλοκληρώνοντας τὸ θεωρητικὸ μέρος τοῦ θέματος, εἴχαμε ἀρχίσει νὰ κουβεντιάζουμε πάνω σὲ μερικοὺς καλοὺς προλόγους, παρμένους ἀπὸ διάφορα κείμενα ἀστυνομικῶν, ὅλων τῶν βαθμῶν.

Στὸ σημερινό, λοιπόν, τεῦχος ἐπρόκειτο νὰ δοῦμε μερικοὺς ἀκόμα καλοὺς προλόγους καὶ νὰ κλείσωμε τὸ κεφάλαιο αὐτό, ὥστε νὰ μποροῦσουμε νὰ μποῦμε πιὰ στὸ νευραλγικὸ καὶ κατ' ἐξοχὴν σοβαρὸ κεφάλαιο τοῦ «κυρίως θέματος».

Ἔτσι εἴχαμε κατὰ νοῦ νὰ κάνωμε.

Ἀλλά, ἄλλαι μὲν βουλαὶ τοῦ γράφοντος ἄλλα δὲ εἷς ἐπιστολογράφος κελεύει. Γεννηθείτω τὸ θέλημά του.

Τὶς τελευταῖες, δηλαδή, μέρες μεσολάβησε ἕνα δυσάρεστο γεγονός, ποὺ ἀναγκάζει τὸν συντάκτη αὐτῆς τῆς στήλης, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ στὴν ἐργασία του, νὰ σταθῇ καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω, γιὰ νὰ θυμίσῃ στοὺς ἀναγνῶστες του καὶ «δι' αὐτῶν παντὶ τῷ διαγωνιζομένῳ λαῷ» ἕνα κίνδυνο ποὺ ἀρκετὲς φορὲς ἐπεσήμανε, ἐρεύνησε καὶ ὑπεγράμμισε.

Ἔτσι, τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει ν' ἀνοίξω μιὰ μικρὴ παρένθεση, καὶ νὰ ὑψώσω φωνὴν διαμαρτυρίας, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ δὲν θὰ βοήσῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ἀλλά, ἂς γίνω σαφέστερος.

Στὶς φιλολογικὲς αὐτὲς κουβεντοῦλες μας εἴχαμε κάποτε ἀναφέρει ὅτι μιὰ ἀσχήμια, κτυπητὴ καὶ ἀπαράδεκτη, κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐξετάσεων εἶναι ἡ λεγομένη ἀντιγραφή, ποὺ μαρτυρεῖ ἀσέβεια πρὸς τὴν ἱερότητα τῶν ἐξετάσεων, κρύβει ἀδιαφορία πρὸς τὸν μόχθο τῶν ἄλλων διαγωνιζομένων, δείχνει περιφρόνηση πρὸς τὴν νοημοσύνη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ προδίδει τεμπελιὰ χαρακτηριστική, ἀμάθεια ἀπερίγραπτη καὶ παντελῆ ἔλλειψη σοβαρότητος καὶ πρωτοβουλίας.

Σ' αὐτὸ εἴχατε ὅλοι συμφωνήσει.

Μά, πάνω στὴν ὥρα συνέβη τὸ... «μοιραῖο», μὲ θῦμα τὸν γράφοντα καὶ δράστη ἕνα φίλο ἀκροατὴ τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας, συμπαθέστατο κατὰ τὰ ἄλλα ἀστυνομικό.

Αὐτός, λοιπόν, ὁ καλὸς φίλος, ποὺ φαίνεται ὅτι παρακολουθεῖ τακτικὰ τὴν ἀστυνομικὴ ἐκπομπή, ἄκουσε σ' ἕνα πρόγραμμά της ὅτι μελετοῦμε νὰ καθιερώσουμε, μεταξὺ ἄλλων πρωτοτυπιῶν, καὶ ἕνα εἰδικὸ πεντάλεπτο γιὰ τὴν μετάδοση ἑνὸς ἀστυνομικοῦ προβλήματος, τοῦ ὁποίου τὴ λύση θὰ ἔδιναν οἱ ἀκροαταί.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐνθουσίασε τὸ φίλο μας (δὲν πρόκειται ν' ἀναφέρω τὸ ὄνομά του, γιατὶ αὐτή εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς στήλης μου) καὶ ἔσπευσε νὰ μὲ... «βοηθήσῃ», στέλνοντάς μου ἕνα «δικό του» ἀστυνομικὸ πρόβλημα, μὲ τὴν παράκληση νὰ μεταδοθῇ, ὡς ἔχει, ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις συνήθως ἐλέγχω τὰ κείμενα ποὺ παίρνω, τόσον ἀπὸ λογοτεχνικῆς καὶ ραδιοφωνικῆς ἀπόψεως, ὅσον καὶ ἀπὸ πλευρᾶς... καταγωγῆς των.

Αὐτὴν τὴν ἀρχὴ τὴν τηρεῖ ἡ ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δέκα ἐτῶν τῆς ζωῆς της.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀκριβῶς ποτὲ δὲν παρουσιάστηκε ζήτημα ἀντιγραφῆς.

Μάλιστα, ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου μέχρι σήμερα ἐπέστρεψα σὲ ἐπιστολογράφους δέκα τέσσαρα τέτοια κείμενα «ὕποπτα κλοπῆς».

Αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν κάμω, γιὰ κάθε λογοτεχνικὸ κείμενο. Δὲν μπορῶ ὅμως (πρὸς Θεοῦ!) νὰ κάμω τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ ἀνέκδοτα ἢ τὰ ἀστυνομικὰ προβλήματα ποὺ λαμβάνω, γιατὶ τέτοια ὑπάρχουν ἑκατομμύρια σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἀδιάκοπα ἐπαναλαμβάνονται, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, κι' ἀπὸ περιοδικὸ σὲ περιοδικό, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ βρεθῇ μιὰ ἄκρη.

'Επὶ τοῦ προκειμένου, λοιπόν, ἡ ἐργασία τοῦ ἀκροατοῦ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐλεγχθῇ.

"Αν ἦταν, βέβαια, ἕνα ἑλληνικὸ λογοτεχνικὸ κείμενο, θὰ ἦταν σὲ θέση ὁ γράφων νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ... πατρότητά του.

"Ομως, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῶ ν' ἀναζητήσω ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου γιὰ νὰ τὰ παραβάλω μ' αὐτὸ ποὺ ἔλαβα καὶ νὰ ἐξακριβώσω ἐὰν αὐτὸ ἦταν δημιούργημα τοῦ φίλου ἀκροατοῦ ἢ ἄλλου τινὸς "Ελληνος ἢ ξένου ἢ καὶ «ἀγνώστου πατρός;»

"Ετσι, τὸ δέχτηκα μὲ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησα μάλιστα τὸν ἀποστολέα γιὰ τὴν συνεργασία του.

Τί, νομίζετε, ὅμως, ὅτι ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων; "Οτι αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸ πρόβλημα ἦταν μεταφρασμένο ἀπὸ ξένο περιοδικό, καὶ ὅτι εἶχε δημοσιευθῇ καὶ στὸ περιοδικό μας, ὡς ἐργασία ἄλλου μεταφραστοῦ.

Θὰ μοῦ εἰπῆτε ἴσως ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε κακὸ σ' ὅλη ἐτούτη τὴν ἱστορία, ἀφοῦ ἕνα ξένο κείμενο μπορεῖ εὐχερῶς νὰ μεταφρασθῇ ἀπὸ πολλὰ συγχρόνως πρόσωπα καὶ ὅτι τὰ προβλήματα, τὰ αἰνίγματα καὶ τὰ ἀνέκδοτα μοιάζουν κάπως μὲ τὶς παροιμίες, τῶν ὁποίων τὴν πηγὴ δὲν μπορεῖς εὔκολα νὰ ἀνακαλύψῃς.

Σύμφωνοι, ἀλλὰ γιατὶ ὁ χριστιανὸς νὰ ἐμφανίσῃ μιὰ ξένη ἐργασία σὰν δική του καὶ νὰ μὴ μνημονεύσῃ στὸ γράμμα του ὅτι τὴν ἔχει μεταφράσει ἀπὸ ἕνα γερμανικὸ περιοδικό;

Μ' αὐτόν, ἄλλως τε, τὸν τρόπο θὰ ἔκαμε καὶ μιὰν ἐπίδειξη γνώσεων, ἀφοῦ—ὡς διεπιστώθη—γνωρίζει καλὰ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. "Ομως ὁ φίλος δὲν θέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, προτιμώντας νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν γράφοντα καὶ νὰ τὸν μεταβάλῃ ἀπὸ... «γιατρό», σὲ... «παθόντα».

Αὐτὸ εἶναι τὸ «γεγονὸς» ποὺ μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐπανέλθω στὸ ἴδιο, στὸ αἰώνιο θέμα τῆς ἀντιγραφῆς.

'Αλλά, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐξυπηρετεῖται συγχρόνως καὶ καλύτερα ἡ στήλη αὐτή, ἀφοῦ εἶναι σὲ θέση νὰ κάνῃ μιὰ ἔμπρακτη ἐπαλήθευση τῶν θεωριῶν της.

Οὐδὲν κακόν, βλέπετε, ἀμιγὲς καλοῦ.

Κι' ἀφοῦ ἐψέξαμε τὸ κακόν, ἂς βγάλουμε τὰ χρήσιμα συμπεράσματα ἀπὸ τὴν περίπτωση.

'Η ἀντιγραφή!!!.. Μιὰ μελανὴ κηλίδα σὲ κάθε ἐξεταστικὴ περίοδο, ποὺ κάνει τὴν 'Επιτροπὴ τῆς ἐκθέσεως νὰ μελαγχολῇ καὶ νὰ ἐκνευρίζεται.

Τὶ εἶναι, λοιπόν;

'Αντιγράφω σημαίνει βάζω μπροστά μου κάποιο κείμενο καὶ τὸ ξαναγράφω αὐτούσιο σὲ μιὰ κόλλα χαρτί, «χωρὶς νὰ προσθέσω ἢ νὰ παραλείψω τί».

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἄσκηση γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων, γιὰ νὰ συνηθίσουν νὰ βλέπουν σωστὰ καὶ νὰ γράφουν ὀρθὰ τὶς διάφορες λέξεις, ἐξασκούμενα τόσον στὴν ὀρθογραφία ὅσον καὶ στὴν καλλιγραφία.

Στὶς ἐξετάσεις ὅμως τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν οἱ διαγωνιζόμενοι δὲν εἶναι

(εὐτυχῶς) μικρὰ παιδάκια γιὰ νὰ βάλουν κάτω τὸ βιβλίο καὶ σαλιώνοντας τὸ μολύβι ν' ἀρχίσουν νὰ γράφουν μὲ προσοχὴ ἕνα - ἕνα γράμμα, ὥστε νὰ γνωρίσουν καλὰ τὶς ἑλληνικὲς λέξεις.

Εἶναι ἄνδρες. Εἶναι ὑπάλληλοι. Εἶναι ἀξιόμαχες κοινωνικὲς μονάδες. Καὶ καλοῦνται νὰ συντάξουν ἕνα δικό τους κείμενο, γιὰ νὰ κριθῇ ἡ πνευματική τους ἱκανότητα καὶ νὰ μπορέσουν νὰ καταλάβουν μιὰ ἀνώτερη ἱεραρχικὴ βαθμίδα.

Κείμενο δικό τους, γιατὶ κάτω ἀπὸ τὴν μπλὲ κόλλα ἔχουν σημειώσει τὸ δικό τους ὄνομα κι' ὄχι τοῦ Οὐράνη ἢ τοῦ Καβάφη.

Κι' ὅταν ἀντὶ νὰ παραθέτουν τὶς ἰδέες τους ἀντιγράφουν, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ κλοπὴ καὶ ἀπάτη, «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι».

Κοντά, μάλιστα, στὰ ἄλλα ἡ ἀντιγραφὴ μαρτυρεῖ ἀμάθεια, δειλία, ἀνειλικρίνεια καὶ κουτοπονηρία.

Κι' ὅλα ἐτοῦτα εἶναι ἀπαράδεκτα γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ πρέπει νὰ τὸν διακρίνῃ φιλομάθεια, θάρρος, εἰλικρίνεια καὶ εὐθύτης.

Σκεφθῆτε πόσο κωμικὸ θὰ εἶναι νὰ γράφῃ ὁ ἀστυνομικὸς γιὰ τὴν κλοπὴ στὶς ἐξετάσεις καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ ... κλέβῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ διπλανό του λέξεις, φράσεις ἢ καὶ κείμενο ὁλόκληρο...

'Αλλά, ἂς ποῦμε ὅτι κατάφερες, φίλε ὑποψήφιε, νὰ ξεγελάσῃς τὴν 'Επιτροπὴ ἀντιγράφοντας. Τελειώνει ἄραγε ἔτσι τὸ θέμα τῆς ἐκθέσεως;

Μέσα στὴ Σχολή, τὶ θὰ κάνῃς; Πάλι θ' ἀντιγράψῃς;

Κι' ὅταν βγῇς ἀπὸ τὴ Σχολὴ καὶ βρεθῇς σ' ἕνα γραφεῖο ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας καὶ κληθῇς νὰ κάμῃς μιὰν ἐγγραφὴ στὸ βιβλίο συμβάντων, τὶ θὰ κάνῃς τότε;

Τὸ θέμα δὲν εἶναι πῶς νὰ μποῦμε στὴ Σχολή, ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀστυνομικὴ ἱστορία, ἀπὸ ὅποια θέση κληθοῦμε νὰ διακονίσουμε τὴν 'Αστυνομικὴ 'Ιδέα. Οἱ συνθῆκες τῆς ἐποχῆς μας, σκληρὲς καὶ ἀδυσώπητες, ἀπαιτοῦν πολλὰ ἐφόδια, κυρίως πνευματικά, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων ποὺ θὰ μᾶς παρουσιασθοῦν.

"Αλλοτε μ' ἕνα χαρτὶ Γυμνασίου ἤσουν ὁ καλύτερος τοῦ χωριοῦ. Σήμερα οὔτε τὸ πανεπιστημιακὸ πτυχίο δὲν εἶναι ἀρκετό. Καὶ σ' ὅποια θέση θελήσῃς νὰ καταλάβῃς σὲ ρωτοῦν: «"Εχεις ἄλλες γνώσεις; ξέρεις λογιστικά, γραφομηχανή; ξένες γλῶσσες;»

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει σημαντικὰ ἀνέβει τὸ ἐπίπεδο τὸ πνευματικὸ τῆς κοινωνίας μας. Καὶ οἱ ἀπαιτήσεις της ὁλοένα αὐξάνονται.

'Ο ἀστυνομικὸς τοῦ 20οῦ αἰῶνος πρέπει νὰ εἶναι ἕνας κομψός, γλυκομίλητος διπλωμάτης, ποὺ οἱ γνώσεις του νὰ ἐπεκτείνωνται σὲ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερο καὶ βαθύτερο πνευματικὸ χῶρο.

Καὶ βάση ὅλων αὐτῶν πρέπει νὰ εἶναι ὁ λόγος, ὁ προφορικὸς καὶ ὁ γραπτός.

Τὸ λέει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. «'Εν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος».

'Ο Λόγος!!!

Εἶναι αὐτὸ ποὺ λέει ὁ λαός: «'Η γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει».

Μάθε, λοιπόν, φίλε μου, νὰ μιλᾶς. Μάθε νὰ γράφῃς. Μάθε νὰ ἐκφράζεσαι. Εἶναι χρέος σου καὶ αἴτημα τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ ἄσε τὶς ἐξυπνάδες καὶ τοὺς ἀκροβατισμούς. 'Η ἀντιγραφὴ δὲν σὲ ὠφελεῖ σὲ τίποτε. Σὲ βλάπτει. Καὶ βλάπτει καὶ τὴν 'Αστυνομία. Καὶ ἀδικεῖ ὅλους ἐκείνους τοὺς συναδέλφους σου ποὺ προσέρχονται «μετὰ φόβου Θεοῦ» καὶ κατάνυξη στὴν αἴθουσα καὶ ἀγωνίζονται νὰ φανοῦν συνεπεῖς στὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἐξετάσεων.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καὶ θὰ συμφωνῇς ἀσφαλῶς κι' ἐσὺ μαζί μου.

"Ας κλείσουμε τώρα αὐτὴν τὴν παρένθεση, ποὺ ὑποχρεώθηκα ν' ἀνοίξω, κι' ἂς συνεχίσουμε τὴν κουβέντα μας πάνω σὲ μερικοὺς καλοὺς προλόγους, ὥστε νὰ κλείσουμε στὸ σημερινὸ τεῦχος αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

***

Μία ἔκθεση: «Τὸ χρῆμα ὡς παράγων πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς μέσον διαφθορᾶς».

Κι' ἕνας καλός μου φίλος καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ, τὴν ἀρχίζει μ' αὐτὸν τὸν ὡραιότατο πρόλογο :

«... Ζηλεύσασα, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἡ Ρωμαία Ταρπηία τὰ χρυσᾶ τῶν Σαβίνων βραχιόλια, ἐμήνυσεν αὐτοῖς κρυφίως ὅτι, ἂν τῇ τὰ δώσωσιν, εὐχαρίστως θὰ εἰσαγάγῃ τούτους διὰ μυστικῆς εἰσόδου εἰς τὴν Ρώμην, ἣν οἱ Σαβῖνοι πρὸ πολλοῦ ἐπὶ ματαίῳ ἐπολιόρκουν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαβίνων Τάτιος ἀποδεχθεὶς τὴν συμφωνίαν τῆς Ταρπηίας, ἐπέτυχε τὴν κατάληψιν τῆς Ρώμης, ἐκτελῶν δὲ τὴν ὑπόσχεσίν του ἐκβάλλει ταῦτα εἰς τοὺς πόδας τῆς Ταρπηίας. Τοῦτ' αὐτὸ πράττουσι καὶ οἱ στρατιῶται του καὶ εἰς διάστημα ὅμως ὀλίγων λεπτῶν αἱ ἀσπῖδες καὶ τὰ βραχιόλια κατεκάλυψαν τὴν ἀφιλόπατριν καὶ ὁ σωρὸς τούτων ἐγένετο ὁ τάφος της...».

Πόσο παραστατικός, ὡραῖος καὶ κατατοπιστικὸς αὐτὸς ὁ πρόλογος!!!.

Ἀρχίζει μὲ μιὰ εἰκόνα... Μιὰ εἰκόνα μὲ χρώματα ζωηρὰ καὶ δίνει ἀμέσως μιὰ ἰδέα ὁλοκλήρου τοῦ θέματος. Χρειάζεται σχόλια αὐτὸς ὁ πρόλογος; Μᾶλλον μελέτης ἔχει ἀνάγκην.

Εἶναι, ἀναμφισβήτητα, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους προλόγους ποὺ ἔχω διαβάσει.

...Πᾶμε τώρα στὴν πάρα κάτω γειτονιά.

Θέμα δεύτερον «Χρόνου Φείδου».

Καὶ ὁ πρόλογος ἑνὸς ἄλλου συναδέλφου ἔχει ὡς ἑξῆς :

«...Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς του καὶ ἀρχίζῃ βαθμηδὸν νὰ κατανοῇ τὸν ἑαυτόν του, ποτὲ δὲν σκέπτεται σοβαρῶς ὡρισμένα βασικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα θὰ διαδραματίσουν πρωτεύοντα ρόλον διὰ τὴν μελλοντικὴν σταδιοδρομίαν του. Τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, γνώρισμα τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν ἡ ἀμεριμνησία, ἡ ζωηρὰ φαντασία καὶ τὰ μεγάλα ὄνειρα...

Ποῖος εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐφαντάσθη ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι τόσον σύντομος; «Ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτον αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσεται» λέγει πολὺ σοφὰ ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ εἰς τοὺς ψαλμούς...».

...Μέσα ἀπὸ τὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς τοῦ ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου ἀγαπητοῦ συναδέλφου, προβάλλει μὲ μιὰ χαριτωμένη μορφή. Πρόλογος ποιότητος κι' αὐτός....

Καὶ μιὰ τρίτη ἔκθεση: «Οὐδαμοῦ δεῖ ἀδικεῖν οὔτε ἀνταδικεῖν».

Τρίτος φίλος καὶ συνάδελφος τὴν ἀρχίζει ἔτσι:

«... Δι' αὐτῶν τῶν χρυσῶν ῥήσεων, ἐπεσφράγισε τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς διδασκαλίας του, ὁ μέγας τῶν αἰώνων φιλόσοφος Σωκράτης.

Εἰς τὰς ῥήσεις αὐτάς, ἐμπεριέχεται ὁλόκληρον τὸ ὑψηλὸν νόημα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀθανάτου ἑλληνικῆς διανοήσεως.

«Οὐδαμοῦ δεῖ ἀδικεῖν οὔτε ἀνταδικεῖν».

Ὄχι μόνον δὲν πρέπει ν' ἀδικῇς, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀδικῆσαι, δὲν πρέπει ν' ἀνταποδίδῃς τὸ κακόν».

Δυὸ - τρεῖς φράσεις καλοβαλμένες, καλόηχες, ζωηρές, γεμᾶτες ἔννοια καὶ περιεχόμενο. Καὶ ὁ ἀναγνώστης προκαταλαμβάνεται εὐχάριστα.

Ὅπως ἐπίσης προκαταλαμβάνεται εὐχάριστα στὸν πάρα κάτω πρόλογο, μὲ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει τὴν ἔκθεση: «Ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἡμιμάθεια» ἕνας ἄλλος συνάδελφος, ὁ ὁποῖος γράφει:

«... Ἡ ἄγνοια συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἀντικρύζει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἀκριβῶς αὐτῆς γεννᾶται καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον ἀναποσπάστως συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον. Καὶ εἶναι μέγα μυστήριον,

διὰ τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν γνῶσιν φέρει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρός του. Ὁ κόσμος ὅστις τὸν περιβάλλει εἶναι κάτι τὸ ἄγνωστον, τὸ μυστηριῶδες. Ὁ ἥλιος, τὰ ἄστρα, ἡ σελήνη, ἡ γῆ ὁλόκληρη εἶναι δι' αὐτὸν ἀνεξερεύνητα ὄντα. Ἡ φύσις ἐμπρός του συνυφαίνεται μὲ δυσεξήγητα φαινόμενα καὶ τὸ κάθε τί τὸ βλέπει νὰ κινῆται, νὰ ζῇ, νὰ αἰσθάνεται, νὰ διαιωνίζεται, ν' ἀποθνήσκῃ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί, τὸ πῶς, τὸν τρόπον, τὸ πότε. Ὅλα εἶναι μυστήρια καὶ δι' ὅλα ἔχει ἄγνοιαν...»

Τελειώνουμε, τώρα, τὴν παράθεση τῶν προλόγων μ' ἕναν ἀκόμα, παρμένο ἀπὸ μιὰ ἔκθεση τοῦ ὑποφαινομένου, κατὰ τὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων τῆς ΙΒ' Ἐκπαιδευτικῆς περιόδου.

Θέμα: «Ἡ συγκοινωνία ὡς παράγων πολιτισμοῦ».

«... Αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι, ἐν τῇ προσπαθείᾳ των ὅπως καταστήσουν τὴν ζωὴν ἄνετον καὶ ἀχθοῦν εἰς τὸ σημερινὸν σημεῖον τελειότητος τοῦ πολιτισμοῦ των, ἐπέρασαν διὰ «πυρὸς» καὶ «σιδήρου» ἀπείρους φάσεις δημιουργίας καὶ ἀγώνων, ἀντιμετωπίζουσαι παμμεγίστους δυσκολίας καὶ ἀντιξοότητας, αἵτινες ἔγραψαν μίαν καταπληκτικὴν ἱστορίαν ἱδρῶτος καὶ αἵματος.

Ἡ ἱστορία ὅμως αὕτη, τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, συμπίπτει, κατὰ τρόπον ἀπόλυτον—δύναταί τις νὰ ὑποστηρίξῃ—μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναπτύξεως τῆς συγκοινωνίας, ἥτις ἀπετέλεσε τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος τοῦ πολιτισμοῦ.

Οὕτω ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τῆς γῆς συμβαδίζει, στενῶς συνυφασμένη, μὲ τὴν ἐμφάνισιν, ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς συγκοινωνίας. Καὶ ὄχι μόνον συμβαδίζει ἁπλῶς, ἀλλὰ στηρίζεται ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπιλύει διὰ ταύτης τὰς ἀνάγκας του...»

***

...Ἐδῶ τελειώνει τὸ κεφάλαιο τοῦ προλόγου κάθε ἐκθέσεως.

Παρέθεσα ἐν κατακλεῖδι προλόγους ὄχι ἐκπαιδευτικῶν ἢ λογοτεχνῶν, ἀλλὰ ἀστυνομικῶν, γιατὶ ἐπιθυμεῖ ἡ στήλη αὐτὴ νὰ εἶναι ὁλότελα ἀστυνομική, σὲ κάθε γραμμή της.

Περισσότερα ὑποδείγματα προλόγων θὰ δοθοῦν στὸ τέλος, ὅταν ὁλοκληρωθῇ καὶ τὸ κεφάλαιο τοῦ κυρίως θέματος καὶ τοῦ ἐπιλόγου, καὶ παρατεθοῦν 25 ἐκθέσεις πάνω σὲ διάφορα θέματα.

Ἔτσι, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ ἄλλο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ «κυρίως θέμα», συμβουλευόμενοι πρὸς τοῦτο καὶ τὰ γράμματα ποὺ θὰ πάρουμε.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ διαβάσατε.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Στὸν Οὐίνστων Τσῶρτσιλ πρόσφερε κάποιος Ἄγγλος συγγραφεὺς μιὰ συλλογὴ ἀνεκδότων τοῦ ἰδίου γηραιοῦ πολιτικοῦ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ δωρητὴς συγγραφεὺς ἐλάμβανε μιὰ εὐχαριστήριο ἐπιστολὴ τοῦ Τσῶρτσιλ στὴν ὁποία διελαμβάνοντο τὰ ἑξῆς : «Μοῦ ἄρεσαν πολὺ τὰ ἀνέκδοτα καὶ ἰδιαιτέρως ἐκεῖνα ποὺ δὲν εἶχα ἀκούσει ἢ σκεφθῇ μέχρι σήμερα!...».

Ἡ Τροχαία Ἀθηνῶν

(1914 - 1918)

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυν. Διευθυντοῦ κ. ΔΗΜ. ΚΟΡΕΣΣΗ

Ἀρχομένου τοῦ ἔτους 1914 ὑπηρέτουν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐνωμοτάρχου εἰς τὸ Τμῆμα Καταδιώξεως Ἀθηνῶν (τὴν σημερινὴν Ὑποδιεύθυνσιν Ἀσφαλείας), ἀρχικῶς ὑπὸ τὸν περίφημον-ὑπομοίραρχον τότε-Ἰωάννην Μαρούδαν καὶ ἀργότερον τὸν ἐπίσης ἀξιόλογον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μοίραρχον Εὐάγγελον Δημητρίου. Εἰς ἐμὲ εἶχεν ἀνατεθῆ εἰδικῶς ἡ φρούρησις κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς (8 μ.μ. - 8 π.μ.) τοῦ τριγώνου Σταδίου-Αἰόλου-Ἑρμοῦ, δηλαδὴ τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα τότε δὲν διέθετον ἐπαρκῆ δύναμιν διὰ τὴν κανονικὴν φρούρησιν τῆς πόλεως καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνην τὸ Τμῆμα Καταδιώξεως. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ διεξήγετο ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησίν μου, διὰ δυνάμεως δύο ὑπενωμοταρχῶν καὶ 8 χωροφυλάκων, ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ πεπειραμένων ἀστυνομικῶν. Οἱ ὁπλῖται αὐτοί, ὅπως καὶ ἐγώ, καθ' ὁλόκληρον περίπου τὸ ἔτος αὐτὸ οὔτε μίαν νύκτα δὲν ἐκοιμήθημεν.

Ἀλλὰ παρεσύρθην ἀπὸ τὴν πρώτην μου αὐτὴν ὑπηρεσιακὴν ἀπόδοσιν, πραγματικὴν τῇ ἀληθείᾳ ἐπιτυχίαν, διότι οὐδεμία διάρρηξις εἰς τὸ φρουρούμενον αὐτὸ τμῆμα τῆς πόλεως συνέβη, ἐνῷ ἀντιθέτως εἴχομεν εἰς τὸ ἐνεργητικόν μας τὴν σύλληψιν τεσσάρων σεσημασμένων διαρρηκτῶν, ἐξ ὧν δύο ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀποπειρωμένων νὰ διαρρήξουν λουκέττα, καὶ ἐλησμόνησα ὅτι ἡ ἐπικεφαλὶς τοῦ σημειώματός μου ἀφορᾷ ἄλλο θέμα, τὴν Τροχαίαν Ἀθηνῶν. Ἂς ὁμιλήσω λοιπὸν δι' αὐτό.

Ὁ ἔλεγχος τῆς τροχαίας κινήσεως τῆς πόλεως ὑπήγετο τότε καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὸ Τμῆμα Καταδιώξεως καὶ διεξήγετο ὑπό... δύο (ἀριθμὸς 2) χωροφυλάκων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐνωμοτάρχου καὶ ἤδη συνταξιούχου ταγματάρχου κ. Περικλέους Καλαπόδη, ὁ ὁποῖος ὅμως, ἂν καὶ ἀνῆκε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Τμῆμα Καταδιώξεως, εἶχεν εὕρει καὶ ἕνα μικρὸν κιόσκι-κάτι σὰν ἐξοχικὸν περίπτερον-εὑρισκόμενον εἰς τὸ βάθος τοῦ κηπαρίου τῆς πλατείας Συντάγματος, ὅπου ἐφύλασσε τὰ χαρτιά του καὶ τὰ βιβλία του. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ φυλάκιον, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Καλαπόδης ὠνόμαζεν «Ἀστυνομικὸν Σταθμόν», ἦτο ἡ ἕδρα τῆς διοικήσεως τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία μοὶ ἀνετέθη διὰ περίοδον 15 ἡμερῶν ὑφ' ἃς συνθήκας κατωτέρω ἐξιστορῶ.

Ἕνα πρωινὸ (θὰ ἦταν τέλος Αὐγούστου, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς) μόλις ἐτελείωσε ἡ «ἀναφορὰ» τῶν βαθμοφόρων πρὸς τὸν διοικητήν μας μοίραρχον Δημητρίου, οὗτος στραφεὶς πρός με, διέταξεν:

— Ὁ ἐνωμοτάρχης κ. Κορέσσης θ' ἀναλάβῃ ἀπὸ σήμερον καὶ τὴν Τροχαίαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν ἀδείᾳ ἀπουσίας τοῦ κ. Καλαπόδη.

Ἡ «ἀναφορὰ» ἐτελείωσεν καὶ ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος κ. Καλαπόδης μὲ πλησιάζει καὶ μειδιῶν «ἐπιχαρήτως» μὲ πληροφορεῖ.

— Θ' ἀπουσιάσω 15 ἡμέρες. Φεύγω σὲ μιὰ ὥρα. Θὰ πάω στὸ χωριὸ νὰ κανονίσω μὲ τοὺς συγγενεῖς μου κάτι κληρονομικά. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῇς οὔτε ν' ἀπασχοληθῇς μὲ τίποτε, γιατὶ οἱ χωροφύλακές μου εἶναι παλαιοὶ καὶ «ψημένοι» στὴ δουλειά.

Καὶ πρὶν προφθάσω νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις προσέθεσε:

— Νά, ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ Εὐάγγελος Σκλαβοῦνος, ὁ ἐπιλεγόμενος «Μολύβης» καὶ ἐκεῖνος εἶναι ὁ Δημήτριος Μπότσης. Ὁ Σκλαβοῦνος ἔχει δικαιοδοσίαν τὴν πλατείαν Ὁμονοίας καὶ τὴν ὁδὸν Σταδίου. «Μολύβην» τὸν ἔβγαλαν οἱ ἀμαξάδες τῆς Ὁμονοίας, γιατὶ διαρκῶς κρατᾷ ἕνα μολύβι καὶ τοὺς γράφει στὸ σημειωματάριό του μὲ τὴν παραμικρὰν παράβασιν ποὺ θὰ κάνουν. Ὁ Μπότσης ἔχει τὴν πλατείαν Συντάγματος καὶ

τὰς ὁδοὺς Ἑρμοῦ καὶ Μητροπόλεως. Εἰς τὴν πλατείαν Μητροπόλεως, κατὰ τὰς δοξολογίας καὶ παρατάξεις, ὅπως καὶ τὴν πλατείαν Μοναστηρακίου, ὅταν τυχὸν ἀνεβαίνουν μὲ τὸν σιδηρόδρομο ἐπίσημοι, παρίσταμαι κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς βοηθούς μου. Λοιπὸν ἐλπίζω κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου νὰ μὴ σᾶς τύχῃ καμμιὰ ἀναποδιά, γιατὶ θὰ τό 'χω στὴν ψυχή, ἀφοῦ ἐγὼ σὲ ὑπέδειξα γιὰ ἀντικαταστάτη μου...

Ἔτσι τελείωσε ἡ «τελετὴ» τῆς παραδόσεως καὶ παραλαβῆς παρ' ἐμοῦ τῆς... διοικήσεως τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν. Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησα τὸν συνάδελφόν μου καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μὴ τυχὸν ζητήσῃ παράτασιν τῆς ἀδείας του, ἐγύρισα πρὸς τοὺς «συνεργάτας» μου.

—Θὰ σᾶς παρακαλέσω, τοὺς εἶπα, νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ὑπηρεσίαν σας σὰν νὰ μὴν ἔφευγε ὁ κ. Καλαπόδης. Ἐγώ, ὅπως θἄχετε μάθει, ἔχω πολλὲς ἄλλες σκουτοῦρες, ὥστε ἡ Τροχαία νὰ μοῦ περισσεύῃ...

Μὲ ἐχαιρέτησαν κανονικὰ καὶ ὑποκλινόμενοι ἐλαφρῶς ἀπεχώρησαν.

Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἔγινα διὰ 15 ἡμέρας διοικητὴς τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν τοῦ 1914, δηλαδὴ ὅταν ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης ἦταν 250-300 χιλιάδες ἄτομα καὶ τὰ ἀγοραῖα τροχοφόρα, ἱππήλατα βέβαια, ὄχι περισσότερα τῶν 130, κατὰ τὸ πλεῖστον μόνιππα. Ὡς εὐνόητον, αὐτοὺς τοὺς 130—ἢ ἔστω 150— ἀμαξάδες, ὅπως καὶ τοὺς ὀλίγους σωφὲρ μερικῶν πλουσίων καὶ ἐλαχίστων ξένων πρεσβειῶν, ποὺ διέθετον αὐτοκίνητα, τοὺς ἐγνώριζαν ἐξ ἀποστάσεως «ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ» οἱ χωροφύλακες τοῦ κ. Καλαπόδη (ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος βεβαίως) καὶ οὕτω καὶ διὰ τὴν παραμικρὰν παράβασιν τῆς τροχαίας κινήσεως ἢ ἄλλην συναφῆ ἀστυνομικὴν ὑπόθεσιν (ὡς τὴν ἀπώλειαν ἀντικειμένων λησμονηθέντων εἴς τι ὄχημα κλπ.), ἤρκουν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ νὰ δοθῇ ἡ πρέπουσα λύσις.

Ὅταν δέ, ὡς ἀνωτέρω, λέγω τοὺς ἐγνώριζαν «ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ» ἐννοῶ ὄχι μόνον τ' ὄνομά των ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀχήματος ἐγνώριζον, ἀλλὰ ὅπως μοῦ εἶχε δοθῇ τότε ἡ εὐκαιρία δι' ὑπηρεσιακοὺς λόγους νὰ ἐξακριβώσω, ἐγνώριζον κάθε στοιχεῖον σχετικὸν μὲ αὐτούς, ἀπὸ τὴν κατοικίαν των μέχρι λεπτομερειῶν σχετικῶν μὲ τὴν οἰκογενειακήν των κατάστασιν (ἔγγαμος-ἄγαμος κλπ.), ὡς καὶ τὰ τυχὸν ἐλαττώματά των, ὡς οἰνοποσίαν, χαρτοπαιξίαν ἢ ἄλλο τι.

Ἡ ὑπηρεσία πάντως διεξήχθη ἀπολύτως κανονικά, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ἀντιληφθῶ ἐγὼ ὁ διοικητὴς τὴν ἀλλαγὴν ποὺ εἶχε συμβῇ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν (!) καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ κ. Καλαπόδης, τὸν συνήντησα πάλιν εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ διοικητοῦ τῆς Καταδιώξεως, ὅπου ἐγὼ περιωρίσθηκα μετριοφρόνως νὰ ψελλίσω:

—Ἡ Τροχαία «οὐδέν». Θὰ παραδώσω σήμερον εἰς τὸν ἐπανελθόντα ἐξ ἀδείας συνάδελφόν μου.

Ὁ κ. διοικητὴς συγκατένευσεν, ἀφοῦ ἐψέλλισεν καὶ αὐτὸς ἕνα «μάλιστα» καὶ ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ ὑπηρεσία μου ὡς διοικητοῦ τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία οὕτω συνεχίσθη διεξαγομένη μέχρι τοῦ ἔτους 1918 ὅταν, ὅπως ἔγραψεν ἤδη ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ἀξιότιμος δημοσιογράφος κ. Λεωτσάκος εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» (τεῦχος 213 σελ. 302-303), ἡ ὑπὸ τὸν Σὲρ Φρέντερικ Χάλλιντέϊ βρεταννικὴ ἀποστολὴ ἀνέλαβε καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς τροχαίας, ἐγὼ δὲ ἔκαμα τὸν πρέποντα θόρυβον, ὅταν ὁ τότε φρούραρχος Ἀθηνῶν Γεννήσαρλης, ἐρράπισε τὸν πρῶτον τροχονόμον χωροφύλακα, ποὺ εἶχεν τοποθετήσει ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰ Χαυτεῖα, διότι δὲν τὸν ἐχαιρέτησε διερχόμενον. Ἡ πρᾶξις μου ἐκείνη ἦτο, ὡς εὐνόητον, βαρυσήμαντος, διότι καὶ ἐγώ, ὡς ὑπηρετῶν εἰς τὴν Χωροφυλακήν, διετέλουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ φρουράρχου Ἀθηνῶν. Καὶ ὅμως ἐτόλμησα νὰ κάμω τὸν θόρυβον καὶ νὰ καταγγείλω τὴν πρᾶξιν, καὶ ἔτσι ἐδημιουργήθη ἡ «Ἀστυνομία Πόλεων», ὅπως, πολὺ σωστά, καὶ ὁ κ. Λεωτσάκος γράφει εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευόμενον ἄρθρον του.

ΔΗΜ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

Ἔγκλημα ἢ αὐτοκτονία;

Ὑπὸ Δοκ. Ἀστυφύλακος κ. **Γ. ΠΑΠΑΚΑΝΕΛΛΟΥ**

Μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα, ἀπεφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ φίλο μου ὑπαστυνόμο τῆς Ἀσφαλείας κ. Εὐτυχίδη, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ τμῆμα.....

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ψιλοβρέχη ὅταν πῆρα τὸ λεωφορεῖο καὶ κατέβηκα στὴ στάσι ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ τμῆμα. Βρῆκα τὸ φίλο μου τὸν ὑπαστυνόμο καὶ καθίσαμε στὸ γραφεῖο του, καπνίζοντας καὶ πίνοντας τὸν καφέ μας. Συζητώντας, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ σιγοβρέχη, πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ κτύπησε τὸ τηλέφωνο τοῦ ἀστυφύλακος ὑπηρεσίας, ὁ ὁποῖος ἦρθε ἀμέσως καὶ ἀνέφερε στὸν ὑπαστυνόμο ὅτι κάποιος τηλεφωνεῖ γιὰ μιὰ αὐτοκτονία, ποὺ ἔγινε στὴν ὁδὸ Φοίβου 5, μέσα στὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννου Κιτρίδου. Ὁ ὑπαστυνόμος διέταξε νὰ γίνη ἐπαλήθευσι τοῦ τηλεφωνήματος καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γνησίου τηλεφωνήματος, μοῦ λέγει :

—Πᾶμε νὰ δοῦμε τὶ συμβαίνει ;

Μαζί του πῆρε καὶ τὸν ἀστυφύλακα τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει τὴ στιγμὴ ἐκείνη κι' ἔτσι περπατώντας φθάσαμε μετὰ πέντε λεπτὰ στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Φοίβου 5. Ὁ ὑπαστυνόμος κτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας καὶ σὲ λίγο ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἕνας κύριος ὑψηλός, περίπου 30 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος συγκινημένος καὶ χωρὶς νὰ πῆ λέξι μᾶς ὁδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς γραφεῖο ἀπὸ τὸ Γιάννη Κιτρίδη καὶ μᾶς ἔδειξε τὸ πτῶμα του.

Ὁ Γιάννης Κιτρίδης ἦταν κτυπημένος στὸ δεξιὸ κρόταφο μὲ σφαῖρα ἀπὸ περίστροφο γκόλτς, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἀκόμη σφιχτὰ στὸ χέρι του. Μιὰ πρόχειρη αὐτοψία ἔδειξε ὅτι κανένα ἔπιπλο δὲν εἶχε μετακινηθῆ. Ὁ ὑπαστυνόμος τότε ρώτησε τὸν κύριο ποὺ μᾶς ὑπεδέχθη, ποῖος ἦταν.

—Εἶμαι ὁ ἀνεψιός του Γεώργιος Νέβος, ἀπήντησε.

—Ἔχετε πολλὴ ὥρα ἐδῶ; ρώτησε ξανὰ ὁ ὑπαστυνόμος.

—Ὄχι, μόλις τώρα ἦλθα. Βρῆκα τὸ θεῖο μου σκοτωμένο κι' ἀμέσως σᾶς τηλεφώνησα.

—Ὅταν ἤρθατε ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη;

—Μάλιστα, ἀλλά, ὅπως πάντοτε, μὲ τὸ θάρρος ποὺ εἶχα ἄνοιξα καὶ μπῆκα μέσα.

—Πῶς ἤρθατε ἐδῶ;

—Μὲ τὴν κούρσα μου, ποὺ βρίσκεται ἔξω στὸ δρόμο.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐκάλεσε τότε τὸν ἀστυφύλακα,ποὺ εἶχε μαζί του,καὶ τοῦ ἔδωσε ὡρισμένη ἐντολή, νὰ πάη δηλαδὴ ἔξω νὰ ἐξετάση τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἐξακριβώση κάτι ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχη σχέσι μὲ τὸ θῦμα καὶ τὸν ἀνεψιό του.

Στὸ μεταξὺ ἔσκυψε, πῆρε τὸ περίστροφο καὶ τὸ δίπλωσε προσεκτικὰ σ'ἕνα χαρτί. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας γύρισε ὁ ἀστυφύλαξ καὶ ἀνέφερε χαμηλόφωνα στὸν ὑπαστυνόμο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεώς του.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἀπευθυνόμενος τότε πρὸς τὸν ἀνεψιὸ τοῦ θύματος τοῦ λέγει:

—Κύριε δὲν πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας, ἀλλὰ περὶ δολοφονίας τοῦ θείου σας. Καὶ ὁ δολοφόνος εἶσθε σεῖς. Σᾶς συλλαμβάνω.

1) Τί διεπίστωσεν ὁ ὑπαστυνόμος ὥστε νὰ ἀχθῇ εἰς τὴν σκέψιν ὅτι μᾶλλον πρόκειται περὶ ἐγκλήματος;

2) Τί ἆραγε ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν ὁ ἀστυφύλαξ εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὡς διαπίστωσιν καὶ τὸ ὁποῖον ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου γενομένην διαπίστωσιν παρέσχεν εἰς τοῦτον τὴν ἀπόδειξιν ὅτι πρόκειται περὶ δολοφονίας διαπραχθείσης ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ θύματος;

Γ. ΠΑΠΑΚΑΝΕΛΛΟΣ

Σημείωσις:

1. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρω προβλήματος παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς ἀπαντήσεις των μέχρι τῆς 5/12/1962.

2. Τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 226 τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας ἀστυνομικὸν πρόβλημα «Ποῖος ἔκλεψε τὸ περιδέραιον;» μετεφράσθη ἐκ γερμανικοῦ περιοδικοῦ καὶ διεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ ἐν συντάξει ἀστυνόμου Α' κ. Ἀλεξάνδρου Κροκίδη.

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

« Ποῖος ἔκλεψε τὸ περιδέραιον; »

Δράστης τῆς κλοπῆς ἦτο ὁ «Δανδής».

Ἐκεῖνο ποὺ βοήθησε τὸν ντέτεκτιβ στὴν ἀνακάλυψι τοῦ δράστου ἦταν τὸ ἑξῆς:

Πρὶν διακοπῇ τὸ ρεῦμα ὁ «Δανδής» ἔπινε γρήγορα καὶ μὲ μεγάλες γουλιὲς τὸν καφέ του. Πῶς τότε, ὅταν ἄναψαν τὰ φῶτα, τὸ φλυτζάνι βρέθηκε γεμᾶτο καὶ ὁ «Δανδὴς» φρόντιζε νὰ μὴ χυθῇ ὁ καφὲς στὰ ροῦχα του; Ἀσφαλῶς μὲ τὸ σβύσιμο τῶν φώτων ὁ «Δανδὴς» ἔρριψε τὸ περιδέραιο μέσα στὸ φλυτζάνι.

Συνένοχός του ἦταν καὶ τὸ γκαρσόνι πού, στὸ κατάλληλο χρόνο, ἀφήρεσε τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ ἀργότερα πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ καφέ.

Ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔλυσαν ἐπιτυχῶς τὸ ἀστυνομικὸν πρόβλημα οἱ Ἀστυφύλακες: κ.κ. Σταμόπουλος Ἄγγελος, Περιβολιώτης Γεώργιος καὶ Κυριακόπουλος Παντελῆς, οἱ Δόκιμοι Ἀστυφύλακες κ.κ. Βαλδίρκας Ἰωάννης καὶ Ἀλαμπάσης Ἀριστείδης, ἡ Δεσποινὶς Δαναδῆ Εἰρήνη καὶ ὁ κ. Πλευράκης Ἐμμανουήλ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἱππονίκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λασσάνη 21 (Α. Φραντζῆ 37), κοντὰ στὴν ἐκκλησία «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», τοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Ἱππόνικος, γυιὸς τοῦ Καλλίου καὶ τῆς Ἐλπινίκης (ἀδελφῆς τοῦ Κίμωνος), πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὡς στρατηγός, μαζὺ μὲ τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τὸν Νικία, ἐνίκησε τὸ 427 π. Χ. τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Ταναγραίους. Ἐθεωρεῖτο ὁ πλουσιώτερος τῶν συγχρόνων του ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ φιλάργυρος, γι' αὐτὸ καὶ ἐσατιρίσθη ἀπὸ τοὺς κωμικοὺς ποιητάς.

Ἱππώνακτος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ 53, στὴ στροφὴ τῶν λεωφορείων γιὰ τὸν Ἅγιο Γεώργιο.

Ὁ Ἱππῶναξ, Ἐφέσιος σατιρικὸς ποιητής, ἤκμασε τὸν Ε' αἰῶνα π. Χ. Ἀπὸ τὰ ποιήματά του ἐσώθησαν ἀποσπάσματα στὰ ὁποῖα διακωμῳδεῖ καὶ διασύρει τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν πολυτέλεια τῶν ἰωνικῶν πόλεων καὶ ἐπιτίθεται μὲ σφοδρότητα κατὰ τῆς τυραννίας. Θεωρεῖται ἐφευρέτης τοῦ τροχαϊκοῦ τετραμέτρου καὶ τῆς παρῳδίας.

Ἴριδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μελισσοῦ 6, κοντὰ στὸν Προφήτη Ἠλία τοῦ Παγκρατίου.

Ἡ Ἶρις, κόρη τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἦταν ἀκόλουθος καὶ ἀγγελιοφόρος τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Φέρουσα στοὺς ὤμους πτέρυγας κατήρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πότε σὰν βροχὴ καὶ πότε σὰν χαλάζι. Στὸν Παρθενῶνα ἀπεικονίζεται στὸ δυτικὸ ἀέτωμα.

(Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Ἰσαίου.

Βρίσκεται κοντὰ στὸν Προφήτη Ἠλία τοῦ Παγκρατίου καὶ εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Νεοπτολέμου 13.

Ὁ Ἰσαῖος, ἕνας τῶν δέκα Ἀττικῶν ρητόρων τοῦ Δ΄ π. Χ. αἰῶνος, γεννήθηκε στὴν Χαλκίδα καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ Διαγόρου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ δάσκαλος τοῦ Δημοσθένους. Ἀπὸ τοὺς 50 θεωρουμένους ὡς γνησίους λόγους τοῦ Ἰσαίου, ἐσώθησαν 11 πλήρεις.

Ἰσαυρίδη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ρουμπέση 71, κοντὰ στὴν ἐκκλησία «Ἅγιος Γεώργιος», τοῦ Κατσιποδίου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν Κύπριο τὴν καταγωγή, Ἰσαυρίδη Ζήνωνα, ἀγωνιστὴ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ ὁποῖος ἐσκοτώθη στὴν μάχη τοῦ Ἀναλάτου (1827).

Ἰσαύρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 117, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ στάσι Καλλιδρομίου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη δυναστεία τοῦ Βυζαντίου, ἡ ὁποία ἐβασίλευσε κατὰ τὴν περίοδο 717 - 797, τότε ποὺ ἀνῆλθον στὸ θρόνο ὁ Λέων Γ΄ καὶ οἱ διάδοχοί του Κωνσταντῖνος Ε΄, Λέων Δ΄ καὶ Κωνσταντῖνος ΣΤ΄.

Λέγεται πὼς ὁ Λέων Γ΄ εἶχε ἐπωνομασθῆ Ἴσαυρος ὄχι γιατὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἰσαυρία (ὀρεινὴ χώρα τῆς Μ. Ἀσίας), ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς τραχύτητος του.

Ἰσιδώρου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ραιδεστοῦ 20 (γέφυρα ΣΕΚ Πλ. Ἀττικῆς) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Χειμάρρας (Ἅγιος Μελέτιος Σεπολίων).

Ὁ Ἰσίδωρος, ἀρχιτέκτων καὶ μηχανικὸς ἀπὸ τὴν Μίλητο, μαζὶ μὲ τὸν ἐκ Τράλλεων Ἀνθέμιο ἐξεπόνησαν τὰ σχέδια γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἔζησε τὸν Ε΄ μ. Χ. αἰῶνα.

Ἰσμήνης.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κολωνοῦ καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Φιλιππουπόλεως. (Ἅγιος Μελέτιος Σεπολίων).

Πρόκειται γιὰ τὸ κυριώτερο πρόσωπο τῆς τραγῳδίας τοῦ Σοφοκλέους «Ἀντιγόνη» τὴν Ἰσμήνη, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀντιγόνης. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ στὴ Δάφνη, κοντὰ στὴν Γυμναστικὴ Ἀκαδημία καθὼς καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἰσοκράτους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰακωβάτων 26, κοντὰ στὸν Ἅγιο Λουκᾶ Πατησίων.

Ὁ Ἰσοκράτης, ἕνας τῶν δεκα Ἀττικῶν ρητόρων (436 - 338 π. Χ.), γυιὸς τοῦ Θεοδώρου καὶ τῆς Ἡδυτοῦς, εἶναι ὁ ἱδρυτὴς ἰδίας σχολῆς καὶ ὁ δάσκαλος ἐπιφανῶν ρητόρων, ὅπως τῶν Ἰσαίου, Λυκούργου, Αἰσχίνου, Ὑπερείδου, τῶν ἱστορικῶν Ἐφόρου, Θεοπόμπου κ. ἄ.

Ὑποστηρίζοντας μιὰ πανελλήνιο πολιτική, ποὺ θὰ ἐπετύγχανε τὴν ἕνωσι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν βαρβάρων, συνέγραψε σχετικὲς παραινετικὲς ἐπιστολές, τὶς ὁποῖες ἔστειλε στὸν Διονύσιο τῶν Συρακουσῶν, τὸν Ἀρχίδαμο τῆς Σπάρτης καὶ τὸν Φίλιππο τῆς Μακεδονίας. Ἀπὸ τὸ ἔργο του ἐσώθησαν 21 λόγοι, 10 ἐπιστολὲς καθὼς καὶ ἀποσπάσματα τῆς «ρητορικῆς τέχνης».

Σημαντικώτερος λόγος τοῦ Ἰσοκράτη εἶναι ὁ «Πανηγυρικός». Λέγεται ὅτι σὲ ἡλικίαν 98 χρόνων ηὐτοκτόνησε λίγο μετὰ τὴν μάχη τῆς Χαιρωνείας (338 π.Χ.), μὴ θέλοντας νὰ ἐπιζήσῃ τῆς καταλύσεως τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι, τιμώντας τὸν Ἰσοκράτη, τὸν ἔθαψαν πάνω σ' ἕνα λόφο, κοντὰ στοῦ Κυνοσάργους, ὅπου εἶχον ταφεῖ καὶ οἱ γονεῖς του. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει κοντὰ στὸ Δημαρχεῖο Ζωγράφου).

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Πέταξα σὰν τρελλὸς τὴν κατάθεση τῆς Ντόρας κι' ἀναζήτησα στὸ χαρτοφύλακα τὴ νέα κατάθεση τῆς Νάνσυ. Τὴ βρῆκα κι' ἄρχισα νὰ τὴ διαβάζω μὲ πυρετό :

«.....'Αγαποῦσα μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ τὸ Θέμο Βότσικα καὶ ὑπέφερα νὰ τὸν βλέπω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἑλενας 'Απέργη. Ἡ τελευταία μου προσπάθεια νὰ τὸν ξανακερδίσω ἔφερε κάποιο ἀποτέλεσμα, μὰ τόσο σύντομο. Ὅσο κι' ἂν τοῦ ἐπλήρωνα ὅλα τὰ χρέη ποὺ εἶχε στὸ Λάββδα, ὅσο κι' ἂν γινόμουνα πάντοτε ἕνα ἀστεῖο παιγνίδι στὰ χέρια του, δὲν μπόρεσα νὰ τὸν κρατήσω. Τὴν τελευταία του μέρα πῆγα στὸ ἀτελιέ του. Μοῦ ζήτησε τότε νὰ ποζάρω γιὰ κάποια κινηματογραφικὴ διαφήμηση καλλυντικῶν, μὰ δὲν δέχθηκα γιατὶ ἔπρεπε σὲ μιὰ ὥρα νὰ βρίσκωμαι στὸ «Πίγκαλς». Εἶχε κάμει κατάχρηση κοκαΐνης ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα καὶ μιλοῦσε σὰν μανιακός. Μοῦ ἐπανέλαβε φωναχτὰ ὅτι αὐτὸς μὲ ἀνέδειξε, ὅτι χρωστοῦσα σ' αὐτὸν ὅλα ὅσα εἶχα ἐπιτύχει ὡς μοντέλο καὶ χορεύτρια καὶ κατόπιν ἀξίωσε νὰ τοῦ δοθῶ ἔστω καὶ γιὰ τελευταία φορά. Ὑπέκυψα στὴν ἐπιμονή του καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἔμεινα γυμνή, γιὰ νὰ κάμη τὸ διαφημιστικὸ πορτραῖτο ποὺ τοῦ χρειαζόταν. Ἦταν ἡ ἑκατοστὴ φορὰ ἴσως ποὺ ποζάριζα γυμνή, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στεκόμουνα στὴ θέση μου χωρὶς τὴ θέλησή μου. Εἶχε προχωρήσει ὁ πίνακας ἀρκετά, ὅταν ξαφνικὰ εἶδα τὸ πράσινο παραπέτασμα ποὺ χώριζε τὸ ἀτελιὲ νὰ σαλεύη. Ρίγισα σύγκορμη καὶ πρὶν προφτάσω νὰ ρίξω κάτι ἐπάνω μου, οἱ κουρτίνες ἄνοιξαν καὶ πρόβαλε ὁ 'Αγάθος. Ὁ Θέμος ἐξακολουθοῦσε νὰ ζωγραφίζη χωρὶς νὰ καταλάβη τὴν παρουσία τοῦ 'Αγάθου. Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα εἶδα τότε τὸν 'Αγάθο νὰ σηκώνη τὸ δεξί του χέρι καὶ νὰ βυθίζη ἕνα μαχαίρι ἀνάμεσα στὶς πλάτες τοῦ Θέμου. 'Εκεῖνος κατέπεσε μπροστὰ μ' ἕνα βαθὺ βογγητό, ἐνῶ ἐγὼ ἔπεφτα στὸ πάτωμα ἀπὸ τὴ λιποθυμία, χωρὶς νὰ μπορέσω ν' ἀρθρώσω λέξη ἀπὸ τὸ φόβο μου. Σὲ λίγο συνερχόμουνα ἀπὸ τὴ λιποθυμία μὲ δυνατὰ χτυπήματα τοῦ 'Αγάθου στὸ πρόσωπο. 'Απὸ τὸ στόμα τοῦ δολοφόνου ἔμαθα τότε ὅτι ὁ Θέμος εἶχε βάλει κάποιο στοίχημα μαζί του γιὰ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἐξασκοῦσε ἐπάνω μου κι' ὅτι τὸν κάλεσε νὰ παρακολουθήση ὅσα δὲν πίστευε γιὰ τὶς σχέσεις μας. Ἔμαθα ἀκόμα ὅτι τὸ κίνητρο τῆς δολοφονίας ἦταν ὁ ἔρωτας ποὺ αἰσθανόταν γιὰ μένα ὁ Δημήτρης 'Αγάθος καὶ τίποτα ἄλλο. Εἶχε ἔρθει στὸ ἀτελιὲ ὕστερα ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Βότσικα καὶ μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν σκοτώση, ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅσα τοῦ ἔλεγε πὼς θ' ἀντικρύση μέσα ἀπὸ τὰ βελούδινα παραπετάσματα. Μοῦ εἶπε ὕστερα γιὰ τὶς στενὲς σχέσεις τοῦ Θέμου μὲ τὴν Ἑλενα καὶ προσπάθησε νὰ μὲ γεμίση μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο ἀγάπησα. Καὶ τὸ κατώρθωσε, γιατὶ ἔνοιωσα μιὰ ἄγρια χαρὰ ὅπως τὸν εἶδα πεσμένον στὸ πάτωμα, μὲ τὸ αἷμα νὰ λιμνάζη γύρω του. Ὁ ἐξευτελισμὸς ποὺ μοὔκανε μὲ τὸ στοίχημα τοῦ 'Αγάθου, μὲ ἔκανε τρελλὴ ἀπὸ φθόνο. Ἔτσι ἀφέθηκα ἄβουλη στὴ δικαιοδοσία τοῦ 'Αγάθου τότε. 'Εκεῖνος μὲ βοήθησε νὰ σηκωθῶ, φόρεσε ἕνα ζευγάρι γάντια στὰ χέρια μου καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθίσω σὲ μιὰ καρέκλα. Φόρεσε κατόπιν κι' αὐτὸς τὰ γάντια του καὶ σκούπισε καλὰ ὅλα τὰ μέρη ποὺ ἔθιξε, τὰ μέρη ποὺ ἦταν δυνατὸν νὰ ἔπιασα ἐγὼ καὶ μὲ πῆρε νὰ φύγουμε. Εἶχε νυχτώσει ὅταν βγήκαμε στὸ δρόμο. Ἕνα αὐτοκίνητο περίμενε στὴ γωνιά, μὲ σβυσμένα τὰ φῶτα καὶ μέσα βρισκόταν μιὰ νεαρὴ κοπέλλα ποὺ σιγοτραγουδοῦσε. Μὲ ἔβαλε στὸ αὐτοκίνητο καὶ μένα καὶ ὕστερα εἶπε στὴν κοπέλλα νὰ βγῆ γιὰ λίγο καὶ νὰ πάη μαζί του. Εἶδα ὅτι μπῆκαν στὸ σπίτι ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα καὶ ἀνατρίχιασα. Γιατὶ τὴν πήγαινε ἐκεῖ μέσα ; Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλλα ; Ἄκουσα ἕνα παράθυρο ν' ἀνοίγη. Ὕστερα, ἕνας γδοῦπος στὴν αὐλὴ καὶ τίποτα ἄλλο. Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ 'Αγάθος μὲ τὴν κοπέλλα φάνηκαν νὰ ἔρχονται

πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ κοπέλλα κρατοῦσε τὸν μεσοτελειωμένο πίνακα μὲ τὸ πορτραῖτο μου καὶ φαινόταν ἤρεμη. Αὐτὸ μὲ παραξένεψε. Μπῆκαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ φύγαμε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ Σύνταγμα. Γιὰ δυὸ νύχτες δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι. Ἔβαλα τὰ δυνατά μου νὰ ἀνταποκριθῶ στὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχα στὸ «Πίγκαλς» καὶ σκεφτόμουνα διαρκῶς τί ἔπρεπε νὰ κάμω. Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀγάθου μὲ γέμιζε φρίκη κι' ὅσο συνερχόμουνα ἀπὸ τὸν κλονισμό, τόσο ἔνοιωθα πόσο μοῦ ἔλειπε ὁ Θέμος. Τί ἦταν γιὰ μένα ὁ Θέμος Βότσικας ; Νὰ τὸ ἐρώτημα ποὺ μὲ βασάνιζε ἀπὸ τὴ δεύτερη κιόλας μέρα : Ἦταν πραγματικὰ ὁ ἀπαίσιος τύπος, ποὺ ἔβαλε στοίχημα μὲ τὸ φοβερὸ ἐγκληματία γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἠθική μου, ἢ ὁ Ἀγάθος τὸν σκότωσε γιατὶ τὸν θεωροῦσε ἐμπόδιο στὸ νὰ μὲ κατακτήσῃ κι' ὕστερα προσπάθησε νὰ τὸν συκοφαντήσῃ γιὰ νὰ τὸν μισήσω ; Ἢ μήπως τὸν σκότωσε γιὰ νὰ μείνῃ ἡ Ἕλενα ἀδέσμευτη καὶ νὰ καρπωθῇ ὁ Ἀγάθος μὲ τὸ Μπούκη τὴν κληρονομιά της ; Πολλὰ ἐρωτήματα μὲ βασάζιναν καὶ μὲ βασανίζουν ἀκόμα γιὰ τὸ Θέμο Βότσικα. Ἦταν ἕνα κτῆνος ἢ ἕνας ἄγγελος ἅστατος στὸν ἔρωτα ; Ἔπεσε στὴ διαφθορὰ βέβαια, ὅπως πέσαμε ὅλοι ὅσοι βρεθήκαμε θύματα τῶν Λάβδα καὶ τῆς Λεφάκη, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν φανερώνει πωρωμένη συνείδηση. Τὸ κατρακύλισμα δὲν ἀργεῖ, ὅταν γίνεσαι αἰχμάλωτος τῶν ναρκωτικῶν κι' ὅταν ἀναγκάζεσαι νὰ ζητήσῃς σ' αὐτὰ τὴ λήθη γιὰ τὶς πίκρες ποὺ σὲ πότισαν οἱ ἄνθρωποι, κόβοντας τὰ φτερὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σου στὰ πρῶτα σου βήματα. Τέτοιο εἶναι τὸ κατρακύλισμα τῆς Ἀλίκης, τῆς Ἔφης, τῆς Ρίτας, τῆς Δώρας, τῆς Ντόρας, τὸ δικό μου. Κάτι παρόμοιο εἶναι καὶ τοῦ Θέμου Βότσικα, τοῦ Μπάρλα, τοῦ Γραμμένου, τοῦ Μπούκη, τοῦ χορευτὴ Ἀρτέμη καὶ πολλῶν ἄλλων ποὺ ἔμειναν στὴν ἀφάνεια ὡς τώρα. Συμφώνησα πάντως μὲ τὴν πρόταση ποὺ μοῦκανε ὁ Ἀγάθος δυὸ μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔγκλημα : Θὰ κρατοῦσα κλειστὸ τὸ στόμα μου, ἂν ἤθελα νὰ ζήσω καὶ ἂν δὲν ἤθελα νὰ μπῶ στὴ φυλακὴ πολλὰ χρόνια γιὰ τὸ λαθρεμπόριο τῶν ναρκωτικῶν ποὺ ἔκανα πρὶν ἀπὸ τὸ φόνο. Ἐπὶ πλέον, θὰ ἀγνοοῦσα τὸν Ἀγάθο ὅταν ἔμπλεκα μὲ τὴν ἀστυνομία, καί, ἂν βρισκόμουνα σὲ δύσκολη θέση θὰ ἄφηνα νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἔφυγε γιὰ τὴν Αὐστραλία. Τὸ μόνο σημεῖο, ποὺ θὰ συναντοῦσα τὸν Ἀγάθο, θὰ ἦταν τὸ σπίτι τῆς Λεφάκη καὶ κανένα ἄλλο. Ὅταν θὰ ἄκουγα νὰ μὲ ἀποκαλοῦνε **«Γυμνὸ μοντέλο»,** ἔπρεπε νὰ καταλάβω ὅτι ἡ ἀστυνομία βρισκόταν κοντά μου. Γιὰ τὸν κίνδυνο αὐτὸ μὲ εἰδοποίησαν δυὸ φορὲς στὸ «Πίγκαλς» χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πραγματικά. Ὅταν ὅμως μὲ εἰδοποίησαν τὴν τρίτη φορὰ στὸ πάρτυ τῆς Λεφάκη καὶ κατάλαβα πὼς πραγματικὰ ὁ κίνδυνος βρισκόταν κοντά μου, ἀποφάσισα νὰ δώσω ἐνδείξεις στὴν ἀστυνομία, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ μαρτύριο ποὺ μὲ βασάνιζε : Χτύπησα μὲ δύναμη τὸ τακούνι μου στὸ σανίδι καὶ τὄσπασα, γιὰ νὰ πεταχτοῦν τὰ ναρκωτικὰ ποὺ εἶχα κρυμμένα ἐκεῖ. Ὕστερα ἔλαβα τὰ μέτρα μου γιὰ νὰ ἀποφύγω τὸν Ἀγάθο, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παραδινόμουνα στὴν ἀστυνομία ἢ θὰ μὲ συνελάμβαναν.....»

.....

Εἶχα μείνει πελαγωμένος. Τί συνέβαινε ; Ἡ Ντόρα ἢ ἡ Νάνσυ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν δολοφόνο ;

Πῆρα τὴν κατάθεση τοῦ Ἀγάθου μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι κάτι θἄβρισκα ἐκεῖ μέσα ποὺ νὰ φωτίζῃ τὰ πράγματα. Ἔνοιωσα ὅμως ἕνα χτύπημα στὴν πλάτη καὶ στράφηκα πίσω. Ὁ Ὑποδιευθυντὴς Κρόμας στεκόταν πίσω μου χαμογελώντας.

—Ἔχω πάνω ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἐδῶ ποὺ παρακολουθῶ τὶς κινήσεις σου καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν περίμενα νὰ παραξενεύεσαι τόσο καὶ νὰ χτυπᾶς τὸ χέρι σου στὸ κρεβάτι, εἶπε. Τί βρίσκεις ἀνεξήγητο λοιπόν ;

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1. Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἱκοι	1.069		Μέλη
2. Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	1.696		»
3. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	253		»
4. Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	25	νέα	»
5. Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	5.639		»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	8.682		»
6. Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των συνταγαὶ	7.025		

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Σεπτέμβριος 1962 ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	344.772,45
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	431.491.00
Σύνολον Ἐσόδων	»	776.263,45
Ἔξοδα	»	845.182,80

Β) Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Ταμείῳ μελῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει, παρ' ὧν προστατεύονται γονεῖς καὶ ἄγαμοι ἀδελφαί, ὅπως, κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἑκάστοτε σχετικῶν δηλώσεων πρὸς λῆψιν φαρμάκων, ἐντολῶν δι' ἰατροὺς ἢ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ εἰσιτηρίων διὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα κλπ., ἀναγράφωσι τοὺς τυχὸν ὑπάρχοντας ἀδελφοὺς των ἀγάμους ἢ ἐγγάμους ὑποχρεωτικῶς μὲ διεύθυνσιν κατοικίας, τὸ συγκεκριμένον ἐπάγγελμά των καὶ τὸ σύνολον τῶν μηνιαίων προσόδων αὐτῶν ἐξ οἱασδήποτε πηγῆς ἢ αἰτίας.

Γ) Ἐν ὄψει ἐφαρμογῆς πιθανὸν ἀπὸ 1.1.1963 τοῦ νέου συστήματος παροχῆς ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως εἰς τὰ μέλη τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων, ὡς καὶ τοὺς ἰδίους συνταξιούχους, βάσει τοῦ δημοσιευθέντος ὑπ' ἀριθ. 665/18.10.1962 Β. Δ/τος, διὰ τῆς παραδόσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου νέων βιβλιαρίων ἀσθενείας, ἀτομικοῦ δι' ἕκαστον δικαιοῦχον μέλος καὶ οὐχὶ οἰκογενειακοῦ τοιούτου, καλοῦνται ἅπαντες οἱ ἐν ἐνεργείᾳ, οἵτινες παρέλειψαν δι' οἱονδήποτε λόγον νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς ὑπηρεσίας των φωτογραφίας τῶν προστατευομένων μελῶν οἰκογενείας των ἢ παρέλειψαν νὰ δηλώσωσιν ἅπαντα ταῦτα, ὡς μέχρι σήμερον ἔχουσι πράξει τινὲς πρὸς ἀποφυγὴν πληρωμῆς τῆς ἐκ 2 ο/ο κρατήσεως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν των ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ἢ ἔχουσιν οἱανδήποτε ἀμφισβήτησιν ἢ ἐκκρεμότητα περὶ τὸ θέμα τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως, νὰ διέρχωνται ἐκ τοῦ Ταμείου πρὸς λῆψιν ὁδηγιῶν.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΘΕΟΔ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ—ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Βουτσιάδης Λυσίμαχος, Κατσιφῆς Δημήτριος, 'Αθανασόπουλος Διονύσιος, Μπενέτος Κωνσταντῖνος, Παναγιωτόπουλος 'Ιωάννης, Κραχτίδης Βασίλειος, 'Ιατροῦ Βασίλειος, 'Αθανασόπουλος Διονύσιος καὶ Χρήστου Εὐστάθιος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κριθέντες ἀκατάλληλοι πρὸς μονιμοποίησιν, οἱ μαθητευόμενοι 'Αστυφύλακες κ.κ. Καραγεωργίου 'Ιωάννης καὶ Μπούστρας Γεώργιος.

***

Τὸ ἐν Πάτραις 'Ορφανοτροφεῖον 'Επαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ «'Ελληνικὴ 'Αναγέννησις» ἀπέστειλεν εἰς τὸν κ. 'Αρχηγὸν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, τὴν κατωτέρω παρατιθεμένην ἐπιστολήν.

'Εν Πάτραις τῇ 26-10-62

Π ρ ὸ ς
Τὸν ἀξιότιμον κ. 'Αρχηγὸν 'Αστυνομίας Πόλεων
'Α θ ή ν α ς

Πρὸς ὑμᾶς καὶ τὴν εὔανδρον καὶ τιμημένην ἑλληνικὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων ἀπευθυνόμενοι, παρακαλοῦμεν δεχθῆτε τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τῶν τροφίμων τοῦ 'Ορφανοτροφείου 'Επαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ, διὰ τὸν δοθέντα, τῇ ἐγκρίσει ὑμῶν, ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα, μεταξὺ τῶν ὁμάδων 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Μικτῆς Πατρῶν, οὗτινος αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ εὐαγοῦς τούτου 'Ιδρύματος καὶ τοῦ 'Ασύλου 'Ανιάτων.

Οὕτω διὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς πρωτοβουλίας σας ἐφάνητε συμπαραστάται εἰς τὸ βαρὺ καὶ δύσκολον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπωμίσθη ὁ σύλλογός μας μὲ τὴν ἵδρυσιν τοῦ 'Ορφανοτροφείου.

Τοιαῦται χειρονομίαι τιμοῦν τὴν ἑλληνικὴν 'Αστυνομίαν, καθ' ὅτι συνδυάζουν τὸν ἀρχαιοπρεπῆ ἑλληνικὸν ἀθλητισμὸν μὲ τὴν εὐγενῆ ἀγαθοεργίαν.

'Αρίστην ἐντύπωσιν μᾶς προεκάλεσεν ἡ ἀθλητικὴ παράστασις, τὸ ἦθος καὶ ἡ εὐγένεια τῶν ἀγωνισθέντων ἀθλητῶν, διὸ καὶ συγχαίρομεν.

Βεβαιωθῆτε δὲ κ. 'Αρχηγὲ ὅτι, κάθε προσφορὰ ὄχι μόνον ἐνισχύει οἰκονομικῶς τὸ 'Ορφανοτροφεῖον, ἀλλὰ καὶ πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν τῶν ὀρφανῶν ἀπὸ συναισθήματα χαρᾶς, αἰσιοδοξίας καὶ εὐγνωμοσύνης, ἐδραιώνεται δὲ εἰς αὐτὰ ἡ πίστις διὰ τὴν στοργικὴν συμπαράστασιν τῆς κοινωνίας.

Εὐχαριστοῦντες ἐκφράζομεν καὶ αὖθις τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην τῶν ὀρφανῶν καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος χαρίζῃ εἰς σᾶς μὲν προσωπικῶς καὶ τοὺς οἰκείους σας ὑγείαν, εἰς τὴν τιμημένην δὲ ἑλληνικὴν 'Αστυνομίαν εὐόδωσιν τοῦ πολυπλεύρου ἔργου της.

Μετὰ πλείστης καὶ ἐξαιρέτου τιμῆς
Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

'Ο Πρόεδρος	'Επίτιμος Πρόεδρος	'Ο Γεν. Γραμματεὺς
Νικ. Φωτόπουλος	'Ιάκ. Λιαρομμάτης	'Αθαν. Μούλιας
'Επίτ. Γυμνασιάρχης	'Αρχιμανδρίτης	Ἔμπορος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ 'Αρκαδίου, ὑπὸ 'Υπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη..... 1009

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Η ἐργασία, βασικὸν μέσον σωφρονισμοῦ τῶν καταδίκων, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ 1015

'Η διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια)..... 1018

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς 'Ιταλίας—'Ανακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν 'Ελλάδα, ὑπὸ τ. 'Ανθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 1021

ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

'Η 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσις 'Αθηνῶν δεξιοῦται 'Ελβετοὺς 'Αστυνομικούς—'Ο Ροταριανὸς Ὅμιλος 'Αθηνῶν τιμᾶ 'Αστυνομικόν, ὑπὸ 'Υπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου (συνέχεια καὶ τέλος) 1024

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΜΙΑΣ ΘΥΣΙΑΣ

Μία σεμνὴ τελετὴ στὸ Δερβένι, ὑπὸ 'Υπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ..... 1029

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

'Εκδρομὴ στὸ 'Εξωτερικό, ὑπὸ 'Υπαστυνόμου Β' κ. 'Ιωάννου Γιαννοπούλου (συνέχεια καὶ τέλος)..... 1037

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ 'Υπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια) 1042

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

'Η Τροχαία 'Αθηνῶν, ὑπὸ τ. 'Αστυν. Διευθυντοῦ κ. Δημοσθένους Κορέσση 1047

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἔγκλημα ἢ αὐτοκτονία; ὑπὸ Δοκ. 'Αστυφύλακος κ. Γ. Παπακανέλλου 1049

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

'Ιστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ 'Υπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 1051

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ 'Υπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 1053

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

'Απολογισμὸς μηνὸς 'Οκτωβρίου 1962 1055

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 1056

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - 'Αθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.